

Giới thiệu Tử Cự Thiên Hạ

Nàng kiếp trước là sát thủ, cư nhiên trùng sinh ở trên người một nữ tử phế vật không có linh căn.

Đổi mặt với tu chân giới cường giả vi tôn! Kiếp trước là sát thủ không điều gì cố kỵ, kiếp này một bước khó đi! Phế vật linh căn thì như thế nào ?

Trầm mặc đứng xem các người cho là nhát gan sợ phiền phức? Ân nhân không phát tác các người nghĩ đến nàng dễ bị người khi dễ? Lê loi một mình đó là đợi làm thịt son dương?

Không có linh căn thì như thế nào? Không môn không phái như thế nào? Không có linh thú như thế nào? Thiên tài địa bảo hết thấy không có lại như thế nào?

Không người biết đến trận pháp, như thế nào trong một đêm nổi danh!"Bảo sơn trận pháp, một trận khó cầu" !

Sau biết thiên cực ra, thiên hạ lầm than, vạn thú báai phục!

Sau biết nàng hồ phong hoán vũ, minh ma tứ giới, nghe hiệu lệnh!

Thế nhân cười nàng cuồng, sao biết bản thân nhìn không thấu? !

Cùng xem nàng như thế nào đảo điên ánh mắt thế nhân, bước đi trên con đường tuyệt thế cường giả.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương1:Trùng sinh

“Người như thế nào còn chưa tỉnh, người nằm ở chỗ này thật nhàn hạ, thư thái, mọi việc đều do ba người chúng ta làm, mấy ngày này trên núi nhiều việc, chờ người tỉnh, người làm hết đi, hừ, cho người ngủ tiếp!”

“Quý sư thúc tới thăm người người biết không, còn nói người đứa nhỏ này không tội đâu, ta thấy người chính là ngốc tử, đem bản thân ngủ thành như vậy, có người ngốc như người sao...”

“...”

“Đã hai mấy ngày chưa tỉnh, người còn ngủ, người rốt cuộc có ý tứ gì a, vốn đã không đủ thông minh, ngủ thành ngốc tử cũng không ai thêm quản người, người như thế nào còn ngủ, như thế nào còn ngủ...”

Vương Tử ngẫu nhiên có thể cảm giác được thanh âm của một nam hài thường xuyên ở bên tai nói cái gì đó, phần lớn là giọng điệu oán giận, nhưng không khó nghe ra hẳn đang lo lắng, do thúc dục một lần công kích cuối cùng, tinh thần lực của nàng đều cạn kiệt rất nghiêm trọng, nên không cách nào tập trung tinh lực để nghe đó.

Đương nhiên cũng không kịp nghi hoặc, thân thể chính mình bị phá hủy, như thế nào còn có thể nghe được thanh âm người khác.

“Hiệu Thanh, Hiệu Trúc còn chưa tỉnh sao?” Thanh âm một nữ hài Hiệu Hoàn có chút lo lắng ở trong phòng vang lên.

“Chưa tỉnh” thanh âm nam hài phiền muộn.

“Hiệu Trúc sẽ tỉnh, nàng kiên cường như vậy, rồi sẽ tốt mà!” Hiệu Hoàn giọng điệu kiên định như an ủi nam hài, cũng an ủi chính mình.

“Thuốc của Hiệu Trúc...” Nữ hài Hiệu Yên bụng một chén thuốc đi tới, tựa hồ cảm nhận được không khí trong phòng có chút thương cảm, không nói gì, lập tức đi đến trước giường.

“Thành sư phụ nói, nếu Hiệu Trúc không tỉnh lại, sẽ đưa nàng đến bệnh viện...”

“Vì cái gì, vì cái gì muốn cho Hiệu Trúc đi bệnh viện, nàng từ trước tới giờ chưa bao giờ xuống núi, nàng nhát gan như thế, các người cũng không phải không biết!”

Hiệu Thanh lớn tiếng đánh gãy lời Hiệu Yên, kích động nói.

“Hiệu Thanh, người có thể hay không bình tĩnh một chút, nơi đó có hệ thống chữa trị, nếu cứ ở chỗ này, người muốn cho nàng cứ như vậy ngủ mãi không tỉnh sao?” Khuôn mặt oa nhi của Hiệu Yên khó có được vẻ nghiêm túc thật sự.

“Chính là... Khi nào phải đi?” Hiểu Thanh ngắt quãng hỏi.

“Ngày kia đi, Vũ thúc đưa Hiểu Trúc đi “

“...”

“Này, người nhìn xem, người nếu không tỉnh sẽ phải đến bệnh viện lạnh như băng kia, thế nào, sợ chưa, sợ hãi liền nhanh tỉnh lại, đừng nằm ở trên giường già chết!” Hiểu Thanh ngồi bên cạnh lại bắt đầu quở trách nữ hài còn ngủ say trên giường, thanh âm tịch liêu, không còn gây sự như trước.

Hiệu Yên cùng Hiểu Hoàn lắc lắc đầu, thờ dài một tiếng đi ra ngoài.

Vương Tử có cảm giác nàng bị nhốt trong cái hòm nhỏ hẹp, nàng rất muốn duỗi thẳng thân mình một chút, nhưng không có biện pháp đột phá cái hòm chết tiệt kia, đầu rất đau, như muốn nổ tung,nàng biết đó là do tinh thần lực cạn kiệt tạo thành, là ai đem nàng vấy ở trong hòm, chẳng lẽ trừ bỏ nàng còn có người có thể thu nạp linh hồn sao?

Nàng rất rõ ràng thân thể của chính mình đã bị hủy, hủy sạch sẽ,vậy linh hồn của mình như thế nào bị nhốt ở đây? Chịu đựng không nổi cơn đau đớn trên đầu, Vương Tử vô ý thức lâm vào hôn mê.

Không biết qua bao lâu,khi Vương Tử tỉnh lại, nàng phát hiện mình vẫn đang bị nhốt trong cái hòm nhỏ hẹp,tuy rằng thân thể không thoải mái, nhưng nàng thực muốn biết hiện tại mình rốt cuộc đang ở trong tình trạng gì.

Nàng thử khởi động tinh thần lực, đã khôi phục rất nhiều, chiếu theo kinh nghiệm mà nói, có thể khôi phục nhiều như vậy ít nhất cũng ngủ gần một tháng, chính là không biết ai lại đem linh hồn của nàng nhốt ở trong này.

Vương Tử bình tĩnh một chút, không thêm nghĩ những chuyện này nữa, thả lỏng chính mình,hấp thu một chút tinh thần lực,nhịn đau đớn đem tinh thần lực xuyên qua hòm xem tình huống bên ngoài, đáng tiếc cái gì cũng nhìn không tới, cũng nghe không được!

Vương Tử lại một lần nữa tập trung tinh thần lực, nàng muốn thử phá vỡ cái hòm này, tuy rằng bây giờ nàng đang ở trạng thái linh hồn,nhưng trong đầu truyền đến đau đớn khiến cho nàng toàn thân đều run rẩy, ba, hai, một!

Áp lực cường đại đem hòm từng chút một bành trướng, chỉ nghe một tiếng “Thình thịch” nhỏ bé , cái hòm bật ra.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trùng Sinh

Editor:HamNguyet

“Người như thế nào còn chưa tỉnh, người nằm ở chỗ này thật nhân hạ,thư thái, mọi việc đều do ba người chúng ta làm, mấy ngày này trên núi nhiều việc, chờ người tỉnh, người làm hết đi, hừ, cho người ngủ tiếp!”

“Quý sư thúc tới thăm người người biết không, còn nói người đưa nhỏ này không tởi đâu, ta thấy người chính là gốc tử, đem bản thân ngủ thành như vậy, có người gốc như người sao...”

“...”

“Đã hai mấy ngày chưa tỉnh, người còn ngủ, người rốt cuộc có ý tứ gì a, vốn đã không đủ thông minh, ngủ thành gốc tử cũng không ai thêm quản người, người như thế nào còn ngủ, như thế nào còn ngủ...”

Vương Tử ngẫu nhiên có thể cảm giác được thanh âm của một nam hài thường xuyên ở bên tai nói cái gì đó, phần lớn là giọng điệu oán giận, nhưng không khó nghe ra hẳn đang lo lắng, do thúc dục một lần công kích cuối cùng,tinh thần lực của nàng đều cạn kiệt rất nghiêm trọng, nên không cách nào tập trung tinh lực để nghe đó.

Đương nhiên cũng không kịp nghĩ hoặc,thân thể chính mình bị phá hủy, như thế nào còn có thể nghe được thanh âm người khác.

“Hiệu Thanh, Hiểu Trúc còn chưa tỉnh sao?” Thanh âm một nữ hài Hiểu Hoàn có chút lo lắng ở trong phòng vang lên.

“Chưa tỉnh” thanh âm nam hài phiền muộn.

“Hiệu Trúc sẽ tỉnh, nàng kiên cường như vậy,rồi sẽ tốt mà!” Hiểu Hoàn giọng điệu kiên định như an ủi nam hài, cũng an ủi chính mình.

”Thuốc của Hiểu Trúc...” Nữ hài Hiểu Yên bung một chén thuốc đi tới, tựa hồ cảm nhận được không khí trong phòng có chút thương cảm, không nói gì, lập tức đi đến trước giường.

”Thành sư phụ nói, nếu Hiểu Trúc không tỉnh lại, sẽ đưa nàng đến bệnh viện...”

”Vì cái gì, vì cái gì muốn cho Hiểu Trúc đi bệnh viện, nàng từ trước tới giờ chưa bao giờ xuống núi, nàng nhát gan như thế, các người cũng không phải không biết!”

Hiểu Thanh lớn tiếng đánh gãy lời Hiểu Yên, kích động nói.

”Hiểu Thanh, người có thể hay không bình tĩnh một chút, nơi đó có hệ thống chữa trị,nếu cứ ở chỗ này, người muốn cho nàng cứ như vậy ngủ mãi không tỉnh sao ?”Khuôn mặt oa nhi của Hiểu Yên khó có được vẻ nghiêm túc thật sự.

”Chính là... Khi nào phải đi?” Hiểu Thanh ngắt quãng hỏi.

”Ngày kia đi, Vũ thúc đưa Hiểu Trúc đi “

“...”

”Này, người nhìn xem, người nếu không tỉnh sẽ phải đến bệnh viện lạnh như băng kia, thế nào, sợ chưa, sợ hãi liền nhanh tỉnh lại, đừng nằm ở trên giường giả chết!” Hiểu Thanh ngồi bên cạnh lại bắt đầu quở trách nữ hài còn ngủ say trên giường, thanh âm tịch liêu, không còn gây sự như trước.

Hiểu Yên cùng Hiểu Hoàn lắc lắc đầu, thờ dài một tiếng đi ra ngoài.

Vương Tử có cảm giác nàng bị nhốt trong cái hòm nhỏ hẹp, nàng rất muốn duỗi thẳng thân mình một chút, nhưng không có biện pháp đột phá cái hòm chết tiệt kia, đầu rất đau, như muốn nổ tung,nàng biết đó là do tinh thần lực cạn kiệt tạo thành, là ai đem nàng vây ở trong hòm, chẳng lẽ trừ bỏ nàng còn có người có thể thu nạp linh hồn sao?

Nàng rất rõ ràng thân thể của chính mình đã bị hủy, hủy sạch sẽ,vậy linh hồn của mình như thế nào bị nhốt ở đây? Chịu đựng không nổi cơn đau đớn trên đầu, Vương Tử vô ý thức lâm vào hôn mê.

Không biết qua bao lâu,khi Vương Tử tỉnh lại, nàng phát hiện mình vẫn đang bị nhốt trong cái hòm nhỏ hẹp,tuy rằng thân thể không thoải mái, nhưng nàng thực muốn biết hiện tại mình rốt cuộc đang ở trong tình trạng gì.

Nàng thử khôi động tinh thần lực, đã khôi phục rất nhiều, chiếu theo kinh nghiệm mà nói, có thể khôi phục nhiều như vậy ít nhất cũng ngủ gần một tháng, chính là không biết ai lại đem linh hồn của nàng nhốt ở trong này.

Vương Tử bình tĩnh một chút, không thêm nghĩ những truyện này nữa, thả lỏng chính mình,hấp thu một chút tinh thần lực,nhịn đau đớn đem tinh thần lực xuyên qua hòm xem tình huống bên ngoài, đáng tiếc cái gì cũng nhìn không tới, cũng nghe không được!

Vương Tử lại một lần nữa tập trung tinh thần lực, nàng muốn thử phá vỡ cái hòm này, tuy rằng bây giờ nàng đang ở trạng thái linh hồn,nhưng trong đầu truyền đến đau đớn khiến cho nàng toàn thân đều run rẩy, ba, hai, một!

Áp lực cường đại đem hòm từng chút một bành trướng, chỉ nghe một tiếng “Thình thịch” nhỏ bé , cái hòm bật ra.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 1.1:Trùng sinh

Vương Tử thất vọng phát hiện nàng đang ở trong một không gian bị bịt kín,đứng lên tùy tiện quan sát tứ phía,không gian này thoạt nhìn không lớn.

Đột nhiên, phía trước giống như có một đoàn ánh sáng mỏng manh, Vương Tử theo hướng đoàn ánh sáng nhẹ nhàng đi tới,đến gần mới phát hiện, đó cũng là một người,đang ngồi cuộn tròn trong góc,xung quanh thân thể nàng bao trùm một tầng thiên hắc sắc.

Vương Tử nghĩ đến bản thân vừa thoát ra khỏi cái hòm nhỏ hẹp.Thử đưa tay chạm lên mặt ngoài hòm, thúc dục tinh thần lực tiến vào bên trong, nàng muốn biết nàng vì cái gì bị nhốt ở trong này.

“Thình thịch...” Tinh thần lực giống như bột biển vỡ tan, Vương Tử nhất thời chịu đựng không nổi mê muội rút tinh thần lực lại, thân thể lung lay hai cái ngã ngồi tại chỗ, vừa lúc đối mặt với nữ hài cuộn mình trên đất đang mơ mơ màng màng mở mắt, thoạt nhìn có chút mê mông,mặt mũi, chính là độ sáng linh hồn của nàng quá yếu.

“Ngô... Người là ai?” Nữ hài mở miệng hỏi.

“Ngươi là ai?” Vương Tử nhìn ánh mắt nữ hài, bình tĩnh hỏi lại.

“Ta là... Hiểu Trúc à, đây là đâu? Ta nhớ rồi... Ta té xỉu! bọn Hiểu Thanh nhất định lo lắng cho ta muốn chết!” Nữ hài mạnh mẽ đứng lên, bắt đầu quan sát chung quanh, nhưng vừa đứng được đã lập tức ngã về chỗ cũ, ánh sáng linh hồn thoát nhìn ngày càng yếu đi, nữ hài hiển nhiên phát hiện tình huống của mình, không thể tin nhìn hai bàn tay.

“Ngươi bây giờ đang ở trạng thái linh hồn.” Vương Tử đơn giản giải thích tình trạng của nàng.

“Linh hồn... Ngươi nói cái gì? Linh hồn?!” Hiểu Trúc vô ý thức lặp lại hai chữ này, kích động hỏi lại.

“Đúng vậy, linh hồn.”

“Vì cái gì, vì cái gì là linh hồn? Vậy cơ thể của ta đâu?” Nữ hài kinh ngạc hỏi, ngón tay khăn trương nắm chặt.

“Ta không biết.”

“Vậy còn ngươi? Thân thể của ngươi đâu? Ngươi cũng là linh hồn?”

“... Cơ thể của ta, bị phá hủy, hẳn là một chút bụi đất cũng không lưu lại...” Vương Tử nhẹ giọng nói, lời nói lạnh nhạt không cảm tình, như đang nhắc đến chuyện không liên quan, một chút phản ứng cũng không có khi đàm luận đến cái chết của chính mình, điều này làm cho Hiểu Trúc trong lúc nhất thời phản ứng không kịp.

“Còn ta... Cơ thể của ta, cũng... Cũng đã chết?”

“Nếu người sống thì linh hồn không thể rời đi thân thể.” Nhìn Hiểu Trúc biểu tình chờ mong, giọng điệu Vương Tử bình thản đánh nát hy vọng nhỏ bé của nàng.

“...” Hiểu Trúc kinh ngạc nhìn Vương Tử, ánh mắt dần dần tan dã, sau một lúc lâu, hai tay chậm rãi ôm chặt đầu gối, cuộn tròn thân thể, vùi đầu xuống đầu gối, lổ suy nghĩ có chút mơ hồ.

Nàng không rõ, nàng chỉ bị té xỉu mà thôi, trước kia cũng thường xuyên trải qua chuyện này, nàng nghĩ đến còn có thể có vô số lần giống như trước, nặng nề ngủ một giấc, nghe thanh âm Hiểu Thanh quở trách mà tỉnh lại, nhìn khuôn mặt lo lắng của ba bằng hữu, cười cười, cuộc sống của nàng cứ kéo dài mãi như vậy, có hy vọng giãy dụa để được sống.

Hiểu Trúc cảm giác thật không ổn, toàn thân cao thấp một chút khí lực cũng không có, chưa sót liếc mắt nhìn ánh sáng linh hồn mình ngày càng âm đạm, thời điểm còn sống có một thân thể không tốt, sau khi chết đi cũng không thể có một linh hồn khỏe mạnh sao?

Vô số lần nàng nghĩ tới có một ngày nào đó nàng bất tri bất giác nhắm mắt ngủ vĩnh viễn, không ngờ ngày đó đột nhiên đến nhanh như vậy, nàng vẫn nghĩ đến nàng có thể đối mặt với cái chết thực lạnh nhạt, chết đi đối với nàng mà nói cũng là một loại giải thoát, vì cái gì hiện tại nàng cảm thấy luyến tiếc, luyến tiếc thật nhiều.

Khi ngẩng đầu lên, lại phát hiện người vừa mới ở bên cạnh không thấy, có chút kích động tìm kiếm mọi nơi, lọt vào trong tầm mắt cũng là một mảnh tối đen, Hiểu Trúc cố gắng rụt lui chính mình, hốt hoảng, sợ hãi.

“Ngươi, ngươi ở đâu?” Hiểu Trúc cố lấy dũng khí nhỏ giọng hỏi, lại chỉ nghe thấy thanh âm của mình dần dần biến mất.

Hiểu Trúc cuộn mình không lên tiếng nữa, từ nhỏ sinh hoạt tại được đường trên núi, cũng chỉ hiểu biết ba bằng hữu cùng hai sư trưởng, mà hiện tại chính mình đã rời khỏi bọn họ, chỉ có một mình.

“Linh hồn của ngươi, duy trì không được bao lâu.” Trong bóng tối thanh âm Vương Tử đột nhiên vang lên.

Hiểu Trúc ngẩng đầu lên một chút, người nọ thật sự đứng trước mặt mình, Hiểu Trúc cao hứng nở nụ cười, tốt thiếu, tốt thiếu, ở thời điểm nàng rời đi, không phải cô đơn.

Đúng vậy, nàng nói đúng, linh hồn của chính mình dần dần tiêu tan, nàng muốn được ngủ..., ánh sáng linh hồn lúc sáng lúc tối, không phải là sắp đi sao?

“Ngươi có muốn sống?” thanh âm Vương Tử lại một lần nữa vang lên.

Hiểu Trúc nặng nề nhìn vài giây mới kịp phản ứng, này, vì cái gì hỏi như vậy? Chẳng lẽ? Nghĩ đến biện pháp gì đó, Hiểu Trúc lập tức thanh tỉnh hơn.

“Ngươi, ngươi có biện pháp cứu ta?” Hiểu Trúc kinh ngạc hỏi.

“Ta có thể làm cho linh hồn của ngươi không bị tiêu tan”

“Chính là, linh hồn sao?” Hiểu Trúc kinh ngạc hỏi, đồng tử tan rã chứng minh suy nghĩ của nàng không biết lại phiêu tới chỗ nào, sau một lúc lâu, thanh âm thần nhiên mang theo rầu rĩ trong miệng truyền ra.

“Ta cùng Hiểu Thanh, Hiểu Hoàn, còn có Hiểu Yên, từ nhỏ cùng nhau lớn lên...”

“Ta chết, Hiểu Yên nhất định khóc thật sự thương tâm, tính tình cùng khuôn mặt oa nhi kia của nàng giống nhau,như tiểu hài tử vậy. “

“Hiểu Hoàn...Hậu sự của ta, không biết có phải do nàng lo liệu không?khi còn sống vẫn chiều cố ta, sau khi ta chết,nàng nhất định lo liệu ổn thỏa,sau đó, càng thêm cẩn thận chiều cố Hiểu Yên cùng Hiểu Thanh không hiểu chuyện kia...”

“Hiểu Thanh, cũng không biết có hay không ở bên ngoài quan nện giận nói ta không nghĩa khí, bỏ lại bọn họ rời đi, hoặc là,giận dữ không thèm nói chuyện với ta, sau đó chờ ta đến đồ giống như tiểu hài tử khuyên hấn người giận,nhưng giờ ta... Không bao giờ...không bao giờ có thể dễ dàng hấn nữa...”

“Bốn người chúng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, chưa từng có thời điểm nào tách ra...”

“Nga, đúng rồi,khi ta còn sống là một ma ốm, ta sớm biết rằng ta sống không quá 18 tuổi, bọn họ còn tưởng rằng ta không biết, mỗi ngày đều nhìn ta uống nhiều thuốc,dỗ ta vui vẻ...”

“Chúng ta từ nhỏ đi theo sư phụ học y lý, tuy rằng ta điều trị không ít lần, nhưng cơ thể của ta,ta rõ ràng hơn ai hết,được vật đã sớm hấp thu không được,thuốc này khó uống, ta đã uống 15 năm,vì ta uống thuốc nên bọn họ mới giảm bớt lo lắng cho ta...”

“Mỗi ngày ta đều cố gắng cười, Hiểu Yên nói trên thế giới này ta là người lạc quan nhất, kỳ thật không phải đâu, bọn họ so với ta càng thật cẩn thận đối với cơ thể ta, chúng ta là bằng hữu, cũng là, thân nhân...”

“Ta có việc muốn làm...”

“Chúng ta là cô nhi,là những tiểu hài tử không được hoan nghênh nên mới bị vứt bỏ,khi đó chúng ta mới là tiểu hài tử,tại sao lại không được cha mẹ yêu thương,tại sao lại như vậy?”

“Ta muốn đi tìm cha mẹ ta, bọn họ sẽ nói cho ta biết,kỳ thật bọn họ yêu thương ta cỡ nào,bọn họ không có vứt bỏ ta, bọn họ không để ý thân thể ta không tốt,sẽ để trong lòng bàn tay mà nâng niu.”

“Hiểu Thanh, Hiểu Yên, Hiểu Hoàn,cũng đang tìm kiếm cha mẹ ta, ta còn có bọn họ, như thế nào không muốn sống! Như thế nào không muốn! Ta muốn sống! Ta muốn được sống để thấy bọn họ!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Cục Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1.1

Editor:HamNguyet

Vương Tử thất vọng phát hiện nàng đang ở trong một không gian bị bịt kín,đứng lên tùy tiện quan sát tứ phía,không gian này thoạt nhìn không lớn.

Đột nhiên, phía trước giống như có một đoàn ánh sáng mỏng manh, Vương Tử theo hướng đoàn ánh sáng nhẹ nhàng đi tới,đến gần mới phát hiện, đó cũng là một người,đang ngồi cuộn tròn trong góc,xung quanh thân thể nàng bao trùm một tầng thiên hắc sắc.

Vương Tử nghĩ đến bản thân vừa thoát ra khỏi cái hòm nhỏ hẹp.Thử đưa tay chạm lên mặt ngoài hòm, thúc dục tinh thần lực tiến vào bên trong, nàng muốn biết nàng vì cái gì bị nhốt ở trong này.

”Thình thịch...” Tinh thần lực giống như bọt biển vỡ tan, Vương Tử nhất thời chịu đựng không nổi mê muội rút tinh thần lực lại, thân thể lung lay hai cái ngã ngồi tại chỗ, vừa lúc đối mặt với nữ hài cuộn mình trên đất đang mơ mơ màng màng mờ mắt, thoạt nhìn có chút mê vông,mệt mỏi, chính là độ sáng linh hồn của nàng quá yếu.

”Ngô... Người là ai?” Nữ hài mở miệng hỏi.

”Người là ai?” Vương Tử nhìn ánh mắt nữ hài, bình tĩnh hỏi lại.

”Ta là... Hiểu Trúc a,đây là đâu? Ta nhớ rõ... Ta té xỉu!bọn Hiểu Thanh nhất định lo lắng cho ta muốn chết!” Nữ hài mạnh mẽ đứng lên, bắt đầu quan sát chung quanh,nhưng vừa đứng được đã lập tức ngã về chỗ cũ,ánh sáng linh hồn thoạt nhìn ngày càng yếu đi ,nữ hài hiển nhiên phát hiện tình huống của mình, không thể tin nhìn hai bàn tay.

”Người bây giờ đang ở trạng thái linh hồn.” Vương Tử đơn giản giải thích tình trạng của nàng.

”Linh hồn... Người nói cái gì? Linh hồn? !” Hiểu Trúc vô ý thức lặp lại hai chữ này, kích động hỏi lại.

”Đúng vậy, linh hồn “

”Vì cái gì, vì cái gì là linh hồn? Vậy cơ thể của ta đâu?” Nữ hài kinh ngạc hỏi, ngón tay khăn trương nắm chặt.

”Ta không biết “

”Vậy còn ngươi? Thân thể của ngươi đâu? Ngươi cũng là linh hồn?”

“... Cơ thể của ta, bị phá hủy, hẳn là một chút bụi đất cũng không lưu lại...” Vương Tử nhẹ giọng nói, lời nói lạnh nhạt không cảm tình, như đang nhắc đến chuyện không liên quan, một chút phản ứng cũng không có khi đàm luận đến cái chết của chính mình, điều này làm cho Hiểu Trúc trong lúc nhất thời phản ứng không kịp.

”Còn ta... Cơ thể của ta, cũng... Cũng đã chết?”

”Nếu người sống thì linh hồn không thể rời đi thân thể “. Nhìn Hiểu Trúc biểu tình chờ mong, giọng điệu Vương Tử bình thản đánh nát hy vọng nhỏ bé của nàng.

“...” Hiểu Trúc kinh ngạc nhìn Vương Tử, ánh mắt dần dần tan dã, sau một lúc lâu, hai tay chậm rãi ôm chặt đầu gối, cuộn tròn thân thể, vùi đầu xuống đầu gối, lồi suy nghĩ có chút mơ hồ.

Nàng không rõ, nàng chỉ bị té xỉu mà thôi, trước kia cũng thường xuyên trải qua chuyện này, nàng nghĩ đến còn có thể có vô số lần giống như trước, nặng nề ngủ một giấc, nghe thanh âm Hiểu Thanh quở trách mà tỉnh lại, nhìn khuôn mặt lo lắng của ba bằng hữu, cười cười, cuộc sống của nàng cứ kéo dài mãi như vậy, có hy vọng giãy dụa để được sống.

Hiểu Trúc cảm giác thật không ổn, toàn thân cao thấp một chút khí lực cũng không có, chua xót liếc mắt nhìn ánh sáng linh hồn mình ngày càng âm đậm, thời điểm còn sống có một thân thể không tốt, sau khi chết đi cũng không thể có một linh hồn khoẻ mạnh sao?

Vô số lần nàng nghĩ tới có một ngày nào đó nàng bắt tri bất giác nhắm mắt ngủ vĩnh viễn, không ngờ ngày đó đột nhiên đến nhanh như vậy, nàng vẫn nghĩ đến nàng có thể đối mặt với cái chết thực lạnh nhạt, chết đi đối với nàng mà nói cũng là một loại giải thoát, vì cái gì hiện tại nàng cảm thấy luyến tiếc, luyến tiếc thật nhiều.

Khi ngẩng đầu lên, lại phát hiện người vừa mới ở bên cạnh không thấy, có chút kích động tìm kiếm mọi nơi, lọt vào trong tầm mắt cũng là một mảnh tối đen, Hiểu Trúc cố gắng rút lui chính mình, hốt hoảng, sợ hãi.

”Ngươi, ngươi ở đâu?” Hiểu Trúc cố lấy dũng khí nhỏ giọng hỏi, lại chỉ nghe thấy thanh âm của mình dần dần biến mất.

Hiểu Trúc cuộn mình không lên tiếng nữa, từ nhỏ sinh hoạt tại được đường trên núi, cũng chỉ hiểu biết ba bằng hữu cùng hai sư trưởng, mà hiện tại chính mình đã rời khỏi bọn họ, chỉ có một mình.

”Linh hồn của ngươi, duy trì không được bao lâu.” Trong bóng tối thanh âm Vương Tử đột nhiên vang lên.

Hiểu Trúc ngẩng đầu lên một chút, người nọ thật sự đứng trước mặt mình, Hiểu Trúc cao hứng nở nụ cười, tối thiểu, tối thiểu, ở thời điểm nàng rời đi, không phải cô đơn.

Đúng vậy, nàng nói đúng, linh hồn của chính mình dần dần tiêu tan, nàng muốn được ngủ... ánh sáng linh hồn lúc sáng lúc tối, không phải là sắp đi sao?

”Ngươi có muốn sống?” thanh âm Vương Tử lại một lần nữa vang lên.

Hiểu Trúc nặng nề nhìn vài giây mới kịp phản ứng, này, vì cái gì hỏi như vậy? Chẳng lẽ? Nghĩ đến biện pháp gì đó, Hiểu Trúc lập tức thanh tỉnh hơn.

”Ngươi, ngươi có biện pháp cứu ta?” Hiểu Trúc kinh ngạc hỏi.

”Ta có thể làm cho linh hồn của ngươi không bị tiêu tan”

”Chính là, linh hồn sao?” Hiểu Trúc kinh ngạc hỏi, đồng tử tan rã chứng minh suy nghĩ của nàng không biết lại phiêu tới chỗ nào, sau một lúc lâu, thanh âm thân nhiên mang theo rầu rĩ trong miệng truyền ra.

”Ta cùng Hiểu Thanh, Hiểu Hoàn, còn có Hiểu Yên, từ nhỏ cùng nhau lớn lên...”

”Ta chết, Hiểu Yên nhất định khóc thật sự thương tâm, tính tình cùng khuôn mặt oa nhi kia của nàng giống nhau, như tiểu hài tử vậy. “

”Hiểu Hoàn... Hậu sự của ta, không biết có phải do nàng lo liệu không? khi còn sống vẫn chiều cố ta, sau khi ta chết, nàng nhất định lo liệu ổn thoả, sau đó, càng thêm cẩn thận chiều cố Hiểu Yên cùng Hiểu Thanh không hiểu chuyện kia...”

”Hiểu Thanh, cũng không biết có hay không ở bên ngoài quan nén giận nói ta không nghĩa khí, bỏ lại bọn họ rời đi, hoặc là, giận dữ không thèm nói chuyện với ta, sau đó chờ ta đến đổ giống như tiểu hài tử khuyên hấn người giận, nhưng giờ ta... Không bao giờ... không bao giờ có thể dễ dàng hấn nữa...”

”Bốn người chúng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, chưa từng có thời điểm nào tách ra...”

”Nga, đúng rồi,khi ta còn sống là một ma ồm, ta sớm biết rằng ta sống không quá 18 tuổi, bọn họ còn tưởng rằng ta không biết, mỗi ngày đều nhìn ta uống nhiều thuốc,đổ ta vui vẻ...”

”Chúng ta từ nhỏ đi theo sư phụ học y lý, tuy rằng ta điều trị không ít lần, nhưng cơ thể của ta,ta rõ ràng hơn ai hết,được vật đã sớm hấp thu không được,thuốc này khó uống, ta đã uống 15 năm,vì ta uống thuốc nên bọn họ mới giảm bớt lo lắng cho ta...”

”Mỗi ngày ta đều cố gắng cười, Hiểu Yên nói trên thế giới này ta là người lạc quan nhất, kỳ thật không phải đâu, bọn họ so với ta càng thật cẩn thận đối với cơ thể ta, chúng ta là bằng hữu, cũng là, thân nhân...”

”Ta có việc muốn làm...”

”Chúng ta là cô nhi,là những tiểu hải tử không được hoan nghênh nên mới bị vứt bỏ,khi đó chúng ta mới là tiểu hải tử,tại sao lại không được cha mẹ yêu thương,tại sao lại như vậy?”

”Ta muốn đi tìm cha mẹ ta, bọn họ sẽ nói cho ta biết,kỳ thật bọn họ yêu thương ta cỡ nào,bọn họ không có vứt bỏ ta, bọn họ không để ý thân thể ta không tốt,sẽ để trong lòng bàn tay mà nâng niu.”

”Hiểu Thanh, Hiểu Yên, Hiểu Hoàn,cũng đang tìm kiếm cha mẹ ta, ta còn có bọn họ, như thế nào không muốn sống! Như thế nào không muốn! Ta muốn sống! Ta muốn được sống để thấy bọn họ!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 2.1:Trùng sinh

“Hô...” Vương Tử thở dài một hơi, tay phải đặt lên ngực trái cảm nhận nhịp tim,có vài lần tim đập nhanh, thân thể này là có bệnh tim đi,Hiểu Thanh,Hiểu Yên,nữ hải kia hẳn chính là Hiểu Hoàn, bọn họ gọi nàng là Hiểu Trúc, đột nhiên, Vương Tử bước xuống giường đi đến trước gương.

“Tại sao có thể như vậy...” Nhìn nữ hải gầy yếu trong gương, Vương Tử nhẹ giọng ní non, rõ ràng một khắc trước nàng còn ở chung một chỗ với Hiểu Trúc, tuy rằng trạng thái linh hồn bị tách ra khỏi bản thể, nhưng đúng là.

Vương Tử ngưng thần cảm thụ một chút tình trạng thân thể này, quả nhiên,theo như lời Hiểu Trúc nói,rất kém cỏi a.

Vừa rồi nghe nữ hải kia nói thân thể Hiểu Trúc hôn mê khoảng một tháng, mà nàng bị vây ở chỗ đó cũng khoảng một tháng, nơi đó cũng có linh hồn Hiểu Trúc, như vậy, như vậy, có phải hay không nói nơi đó kỳ thật là ở trong thân thể Hiểu Trúc?

“Chẳng lẽ, ta đoạt thân thể người khác?” Vương Tử thầm rằng những chuyện như vậy nàng không khống chế được, thân thể cùng linh hồn là sự dung hợp của tạo hoá, chính mình một linh hồn xa lạ cư nhiên không bị thân thể này bài xích?

Vương Tử lui ra phía sau ngồi trên ghế suy nghĩ,ánh mắt dừng trên cổ tay trái,nơi đó mang theo một cái xích linh màu đỏ thẫm,nếu nói chết đi luyến tiếc cái gì nhất,thì cũng chỉ có cái xích linh từ nhỏ nàng đã mang trên người,trong kí ức mơ hồ có một nữ tử dịu dàng mang vào tay cho nàng.

Trong trí nhớ mọi người quơ vũ khí hình thái khác nhau trong tay,thanh âm từng trận bạch quang trên không trung ầm ầm nổ,cái xích linh này cư nhiên có thể đi theo linh hồn của chính mình sống lại, có phải hay không nó đại biểu cho đồ vật này thuộc thế giới kia?

Vương Tử tới một gốc cây cổ thụ tựa trên thân cây thở dài một hơi, buổi chiều ăn chút đồ ăn,ngủ ngơi trong chốc lát nàng đi một vòng muốn nhìn xem đây là địa phương nào, vừa thấy được lại làm cho nàng nhớ tới kiếp trước bỏ mình sau vẫn buộc chặt thần kinh lần đầu trầm tĩnh lại.

Vương Tử theo như lời nói của Hiểu Hoàn,đi dọc theo sơn đạo rồi tới phía sau núi vách đá, nàng trăm triệu thật không ngờ nàng cư nhiên đi tới Hoa Hạ,quốc gia thần bí mà trước kia nàng tưởng tượng ra vô số lần.Nàng không nghĩ tới nàng thật sự đặt chân lên phiên thổ địa Hoa Hạ này, hô hấp không khí nơi đây,thấy được núi non trùng điệp, bên tai mơ hồ có thể nghe được ngôn ngữ Hoa Hạ, Vương Tử khó có được chút cảm khái, dùng một lần chết đi trả giá đại giới đổi lại nàng có thể đặt chân đến Hoa Hạ --địa phương nàng tha thiết ước mơ.

Về phần khối đá hắc sắc trong thân thể nàng cũng không biết đi đâu, có lẽ ở thời điểm thân thể bị phá huỷ cũng bị đập nát theo.

Vương Tử gất gao nhắm mắt,khi mở mắt ra con ngươi tối đen xẹt qua một đạo hồng quang mờ mịt, lúc này ở trong tầm mắt Vương Tử, trừ bỏ ít người trong núi lui tới,ngẫu nhiên có thể nhìn thấy những bóng dáng màu xanh biếc,hình thái khác nhau từ trong núi bay qua.

“Ngươi, lại đây” Vương Tử nói

Lúc này vừa vượn bay qua trước mặt Vương Tử một nam tử thân bụi bở sam, mơ hồ có thể nhận ra đây là phục sức thời kì Nam Bắc triều.

Nam tử tạm dừng một chút, ngạc nhiên nhìn về phía Vương Tử, sau xác định ánh mắt Vương Tử đích thực tập trung vào hắn, “Suru” một chút bay tới trước mặt Vương Tử.

“Người thấy được ta?” Nam tử kinh nghi bất định hỏi.

(Kinh nghi: kinh ngạc + nghi ngờ)

“Uh, ta thấy được người” Vương Tử nói.

“Người... Người rõ ràng là người, cũng không phải tăng nhân nơi này, không có pháp lực, người như thế nào...”

“Người chỉ cần trả lời vấn đề của ta” Vương Tử nhìn ánh mắt nam tử đánh gãy nghi vấn của hắn.

“A? Nga, người có vấn đề gì?” Cũng không biết tại sao, nam tử nhìn ánh mắt Vương Tử liền không tự chủ được nghe theo lời của nàng, giống như nói thêm một câu nữa sẽ gặp phải hậu quả không thể vãn hồi, nam tử cũng không rõ, hắn làm một cô hồn đã quỷ thì có gì sợ hãi.

“Đây là địa phương gì?”

“Nga?, nơi này là đại lý tự phát đỉnh sơn” nam tử dừng một chút mới kịp phản ứng Vương Tử hỏi cái gì, chỉ đồ thừa lời nói Vương Tử quá ngắn gọn.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 2

Editor: HamNguyet

Không lâu sau đột nhiên bị một nguồn dẫn lực không đỡ kéo đi, thời điểm Vương Tử có thể khống chế chính mình, toàn thân truyền đến nồng đậm cảm giác vô lực, bên ngực trái ần ần một tia đau đớn, không đợi Vương Tử biết rõ ràng tình trạng chính mình, chung quanh xuất hiện vài hơi thở xa lạ, cảm giác có người nhích lại gần mình.

Khi bàn tay xa lạ sắp nắm được cổ tay mình, Vương Tử trong chớp mắt lật tay chế trụ cổ tay người tới, người nọ tựa hồ ngây người một chút, nhũn mảy, thân thể sao lại thế này, vì cái gì vô lực như vậy?

“Tĩnh?” Người nọ cười cười nói xong, tay kia nhẹ nhàng bắt lấy bàn tay Vương Tử đang nắm chặt cổ tay mở ra.

Vương Tử theo lực đạo hắn thả tay, nàng cảm nhận được hắn không có ác ý, chính là, vì cái gì nàng cảm giác mình có thân thể, đây là có chuyện gì, người này là ai?

Vương Tử chậm rãi mở to mắt, ánh mắt hồi lâu không thấy ánh sáng, híp lại lúc lâu mới dần thích ứng ánh sáng nơi này, chuyển mắt nhìn phía người ngồi bên cạnh nàng, là một nam

nhân trung niên khoảng hơn 40 tuổi, mặt mày dễ gần đang nhìn nàng cười.

“Hiếu Trúc, người tỉnh “

”Hiếu Trúc, người tỉnh!”

”Hiếu Trúc, người tỉnh!”

Một nam hài diện mạo thanh tú, một nữ hài khuôn mặt oa nhi, cùng một nữ hài thoát nhìn vẫn tĩnh khảm trương vọt tới bên cạnh, kinh hi nhìn nàng.

Ở cửa một nam nhân trung niên hơi lớn tuổi cúi đầu đứng, bên là hai thanh niên mặc đồ trắng bị khẩu trang đang khiêng cáng chờ ở cửa.

Vương Tử đem tầm mắt dừng trên người nam nhân trung niên.

”Ha ha..., Vũ quân gia, an bài người bệnh viện trở về đi, Hiếu Trúc tạm thời không đi.” Nam tử nói.

”Được.” Vũ quân gia lên tiếng mang theo hai thanh niên ra cửa.

”Hiếu Trúc, người cảm giác thân thể như thế nào a, tim còn đập nhanh? choáng váng đầu không?”

”Có” Vương Tử nói, thanh âm có chút khàn khàn, dùng một chút, Vương Tử vươn tay phải đặt trước mặt nam tử.

Nam tử nắm tay đặt lên mạch đập Vương Tử, sau một lúc lâu rời tay, nhìn chăm chăm ánh mắt Vương Tử, Vương Tử chỉ an tĩnh nhìn lại, thản nhiên làm cho người không bắt giữ được cảm xúc.

Rất nhanh nam tử liền dời tầm mắt, ha hả cười nói: “Hiệu Yên a, trước cấp cho Hiệu Trúc thuốc như thường ngày, thân thể Hiệu Trúc không có gì đáng ngại, qua được đại nạn, tất ngày sau có phúc a, ha ha...” Nói xong lần thứ hai thật sâu nhìn thoáng qua Vương Tử, đứng dậy ra cửa.

”Hừ, coi như ngươi vận khí tốt, nếu tỉnh lại chậm chút nữa, nhất định phải đến ở bệnh viện lạnh băng kia, ngồi dậy uống nước đi, khó có dịp được Thanh đại gia ta hầu hạ người đâu!” nam hài bên cạnh bưng một chén nước lại, giúp đỡ Vương Tử ngồi dậy, nữ hài vận tính nhanh chóng đặt phía sau Vương Tử một cái gối đầu.

”Ta đi nấu thuốc...” nữ hài mặt Oa nhi nói, kích động bước nhanh ra cửa.

Vương Tử uống vài hớp nước từ tay nam hài, cổ họng lập tức tốt hơn nhiều.

”Hiệu Thanh” Vương Tử kêu

”Như thế nào rồi, hiện tại mới biết nói chuyện, sợ choáng váng đi, ngươi có biết ngươi ngủ bao nhiêu ngày không, ngươi, ngươi...”

”Tốt lắm Hiệu Thanh, Hiệu Trúc mới tỉnh, ngươi đừng nói năng, Hiệu Trúc, ngươi đã mê man suốt một tháng, ngươi bây giờ còn có chỗ nào không thoải mái?”

”Ta đói bụng” Vương Tử nói, trên người một chút khí lực cũng không có, trong đầu một mảnh mơ hồ, nàng muốn yên tĩnh một chút.

”Nga, phải rồi, ta lại quên, ta lập tức làm cho ngươi chút gì ăn, Hiệu Thanh mau tới hỗ trợ” nữ hài chạy đến kéo nam hài đứng lên cùng đi ra ngoài.

”Uy uy, ngươi để làm gì kéo ta đi a, ngươi đi là được rồi a “

”Hiện tại phòng bếp bận rộn như vậy, ngươi không giúp là muốn làm cho Hiệu Trúc bị đói sao?”

”Ta đi là được... Uy, ngươi hào hào ngốc ở đây, chúng ta rất nhanh trở lại!” Nam hài quay đầu phân phó Vương Tử một tiếng đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 2.2: Trùng sinh

“phật đỉnh son, ở phía Tây-Nam Hoa Hạ, ân... Nơi này địa hình phức tạp, xung quanh chùa chiền, đỉnh núi mây mù vờn quanh, khá cao so với mặt nước biển, thi thoảng cũng có người tới dâng hương.”

“Tháng này nổi bật dị thường, hồng quang bao phủ, lòng người không yên, dân chúng tìm đến các chùa chiền dâng hương bái Phật, cầu phúc an khang, các đại miếu thờ tiếng người ồn ào, nghĩ đến Phật đỉnh son này cũng là không ít người không ngại cực khổ lặn lội đường xa đến tận đây “

“Dị tượng?” Vương Tử hỏi, ngữ điệu thoáng phật phùng biểu hiện nghi vấn của nàng.

“Ngài cư nhiên không biết?” Nhìn ánh mắt Vương Tử, nam tử xưng hô không tự giác biến thành ngài.

“Bầu trời tháng này vốn sáng sủa lại đột nhiên sấm rền cuộn cuộn, ngay sau đó mưa to tầm tã, tiếng sấm, ánh chớp cứ nửa canh giờ sẽ đánh xuống một lần... Một canh giờ sau, một đạo sấm sét cắt ngang bầu trời, dòng tố đột nhiên dừng lại, tầng mây chợt hiện lên hào quang màu đỏ sậm, liền xâm lấn toàn bộ thiên địa, trên trời dưới đất một mảnh hồng quang...” Nam tử tựa hồ còn đắm chìm trong rung động ngay lúc đó, không có phục hồi lại tinh thần.

“Trời sinh dị tượng, đêm đó tinh tượng bị hồng quang che lấp, cũng không tính toán được, cát hung khó dò, mơ hồ có thể thấy tinh tú náo động, vị trí thay đổi kỳ quái, hồng quang tán đi vẫn như trước độc nhất vô nhị, sự tình liên quan tới vận mệnh thiên hạ...”

“Người tài ba đi khắp nơi tụ họp để tìm hiểu một hai, nhưng chuyện thiên nhiên đạo khởi người phạm phụ tục tử sao có thể tham dự? Chung quy không có kết quả...”

“Dân chúng không biết, muốn sinh tồn, nề hà hiện tượng thiên văn, cầu phúc thần Phật, mong được thái bình.” Phía sau thân cây bay tới một lão giả râu dài, thân quan phục, bưng tập sách thật dày, vuốt chòm râu tiếp lời nam tử nói.

“Nữ oa, ngươi thấy được lão phu?”

“Ha ha... Lão phu là đệ nhất sử quan những năm cuối Đông Hán, sau thành cô hồn dã quỷ, cũng đối với tình tượng có vài phần nghiên cứu.” Lão giả đem mục đích bản thân cùng Vương Tử giới thiệu lên.

“Các ngươi, tại phật đình sơn này ngây người bao lâu?” Vương Tử nhìn hai người hỏi.

“phật đình sơn này nhưng thật ra là địa phương thanh tĩnh, lão phu đã phiêu đảng ở đây hơn trăm năm “

“Tại hạ vừa hai tháng trước mới đến chỗ này “

“Ngươi đi đi” Vương Tử mắt nhìn nam tử nói.

“Nga, tại hạ cáo lui” nói xong hướng Vương Tử cùng lão giả thi lễ bay đi, hướng lão giả thi lễ bởi vì trong đám cô hồn dã quỷ có bói phận, tiểu bói hướng trưởng bói hành lễ, mà đối Vương Tử thi lễ nam tử cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết lễ này Vương Tử nhận được.

“Nữ oa, ngươi có gì muốn hỏi lão phu a?”

“Đem chuyện được đường ngươi biết nói một chút đi “

“Ha ha... Ngươi nữ oa ra, nếu đã hỏi, lão phu cũng có thể nói” dứt lời còn cầm lên tập sách thật dày kia lật vài tờ, miệng còn than thở “Trí nhớ không tốt a...”

“Thanh Thành được đường này cùng phật đình sơn Vạn Thanh tự giống nhau, khi lão phu đến đã tồn tại, cụ thể khi nào xuất hiện lão phu cũng không biết, hiện Nhân đường chủ tên gọi Quý Tử Nguyên, 15 năm trước không biết vì chuyện gì rời đi đến nay chưa về, đương nhiệm được sư, nga, cũng có thể nói là đại phu, Quý Tử Vũ này là đường đệ “

“Được đường giống mọi nơi, ở mặt ngoài xem một ít bệnh đơn giản, chẩn kim cũng không thu phí, theo lão phu biết, sản nghiệp y được đều được phụ trách, viết dưới tên Quý Tử Vũ.”

“Mà chữa bệnh, chẩn trị do Thành Trang phụ trách “

“Thành Trang cũng mười lăm năm trước đi vào được đường, nữ oa, thân thể này của ngươi có bệnh tim bẩm sinh, vốn là bệnh bất trị, không biết tồn bao nhiêu được vật hiếm lạ mới đem mệnh ngươi kéo dài tới hiện tại “

“Nữ oa, thứ cô hồn dã quỷ nhiều nhất là thời gian, lão phu thân là sử quan, tự nhiên không có việc gì nên ghi nhớ chút sự tình, bất kể lớn nhỏ, mà thời gian trăm năm cũng cũng đủ lão phu đem phật đình sơn này... Mỗi tảng đá hình dạng cũng nhớ rõ, chính là... Hiểu Trúc chết dạng gì “

Wong Tử sao nghe không ra ý tứ trong lời nói hắn, nhủ mi mắt đồng tử hơi co lại...

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 2.1

Editor: HamNguyet

“Hò...” Vương Tử thở dài một hơi, tay phải đặt lên ngực trái cảm nhận nhịp tim, có vài lần tim đập nhanh, thân thể này là có bệnh tim đi, Hiểu Thanh, Hiểu Yên, nữ hài kia hẳn chính là Hiểu Hoàn, bọn họ gọi nàng là Hiểu Trúc, đột nhiên, Vương Tử bước xuống giường đi đến trước gương.

“Tại sao có thể như vậy...” Nhìn nữ hài gầy yếu trong gương, Vương Tử nhẹ giọng nỉ non, rõ ràng một khắc trước nàng còn ở chung một chỗ với Hiểu Trúc, tuy rằng trạng thái linh hồn bị tách ra khỏi bản thể, nhưng đúng là.

Wong Tử ngưng thần cảm thụ một chút tình trạng thân thể này, quả nhiên, theo như lời Hiểu Trúc nói, rất kém cỏi a.

Vừa rồi nghe nữ hài kia nói thân thể Hiểu Trúc hôn mê khoảng một tháng, mà nàng bị vây ở chỗ đó cũng khoảng một tháng, nơi đó cũng có linh hồn Hiểu Trúc, như vậy, như vậy, có phải hay không nói nơi đó kỳ thật là ở trong thân thể Hiểu Trúc?

“Chẳng lẽ, ta đoạt thân thể người khác?” Vương Tử trầm rằng những chuyện như vậy nàng không không chế được, thân thể cùng linh hồn là sự dung hợp của tạo hoá, chính mình một linh hồn xa lạ cư nhiên không bị thân thể này bài xích?

Wong Tử lui ra phía sau ngồi trên ghế suy nghĩ, ánh mắt dừng trên cổ tay trái, nơi đó mang theo một cái vòng tay màu đỏ thẫm, nếu nói chết đi luyến tiếc cái gì nhất, thì cũng chỉ có cái vòng tay từ nhỏ nàng đã mang trên người, trong kí ức mơ hồ có một nữ tử dịu dàng mang vào tay cho nàng.

Trong trí nhớ mọi người quơ vù khí hình thái khác nhau trong tay, thanh âm từng trận bạch quang trên không trung ầm ầm nổ, cái vòng tay này cứ nhiên có thể đi theo linh hồn của chính mình sống lại, có phải hay không nó đại biểu cho đồ vật này thuộc thế giới kia?

Vương Tử tới một gốc cây cổ thụ tựa trên thân cây thờ dài một hơi, buổi chiều ăn chút đồ ăn, nghỉ ngơi trong chốc lát nàng đi một vòng muốn nhìn xem đây là địa phương nào, vừa thấy được lại làm cho nàng nhớ tới kiếp trước bỏ mình sau vẫn buộc chặt thần kinh lần đầu trầm tĩnh lại.

Vương Tử theo như lời nói của Hiểu Hoàn, đi dọc theo sơn đạo rồi tới phía sau núi vách đá, nàng trăm triệu thật không ngờ nàng cứ nhiên đi tới Hoa Hạ, quốc gia thần bí mà trước kia nàng tưởng tượng ra vô số lần. Nàng không nghĩ tới nàng thật sự đặt chân lên phiến thổ địa Hoa Hạ này, hô hấp không khí nơi đây, thấy được núi non trùng điệp, bên tai mơ hồ có thể nghe được ngôn ngữ Hoa Hạ, Vương Tử khó có được chút cảm khái, dùng một lần chết đi trả giá đại giới đổi lại nàng có thể đặt chân đến Hoa Hạ -- địa phương nàng tha thiết ước mơ.

Về phần khối đá hắc sắc trong thân thể nàng cũng không biết đi đâu, có lẽ ở thời điểm thân thể bị phá hủy cũng bị đập nát theo.

Vương Tử gất gao nhắm mắt, khi mở mắt ra con ngươi tối đen xẹt qua một đạo hồng quang mờ mờ, lúc này ở trong tầm mắt Vương Tử, trừ bỏ ít người trong núi lui tới, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy những bóng dáng màu xanh biếc, hình thái khác nhau từ trong núi bay qua.

“Ngươi, lại đây” Vương Tử nói

Lúc này vừa vùn bay qua trước mặt Vương Tử một nam tử thân bụi bở sam, mơ hồ có thể nhận ra đây là phục sức thời kì Nam Bắc triều.

Nam tử tạm dừng một chút, ngạc nhiên nhìn về phía Vương Tử, sau xác định ánh mắt Vương Tử đích thực tập trung vào hắn, “Sư” một chút bay tới trước mặt Vương Tử.

“Ngươi thấy được ta?” Nam tử kinh nghi bất định hỏi.

(Kinh nghi kinh ngạc + nghi ngờ)

“Uh, ta thấy được ngươi” Vương Tử nói.

“Ngươi... Ngươi rõ ràng là người, cũng không phải tăng nhân nơi này, không có pháp lực, ngươi như thế nào...”

“Ngươi chỉ cần trả lời vấn đề của ta” Vương Tử nhìn ánh mắt nam tử đánh gãy nghi vấn của hắn.

“A? Nga, ngươi có vấn đề gì?” Cũng không biết tại sao, nam tử nhìn ánh mắt Vương Tử liền không tự chủ được nghe theo lời của nàng, giống như nói thêm một câu nữa sẽ gặp phải hậu quả không thể vãn hồi, nam tử cũng không rõ, hắn làm một cô hồn đã quỷ thì có gì sợ hãi.

“Đây là địa phương gì?”

“Nga?, nơi này là đại lý tự phạt đỉnh sơn” nam tử dừng một chút mới kịp phản ứng Vương Tử hỏi cái gì, chỉ đồ thừa lời nói Vương Tử quá ngắn gọn.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 3: Tư Mã Thú

“Ngươi... Muốn nói cái gì” Vương Tử nói.

“Cô hồn đã quỷ mặc dù không coi là lợi hại, nhưng cũng không phải người bình thường muốn gặp là có thể gặp, nên lão phu dám khẳng định, Hiểu Trúc tuyệt không có bản sự này, còn nữa, nữ oa ngươi mới vừa hỏi, thật sự không biết Hiểu Trúc như thế nào?” Lão giả vừa nói vừa nhìn kỹ về mặt Vương Tử, đáng tiếc Vương Tử từ đầu đến cuối mí mắt cũng không từng nâng lên, chưa từng có biểu tình dư thừa gì.

“... Ngươi có từng gặp qua linh hồn chiếm được thân thể?” Sau một lúc lâu, Vương Tử suy nghĩ một cách nói tương đối.

“Ồi chào? Nữ oa, ngươi thật đúng không phải là Hiểu Trúc nữ oa kia!” Lão giả kinh ngạc kêu lên.

“Linh hồn chiếm thân thể mặc dù kì lạ, nhưng thế giới rộng lớn, cũng thường xuyên xảy ra chuyện xuyên không tiến vào chiếm giữ thân thể, nhưng nếu thân-hồn không hợp cũng không thể tồn tại lâu a.”

“Linh hồn xuyên không?” Vương Tử nghe vậy nhìn về phía lão giả.

Lúc này Lão giả mới nhìn thấy ánh mắt Vương Tử, tĩnh lặng, không gọn sóng, làm người ta có cảm giác nàng có thể nhìn đến chỗ sâu nhất trong linh hồn họ, như hạ nguyên rủa, ma chủ, nếu không được nàng cho phép, toàn thân đều trở nên bất động. Mới vừa rồi xuất phát từ hứng thú mà đến, giờ phút này lại có cảm giác một dòng khí cực lạnh thổi qua, lạnh từ đầu đến chân, mà đối với mệnh lệnh của nàng tâm cũng không sinh ra nửa điểm phản kháng.

“Linh hồn xuyên không đều do âm phủ vận tác bất lợi,mới phát sinh hiện tượng linh hồn thoát ly luân hồi rơi xuống thân thể nhân loại ở nhân gian,nhưng linh hồn có tài năng chân chính ở trong thân thể nhân loại sống sót ít lại càng ít, thứ nhất nếu linh hồn cùng thân thể không tương xứng sẽ khiến linh hồn không nhập được luân hồi, và lại âm phủ cũng không cho phép sai lầm như vậy liên tục xảy ra...”

Lão giả thất thần trong thời gian ngắn ngủi,khi kịp phản ứng đã không tự chủ được lên tiếng giải thích.

“Nói cách khác đó là tá thi hoàn hồn, nữ oa, người...” Lão giả nhìn không được muốn xác nhận Vương Tử có phải hay không như thế, nghĩ đến ánh mắt vừa rồi, vội vàng dừng lại, đối mặt với Vương Tử, hiển nhiên cũng không cho phép hắn có quá nhiều lòng hiếu kỳ.

(Tá thi hoàn hồn,muốn xác đề hồn về)

“Thân thể Hiểu Trúc?” Vương Tử hỏi.

“Hiểu Trúc, Hiểu Thanh, Hiểu Yên, Hiểu Hoàn đều là tiểu oa nhi được Thanh Thành được đường đường chủ mười lăm năm trước mang về, tại được đường làm được đồng, nhưng cũng chỉ phụ trách phía sau núi chăm sóc vài khu trồng được nhỏ,vô cùng nhân hạ,ngược lại đối với bốn tiểu oa nhi, hai vị được sư Thành Trang, Quý Tử Vũ thật ra cũng truyền thụ y thuật cho bọn họ...”

“Theo lão phu biết, bốn người mặc dù tuổi còn nhỏ,chưa từng xuống núi, nhưng một thân y thuật này, cùng khổ tâm nghiên cứu vài thập niên, hiện giờ cũng là những lão trung y chạm tay có thể bùng...”

“Xã hội Tây y thịnh hành,lại đơn giản, nhanh gọn,càng thích hợp cho cuộc sống đô thị của con người, Trung y khuyết thiếu truyền nhân, hơn nữa y được Hoa Hạ hiện giờ lại vô cùng khan hiếm, lão phu ở thế gian này phiêu đảng gần hai ngàn năm, chứng kiến triều đại thay đổi, thời đại biến thiên,Trung y ở đây cũng mai một đi nhiều...”

“Y thuật Thành Trang, Quý Tử Vũ lão phu xem không ít,bệnh nhân đến nơi này, cơ hồ gần như không bệnh gì không chữa được,hai người dạy bốn tiểu oa nhi cũng thực dụng tâm,người ở được đường mặc dù không nhiều lắm, lại đối với bốn tiểu oa nhi cực kỳ cung kính...”

“Được đường có quy định,đủ 16 tuổi sẽ chuẩn cho bốn người xuống núi,nhưng do năm trước bệnh tình Hiểu Trúc nữ oa nặng hơn nên vẫn trì hoãn tới giờ,nói đến cũng lạ, lão phu ở tại trong núi cũng đã trăm năm, cách mỗi năm, được đường đều mang về vài tiểu oa nhi mới sinh trở về, truyền thụ y thuật, nhưng sau 16 tuổi lại không biết tung tích” lão giả nói đến chỗ này chau mày,giống như đối với sự kiện này có chút khó hiểu.

“Không biết tung tích? Có ý tứ gì” Vương Tử hỏi.

“Trước đây cũng có ba hài tử ở được đường, sau mười sáu tuổi xuống núi, liền không xuất hiện trên núi nữa, lão phu cũng từng xuống núi đi tìm, nhưng không thu được kết quả,thực giống như...biến mất khỏi Nhân gian.” Lão giả rất nhanh lật vài tờ trên trên sách nói tiếp.

“Chín mươi hai năm trước có hai hài tử,năm mươi năm trước có một hài tử, hiện giờ,bốn người đã 17 tuổi,sở dĩ lão phu dừng lại ở nơi này nhiều năm như vậy, cũng vì muốn nhìn một chút nhóm hài tử này đến đến tột cùng đi nơi nào” lão giả nói xong, cúi đầu dừng trên không trung.

(Tiểu oa nhi-Hài tử:đều mang nghĩa giống nhau,nhưng khi

edit truyện lúc đề “Tiểu oa nhi” lúc đề “Hài tử” đề cho hợp với câu nhé)

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 2.2

Editor:HamNguyet

”phật đỉnh son,ở phía Tây-Nam Hoa Hạ, ân... Nơi này địa hình phức tạp,xung quanh chùa chiến,đỉnh núi mây mù vờn quanh,khá cao so với mặt nước biển,thi thoảng cũng có người tới dâng hương.”

”Tháng này nổi bật dị thường, hồng quang bao phủ, lòng người không yên, dân chúng tìm đến các chùa chiến dâng hương bái phật, cầu phúc an khang, các đại miếu thờ tiếng người ồn ào, nghĩ đến phật đỉnh son này cũng là không ít người không ngại cực khổ lặn lội đường xa đến tận đây “

”Dị tượng?” Vương Tử hỏi,ngữ điệu thoág phật phùng biểu hiện nghi vấn của nàng.

”Ngài cư nhiên không biết?” Nhìn ánh mắt Vương Tử, nam tử xưng hô không tự giác biến thành ngài.

”Bầu trời tháng này vốn sáng sủa lại đột nhiên sấm rền cuộn cuộn, ngay sau đó mưa to tầm tã,tiếng sấm,ánh chớp cứ nửa canh giờ sẽ đánh xuống một lần,... Một canh giờ sau,một đạo sấm sét cắt ngang bầu trời,dông tố đột nhiên dừng lại, tầng mây chợt hiện lên hào quang màu đỏ sậm,liền xâm lấn toàn

bộ thiên địa, trên trời dưới đất một mảnh hồng quang...” Nam tử tựa hồ còn đắm chìm trong rung động ngay lúc đó, không có phục hồi lại tinh thần.

“Trời sinh dị tượng, đêm đó tinh tượng bị hồng quang che lấp, cũng không tính toán được, cát hung khó dò, mơ hồ có thể thấy tinh tú náo động, vị trí thay đổi kỳ quái, hồng quang tán đi vẫn như trước độc nhất vô nhị, sự tình liên quan tới vận mệnh thiên hạ...”

“Người tài ba dị sĩ khắp nơi tụ họp để tìm hiểu một hai, nhưng chuyện thiên nhiên đạo khởi người phạm phụ tục tử sao có thể tham dự? Chung quy không có kết quả...”

“Dân chúng không biết, muốn sinh tồn, nề hà hiện tượng thiên văn, cầu phúc thần phật, mong được thái bình.” Phía sau thân cây bay tới một lão giả râu dài, thân quan phục, bụng tập sách thật dày, vuốt chòm râu tiếp lời nam tử nói.

“Nữ oa, người thấy được lão phu?”

“Ha ha... Lão phu là đệ nhất sử quan những năm cuối Đông Hán, sau thành cô hồn dã quỷ, cũng đối với tinh tượng có vài phần nghiên cứu.” Lão giả đem mục đích bản thân cùng Vương Tử giới thiệu lên.

“Các người, tại phật đỉnh sơn này ngày người bao lâu?” Vương Tử nhìn hai người hỏi.

“Phật đỉnh sơn này nhưng thật ra là địa phương thanh tĩnh, lão phu đã phiêu đảng ở đây hơn trăm năm “

“Tại hạ vừa hai tháng trước mới đến chỗ này “

“Người đi đi” Vương Tử mắt nhìn nam tử nói.

“Nga, tại hạ cáo lui” nói xong hướng Vương Tử cùng lão giả thi lễ bay đi, hướng lão giả thi lễ bởi vì trong đám cô hồn dã quỷ có bói phận, tiểu bói hướng trường bói hành lễ, mà đối Vương Tử thi lễ nam tử cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết lễ này Vương Tử nhận được.

“Nữ oa, người có gì muốn hỏi lão phu a?”

“Đem chuyện được đường người biết nói một chút đi “

“Ha ha... Người nữ oa ra, nếu đã hỏi, lão phu cũng có thể nói” dứt lời còn cầm lên tập sách thật dày kia lật vài tờ, miệng còn than thở “Trí nhớ không tốt a...”

“Thanh Thành được đường này cùng phật đỉnh sơn Vạn Thanh tự giống nhau, khi lão phu đến đã tồn tại, cụ thể khi nào xuất hiện lão phu cũng không biết, hiện Nhân đường chủ tên gọi Quý Tử Nguyên, 15 năm trước không biết vì chuyện gì rời đi đến nay chưa về, đương nhiệm được sư, nga, cũng có thể nói là đại phu, Quý Tử Vũ này là đường đệ “

“Được đường giống mọi nơi, ở mặt ngoài xem một ít bệnh đơn giản, chẩn kim cũng không thu phí, theo lão phu biết, sản nghiệp y được đều được phụ trách, viết dưới tên Quý Tử Vũ.”

“Mà chữa bệnh, chẩn trị do Thành Trang phụ trách “

“Thành Trang cũng mười lăm năm trước đi vào được đường, nữ oa, thân thể này của người có bệnh tim bẩm sinh, vốn là bệnh bất trị, không biết tốn bao nhiêu dược vật hiếm lạ mới đem mệnh người kéo dài tới hiện tại “

“Nữ oa, thứ cô hồn dã quỷ nhiều nhất là thời gian, lão phu thân là sử quan, tự nhiên không có việc gì nên ghi nhớ chút sự tình, bất kể lớn nhỏ, mà thời gian trăm năm cũng cũng đủ lão phu đem phật đỉnh sơn này... Mỗi tảng đá hình dạng cũng nhớ rõ, chính là... Hiểu Trúc chết dạng gì “

Vương Tử sao nghe không ra ý tứ trong lời nói hẩn, nhử mi mắt đồng tử hơi co lại...

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 3.1: Tư Mã Thú

Vương Tử không nói gì, sau một lúc lâu nói: “Người đã là cô hồn dã quỷ, cũng biết Quý Tử Vũ, Thành Trang có chỗ nào bất phạm?”

“Hai người hẩn rất ít khi ở trên núi, lão phu nhìn không ra có gì bất phạm, nhưng bọn họ chưa từng tới gần phật đỉnh sơn, mà phật đỉnh sơn cũng không phải là địa phương đơn giản a ~ “

“Tăng nhân Vạn Thanh tự đều là các vị đại sư kim quang tráo đỉnh, ta cũng không thể tiếp cận được, nữ oa người vẫn là không cần tới gần bọn họ mới tốt, này...”

“Tốt lắm, xế chiều đến khu thảo dược phía sau núi chờ ta, người đi đi” Vương Tử đánh gãy lời nói đứt quãng của lão già, thanh âm thanh nhiên nói.

“Kia lão phu liền cáo lui” “lão già cũng hướng Vương Tử thi lễ, ôm sách bay đi, lúc gần đi nhìn không được nhìn thoáng qua Vương Tử, vẫn tĩnh lặng tựa thân cây cổ thụ như vậy ,nhuï mĩ suy nghĩ nhìn không ra cảm xúc gì.

Vương Tử nhìn nhìn mặt trời ở phía tây, đứng dậy vỗ vỗ bụi đất dính trên quần áo hướng được đường đi.

Vương Tử chậm rãi đi trên đường

xuống núi, nơi này là đỉnh núi, trên đỉnh núi là tầng sương mù mờ ảo,bất quá phía sau núi so với được đường cao hơn khoảng mười trượng, liên tiếp ở giữa sơn đạo độ dốc cực thoải, mặc dù như vậy, Vương Tử vẫn cảm giác ngực rầu rĩ.

“Thân thể này,nếu cứ như vậy, không biết còn có thể sống bao lâu” Vương Tử bình tĩnh nghĩ.

Nếu sống lại, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ sót bất kì cơ hội nào để sống, chính là Thanh Thành được đường cùng Vạn Thanh tự nơi chốn lộ ra thần bí, không nói đến hiện tại thân thể nàng căn bản không có biện pháp vô thanh vô tức rời đi, như buổi sáng ánh mắt Thành Trang ý vị thâm trường nhìn nàng,nếu rời đi nhất định khiến cho hấn nghi kị càng sâu, lấy thể lực ở Hoa Hạ của bọn họ, tìm một người thì có gì khó.

Nếu y thuật Thành Trang, Quý Tử Vũ tốt như vậy, vì cái gì trị không được bệnh tim, nói tiếp, vì cái gì không đưa đi bệnh viện, làm giải phẫu cấy ghép trái tim tỷ lệ sống sót cũng khá lớn đi.

Mà Thanh Thành được đường khi nào xây dựng, nắm giữ gần bảy phần sản nghiệp y dược Hoa Hạ,thể lực sau lưng đến tột cùng như thế nào đến mức một lão nhân hai ngàn năm đều tra không được.

Về phần được đồng vì cái gì mất tích, nơi đây có huyền cơ gì,nàng cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu,chỉ thăm nghĩ mau ly khai nơi này, mà vấn đề lớn nhất...

Vương Tử đang suy nghĩ thì nhìn thấy một người đang đứng trước cửa, đó là Hiểu Thanh,Hiểu Yên cùng Hiểu Hoàn ngồi chỗ bàn đá bên cạnh,ba người đều là một bộ dáng mi tâm nhú chặt.

Vương Tử cố ý tăng thêm chút cước bộ, quả nhiên ba người lập tức liền nhìn về phía nàng.

“Người đi đâu a? Ai cho người một mình đi ra ngoài? Người không biết kêu người khác đi cùng sao?người có biết hay không hiện tại trời sắp tối a” Hiểu Thanh vừa đi tới bên cạnh quở trách, khẩu khí tức giận.

Vương Tử không muốn cùng hấn lãng phí vô mồm liền quay đầu nhìn về phía Hiểu Yên đi tới, nàng không phải Hiểu Trúc.”Có chuyện gì không?” Vương Tử hỏi một câu liền đi vào phòng,ba người đuổi theo.

“Hiểu Trúc, chúng ta thực lo lắng người, trời sắp tối,đường không dễ đi... Cơm chiều còn chưa có ăn đi, ta để đồ ăn của người trong nồi hấp,người trước ăn chút gì đã” Hiểu Hoàn tiến lên vài bước đỡ cánh tay Vương Tử, Vương Tử cứng người trong chốc lát, thiếu chút nữa đem Hiểu Hoàn đẩy ra, lập tức thả lỏng thân thể nương lực đạo Hiểu Hoàn đi vào trong phòng.

Trong Phòng chỉ có thanh âm va chạm thìa cùng bát của Vương Tử, ba người trầm mặc ngồi ở một bên, chỉ có Hiểu Thanh thỉnh thoảng ném tới được ánh mắt, có chút nén giận, muốn nói lại thôi.

Vương Tử nhìn ra bọn họ có chuyện muốn, nhưng là nàng trước hết phải ăn xong,bởi vì nguyên nhân thân thể, chỉ có một chút đồ ăn nhẹ chế biến cùng thảo dược,có chút mới lạ,nàng từ trước cũng chưa thấy qua.”Các người có chuyện gì,Thành... Sư phụ kêu các người nói cái gì?” Vương Tử dùng khăn tay lau miệng, tựa trên ghế, thân nhiên hỏi, mấy người kia về mặt ngưng trọng như vậy,Hiểu Trúc cùng bọn họ thân như tay chân,chuyện khiến bọn họ khó mở miệng có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Người! Người rốt cuộc là...” Hiểu Thanh đột nhiên đứng lên hướng về phía Vương Tử găm nhẹ nói.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tư Mã Thú

Editor:HamNguyet

”Người... Muốn nói cái gì” Vương Tử nói.

”Cô hôn đã quý mặc dù không coi là lợi hại, nhưng cũng không phải người bình thường muốn gặp là có thể gặp, nên lão phu dám khẳng định, Hiểu Trúc

tuyệt không có bản sự này,còn nữa, nữ oa người mới vừa hỏi,thật sự không biết Hiểu Trúc như thế nào?”Lão già vừa nói vừa nhìn kỹ về mặt Vương Tử, đáng tiếc Vương Tử từ đầu đến cuối mí mắt cũng không từng nâng lên, chưa từng có biểu tình dư thừa gì.

“... Người có từng gặp qua linh hồn chiếm được thân thể?” Sau một lúc lâu, Vương Tử suy nghĩ một cách nói tương đối.

”Ồi chào? Nữ oa, người thật đúng không phải là Hiểu Trúc nữ oa kia!” Lão già kinh ngạc kêu lên.

”Linh hồn chiếm thân thể mặc dù kì lạ, nhưng thế giới rộng lớn,cũng thường xuyên xảy ra chuyện xuyên không tiến vào chiếm giữ thân thể, nhưng nếu thân-hồn không hợp cũng không thể tồn tại lâu a.”

”Linh hồn xuyên không?” Vương Tử nghe vậy nhìn về phía lão già.

Lúc này Lão già mới nhìn thấy ánh mắt Vương Tử, tỉnh lặng, không gọn sóng, làm người ta có cảm giác nàng có thể nhìn đến chỗ sâu nhất trong linh hồn họ, như hạ nguyên rửa,ma chủ,nếu không được nàng cho phép,toàn thân đều trở nên bất động.Mới vừa rồi xuất phát từ hứng thú mà đến,gì phút này lại có cảm giác một dòng khí cực lạnh thổi qua,lạnh từ đầu đến chân, mà đối với mệnh lệnh của nàng tâm cũng không sinh ra nửa điểm phản kháng.

”Linh hồn xuyên không đều do âm phủ vận tác bất lợi,mới phát sinh hiện tượng linh hồn thoát ly luân hồi rơi xuống thân thể nhân loại ở nhân gian,nhưng linh hồn có tài năng chân chính ở trong thân thể nhân loại sống sót ít lại càng ít, thứ nhất nếu linh hồn cùng thân thể không tương xứng sẽ khiến linh hồn không nhập được luân hồi, và lại âm phủ cũng không cho phép sai lầm như vậy liên tục xảy ra...”

Lão già thất thần trong thời gian ngắn ngủi,khi kịp phản ứng đã không tự chủ được lên tiếng giải thích.

”Nói cách khác đó là tá thi hoàn hồn, nữ oa, người...” Lão già nhìn không được muốn xác nhận Vương Tử có phải hay không như thế, nghĩ đến ánh mắt vừa rồi, vội vàng dừng lại, đối mặt với Vương Tử, hiển nhiên cũng không cho phép hắn có quá nhiều lòng hiếu kỳ.

(Tá thi hoàn hồn,mượn xác để hồn về)

”Thân thể Hiểu Trúc?” Vương Tử hỏi.

”Hiểu Trúc, Hiểu Thanh, Hiểu Yên, Hiểu Hoàn đều là tiểu oa nhi được Thanh Thành được đường đường chủ mười lăm năm trước mang về, tại được đường làm được đồng, nhưng cũng chỉ phụ trách phía sau núi chăm sóc vài khu trồng được nhỏ,vô cùng nhân hạ,ngược lại đối với bốn tiểu oa nhi, hai vị được sư Thành Trang, Quý Tử Vũ thật ra cũng truyền thụ y thuật cho bọn họ...”

”Theo lão phu biết, bốn người mặc dù tuổi còn nhỏ,chưa từng xuống núi, nhưng một thân y thuật này, cùng khổ tâm nghiên cứu vài thập niên, hiện giờ cũng là những lão trung y chạm tay có thể bồng...”

”Xã hội Tây y thịnh hành,lại đơn giản, nhanh gọn,càng thích hợp cho cuộc sống đô thị của con người, Trung y khuyết thiếu truyền nhân, hơn nữa y được Hoa Hạ hiện giờ lại vô cùng khan hiếm, lão phu ở thế gian này phiêu đảng gần hai ngàn năm, chứng kiến triều đại thay đổi, thời đại biến thiên,Trung y ở đây cũng mai một đi nhiều...”

”Y thuật Thành Trang, Quý Tử Vũ lão phu xem không ít,bệnh nhân đến nơi này, cơ hồ gần như không bệnh gì không chữa được,hai người dạy bốn tiểu oa nhi cũng thực dụng tâm,người ở được đường mặc dù không nhiều lắm, lại đối với bốn tiểu oa nhi cực kỳ cung kính...”

”Được đường có quy định,đủ 16 tuổi sẽ chuẩn cho bốn người xuống núi,nhưng do năm trước bệnh tình Hiểu Trúc nữ oa nặng hơn nên vẫn trì hoãn tới giờ,nói đến cũng lạ, lão phu ở tại trong núi cũng đã trăm năm, cách mỗi năm, được đường đều mang về vài tiểu oa nhi mới sinh trở về, truyền thụ y thuật, nhưng sau 16 tuổi lại không biết tung tích” lão già nói đến chỗ này chau mày,giống như đối với sự kiện này có chút khó hiểu.

”Không biết tung tích? Có ý tứ gì” Vương Tử hỏi.

”Trước đây cũng có ba hài tử ở được đường, sau mười sáu tuổi xuống núi, liền không xuất hiện trên núi nữa, lão phu cũng từng xuống núi đi tìm, nhưng không thu được kết quả,thực giống như...biến mất khỏi Nhân gian.” Lão già rất nhanh lật vài tờ trên trên sách nói tiếp.

”Chín mươi hai năm trước có hai hài tử,năm mươi năm trước có một hài tử, hiện giờ,bốn người đã 17 tuổi,sở dĩ lão phu dừng lại ở nơi này nhiều năm như vậy, cũng vì muốn nhìn một chút nhóm hài tử này đến đến tận cùng đi nơi nào” lão già nói xong, cúi đầu dùng trên không trung.

(Tiểu oa nhi-Hài tử:đều mang nghĩa giống nhau,nhưng khi

edit truyện lúc đề “Tiểu oa nhi” lúc đề “Hài tử” đề cho hợp với câu nhé)

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Chương 3.2:Tư Mã Thú

“Hiếu Thanh! Ngươi ngồi xuống, trước tiên nói chính sự!” Hiếu Yên kéo Hiếu Thanh một phen, ngăn trở lời hắn muốn nói.

“Hừ!” Hiếu Thanh hăm hừ ngồi xuống.

“Hiếu Trúc, Thành sư phụ nói, để cho ba người chúng ta xuống núi” Hiếu Hoàn do dự một chút rồi cục nói, nói xong lập tức nhìn về phía Hiếu Trúc, có chút không yên, có chút lo lắng.

“... Khi nào đi?” Vương Tử dừng một chút hỏi.

“Nửa tháng sau, Thành sư phụ sẽ mang chúng ta đi” Hiếu Hoàn nhìn Vương Tử, Hiếu Trúc tuy rằng bình thường không nói, nhưng nàng(Hiếu Hoàn) biết nàng(Hiếu Trúc) đề ý nhất vẫn là thân thể của mình, chính là không nghĩ tới Thành sư phụ cư nhiên quyết định để cho bọn họ xuống núi trước, bọn họ đi rồi, Hiếu Trúc làm sao bây giờ, nghĩ, Hiếu Hoàn nhăn mặt nhíu mày càng chặt.

“Chúc mừng”

“...”

“Xuống núi, hết thấy cẩn thận” Vương Tử nói, dừng một chút, lại bổ sung một câu, tuy rằng nàng cảm thấy nói hay không nói cũng không có gì khác biệt.

“Hiếu Trúc, chúng ta sẽ thỉnh cầu Thành sư phụ cùng Quý sư thúc, cho ngươi theo chúng ta cùng xuống núi” Hiếu Yên ở bên cạnh vội vàng nói.

“Lưu lại một mình ngươi ở trên núi có thể làm gì a, vẫn là đi theo chúng ta đi, đừng cấp được đường thêm phiền” Hiếu Thanh cũng ở bên cạnh nói.

“Không cần, lấy y thuật của các ngươi, chẳng lẽ không rõ ràng cơ thể của ta” Vương Tử nói.

Cùng ba người thời thời khắc khắc quan tâm bản thân, nàng không thể không giải thích thêm, tuy rằng người bọn họ quan tâm không phải nàng.

Nói xong, thân thể ba người đều không khỏi cứng đờ trong chốc lát, thần sắc có chút ảm đạm, có chút mệt mỏi bi thương.

“Hiếu Trúc, nói cái gì đó, chúng ta ở đâu ngươi ở đó, cùng nhau dùng y thuật vang danh thiên hạ, ngươi không thể tách ra khỏi bọn ta, bằng không, thiếu ngươi làm chuyên gia châm cứu, chúng ta biết tìm nơi nào a!” Hiếu Yên đi tới vỗ vỗ bả vai Vương Tử, nét cười oa nhi trên mặt có chút miễn cưỡng, lại tràn ngập cổ vũ.

“Đúng vậy Hiếu Trúc, chúng ta là tỷ muội, tại sao có thể tách ra, ngươi nha đầu kia nghĩ muốn cái gì đây, ta sẽ đem thuốc của ngươi nghiền thành bột phấn, không còn khó uống, nếu ngươi không thích thành thị, chúng ta cũng không cần xuống núi nữa, tất cả mọi người nói trong thành thị loạn thất bát tao, nào có thanh tĩnh như ở trên núi” Hiếu Hoàn ôn hòa nói, đi đến trước mặt Vương Tử đặt tay lên mạnh đập của nàng, một lát sau nói:

“Lần này tình lại, thân thể của ngươi đã ổn định, Thành sư phụ cũng nói qua ngươi khôi phục tốt lắm, bắt quá phải chú ý nghỉ ngơi...”

“Chúng ta còn phải đi Vạn Thanh tự hỗ trợ, ngày mai chúng ta trở lại thăm ngươi” Hiếu Hoàn nói, nói xong liền lôi kéo Hiếu Thanh cùng Hiếu Yên rời đi.

“Hiếu Trúc, mặc kệ khi nào ngươi đều phải nhớ rõ, chúng ta là tỷ muội!” Trước khi ra cửa, Hiếu Hoàn bỏ lại một câu, nháy mắt trong phòng chỉ còn lại Vương Tử, trong đầu không khỏi vang lên câu kia “Chúng ta là tỷ muội”; đáng tiếc, người nàng(Hiếu Hoàn) muốn biểu đạt, đã chết, chỉ có linh hồn xa lạ ở trong thân thể Hiếu Trúc, nàng(Vương Tử) không muốn chịu cảm tình dành cho thân thể này.

Linh hồn Hiếu Trúc, có lẽ nàng biết ở đâu, nhưng tình huống hiện tại, linh hồn duy trì không được, chớ nói chi là hai hồn trong một thân thể, nàng dùng thân thể Hiếu Trúc, tuy rằng không phải chủ ý của nàng, nhưng nàng cũng phải trả giá đại giới mới đổi đến được.

Vương Tử đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, Hoa Hạ có câu ngân nga, “kỷ lai chi, tắc an chi...”

(kỷ lai chi, tắc an chi nghĩa là chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu)

Nàng tin tưởng hết thảy sẽ rõ...

Trời đêm trong núi đặc biệt tối mau, mới vừa rồi còn hoàng hôn rặng mây đỏ đầy trời chỉ chốc lát sau liền bị sao trời thay thế.

Theo cửa sổ phòng Vương Tử vừa vận nhìn thấy ngọn đèn dầu ần ần trong Vạn Thanh tự, có lẽ là người tới dâng hương nhưng do trời tối nên ở lại tá túc, làm cho màn đêm vô tận thêm màu sắc.

“Vạn Thanh tự...” trong đêm yên tĩnh vang lên thanh âm Vương Tử nhẹ giọng ni non, rất nhanh liền biến mất không dấu vết như bị không khí hắc ám thôn tính.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tuệ Viễn Phương Trượng

Editor:HamNguyet

”Hò...”tay phải Vương Tử nắm chặt,đứng tại chỗ hít một hơi thật sâu,đi một đoạn đường dài như vậy,trên trán Vương Tử lấm tấm chút mồ hôi,Vương Tử đưa tay lau mồ hôi,khi tay hạ xuống khỏi tầm mắt, con ngươi tối đen chợt loé xẹt qua một tia hồng quang rất nhanh rồi biến mất.

Phía trước cách đó không xa lão giả hôm qua hướng Vương Tử bay tới.

”Ngươi đi phía trước dẫn đường, tới khu thảo dược” đội lão giả tới gần, Vương Tử phân phó nói.

”Được, tiểu thư” dứt lời lão giả nghiêng người cúi đầu làm thủ thế thỉnh.

Vương Tử nhìn thoáng qua lão giả, nhìn ra được hần hôm nay có chút câu nệ, nhưng không hỏi lại, chậm chậm bước đi về phía trước.

”Tiểu thư, lão phu danh gọi Tư Mã Thú, là sử quan những năm cuối Đông Hán,sau bị kẻ gian hãm hại,tên hôn quân nghe lời ly gián phán tội chết phơi thây ngọc môn,không người dám tiến lên vì lão phu chôn cất,kết cục rơi vào cảnh không nơi cư trú, phiêu dăng trên thế gian...” Lão giả, họ Tư Mã ở một bên giới thiệu bản thân, ở trước mặt Vương Tử, hần không tự giác nghĩ muốn thắng thán, có lẽ, vô luận Vương Tử hỏi cái gì, hần cũng sẽ không giấu diếm.

Một người một quý trầm mặc đi về phía trước, Vương Tử không lên tiếng, Tư Mã Thú cũng không dám mở miệng lung tung. Nói để cho Tư Mã Thú dẫn đường, trên thực tế Vương Tử đi theo hướng thủ thế của Tư Mã Thú,xa xa đã ngửi thấy hương thảo dược.Trong đó có chút hương vị thảo dược mỗi ngày nàng uống.

Một lát sau, Vương Tử đã ở trong khu thảo dược.

Khu thảo dược rộng khoảng hai mẫu đất lớn,bố trí khác nhau,thuận tiện cho các loại thảo dược cùng thời tiết bất đồng,trong đó thổ nhưỡng chia thành ba loại: vàng,đỏ,đen.

Nghĩ đến vì gieo trồng các loại thảo dược này,người trồng mất không ít tâm tư a~.

(thổ nhưỡngđất trồng)

”Thảo dược này, ngươi đều biết sao?” Vương Tử đột nhiên hỏi.

”Thảo dược này lão phu cũng chỉ nhận thức một phần nhỏ, ân, một phần năm đi,mặc dù thảo dược ở đây bình thường,nhưng hiện giờ ở Hoa Hạ lại được coi là quý hiếm,không ít người đi hái thảo dược,chính vì trân quý đến mức cây non cũng bị hái xuống,nên ở Hoa Hạ rất ít gặp, còn có chút thảo dược, hiện tại bất luận là y học Trung Quốc hay Phương Tây trên cơ bản đã không còn, hiện giờ hoàn cảnh khí hậu Hoa Hạ cũng không thích hợp cho chúng

sinh trưởng.” Tư Mã Thú giải thích.

”Tất cả thảo dược này đều được dùng cho dược đường,theo định kì sẽ cấp Vạn Thanh tự một chút, có thể tập hợp nhiều thảo dược quý hiếm như vậy,Thanh Thành dược đường đích xác làm người ta không thể tưởng tượng, trong ngày thường cũng chỉ có bốn dược đồng tới nơi này chăm sóc, chưa từng có ngoại nhân đặt chân tới nơi này, cũng sẽ không cần lo lắng dược liệu bị mất đi, theo lão phu biết, cho dù mất đi, Thanh Thành dược đường cũng không nhìn ở trong mắt.”

Tư Mã Thú bổ sung nói, lập tức nhìn về phía Vương Tử, đã thấy Vương Tử thần sắc thản nhiên, ngay cả hần mỗi khi nhìn đến thảo dược nơi này đều chặc chặc lấy làm kỳ, mà Vương Tử lại giống như thấy dược loại đồ vật phổ thông,tầm thường,không lộ ra chút kinh ngạc.

Chỉ thấy Vương Tử lập tức đi đến một mảnh thảo dược, ngồi xổm người xuống, đây là thảo dược mỗi ngày nàng uống ba lượt, dùng để ức chế bệnh tình của nàng.

Vương Tử gất gao nhìn chăm chăm thảo dược trước mặt,hành động kể tiếp của Vương Tử làm cho Tư Mã Thú bay giữa không trung nháy mắt cả người cứng ngắc, ngay ra như phỗng nhìn Vương Tử, quyền sách trên tay rơi xuống bay ở một bên vẫn không biết.

Chỉ thấy Vương Tử vươn tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào dược thảo,một đám thảo dược vốn màu xanh nhạt theo đầu ngón tay Vương Tử bắt đầu lấy tốc độ mắt thường có thể thấy dược héo rũ xuống, ngay sau đó hóa thành tro bụi hoà vào trong đất đỏ,vị trí ban đầu giống như căn bản chưa từng được trồng loại thảo dược gì.

Vương Tử vừa lòng thu tay về, nhìn về phía thảo dược bên cạnh, ngay tại thời điểm Tư Mã Thú nghĩ đến hần sẽ lại một lần nữa thấy dược tình cảnh mới xảy ra, đã thấy Vương Tử chống đầu gối đứng lên,đi đến hướng phải bên cạnh khu thảo dược.

Đến bên cạnh một chỗ đất trống thì ngừng lại, Vương Tử bước đi thong thả vài bước quanh khu đất khoảng một thước vuông,ánh mắt nhìn chăm chăm dưới chân, giống như bùn đất dưới có thứ gì khiến nàng cảm thấy hứng thú, sau Vương Tử ngẩng đầu nhìn chung quanh một vòng khu thảo dược, chỉ nói hai chữ:

”Đi thôi “

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 4: Tuệ Viên phương trượng

“Hò...” tay phải Vương Tử nắm chặt, đứng tại chỗ hít một hơi thật sâu, đi một đoạn đường dài như vậy, trên trán Vương Tử lấm tấm chút mồ hôi, Vương Tử đưa tay lau mồ hôi, khi tay hạ xuống khỏi tầm mắt, con ngươi tối đen chợt loé xẹt qua một tia hồng quang rất nhanh rồi biến mất.

Phía trước cách đó không xa lão giả hôm qua hướng Vương Tử bay tới.

“Người đi phía trước dẫn đường, tới khu thảo dược” đợi lão giả tới gần, Vương Tử phân phó nói.

“Được, tiểu thư” dứt lời lão giả nghiêng người cúi đầu làm thủ thế thỉnh.

Vương Tử nhìn thoáng qua lão giả, nhìn ra được hần hôm nay có chút câu nệ, nhưng không hỏi lại, chậm chậm bước đi về phía trước.

“Tiểu thư, lão phu danh gọi Tư Mã Thú, là sử quan những năm cuối Đông Hán, sau bị kẻ gian hãm hại, tên hôn quân nghe lời ly gián phản tội chết phơi thây ngọ môn, không người dám tiến lên vì lão phu chôn cất, kết cục rơi vào cảnh không nơi cư trú, phiêu đảng trên thế gian...” Lão giả, họ Tư Mã ở một bên giới thiệu bản thân, ở trước mặt Vương Tử, hần không tự giác nghĩ muốn thăng thần, có lẽ, vô luận Vương Tử hỏi cái gì, hần cũng sẽ không giấu diếm.

Một người một quý trầm mặc đi về phía trước, Vương Tử không lên tiếng, Tư Mã Thú cũng không dám mở miệng lung tung. Nói để cho Tư Mã Thú dẫn đường, trên thực tế Vương Tử đi theo hướng thủ thế của Tư Mã Thú, xa xa đã ngửi thấy hương thảo dược. Trong đó có chút hương vị thảo dược mỗi ngày nàng uống.

Một lát sau, Vương Tử đã ở trong khu thảo dược.

Khu thảo dược rộng khoảng hai mẫu đất lớn, bố trí khác nhau, thuận tiện cho các loại thảo dược cùng thời tiết bất đồng, trong đó thổ nhưỡng chia thành ba loại: vàng, đỏ, đen.

Nghĩ đến vì gieo trồng các loại thảo dược này, người trồng mất không ít tâm tư a~.

(thổ nhưỡng: đất trồng)

“Thảo dược này, người đều biết sao?” Vương Tử đột nhiên hỏi.

“Thảo dược này lão phu cũng chỉ nhận thức một phần nhỏ, ân, một phần năm đi, mặc dù thảo dược ở đây bình thường, nhưng hiện giờ ở Hoa Hạ lại được coi là quý hiếm, không ít người đi hái thảo dược, chính vì trân quý đến mức cây non cũng bị hái xuống, nên ở Hoa Hạ rất ít gặp, còn có chút thảo dược, hiện tại bất luận là y học Trung Quốc hay Phương Tây trên cơ bản đã không còn, hiện giờ hoàn cảnh khí hậu Hoa Hạ cũng không thích hợp cho chúng

sinh trưởng.” Tư Mã Thú giải thích.

“Tất cả thảo dược này đều được dùng cho dược đường, theo định kì sẽ cấp Vạn Thanh tự một chút, có thể tập hợp nhiều thảo dược quý hiếm như vậy, Thanh Thành dược đường đích xác làm người ta không thể tưởng tượng, trong ngày thường cũng chỉ có bốn dược đồng tới nơi này chăm sóc, chưa từng có ngoại nhân đặt chân tới nơi này, cũng sẽ không cần lo lắng dược liệu bị mất đi, theo lão phu biết, cho dù mất đi, Thanh Thành dược đường cũng không nhìn ở trong mắt.”

Tư Mã Thú bổ sung nói, lập tức nhìn về phía Vương Tử, đã thấy Vương Tử thần sắc thản nhiên, ngay cả hần mỗi khi nhìn đến thảo dược nơi này đều chặc chặc lấy làm kỳ, mà Vương Tử lại giống như thấy dược loại đồ vật phổ thông, tầm thường, không lộ ra chút kinh ngạc.

Chỉ thấy Vương Tử lập tức đi đến một mảnh thảo dược, ngồi xổm người xuống, đây là thảo dược mỗi ngày nàng uống ba lượt, dùng để ức chế bệnh tình của nàng.

Vương Tử gất gao nhìn chăm chăm thảo dược trước mặt, hành động kế tiếp của Vương Tử làm cho Tư Mã Thú bay giữa không trung nháy mắt cả người cứng ngắc, ngày ra như phỗng nhìn Vương Tử, quyền sách trên tay rơi xuống bay ở một bên vẫn không biết.

Chỉ thấy Vương Tử vươn tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào dược thảo, một đám thảo dược vốn màu xanh nhạt theo đầu ngón tay Vương Tử bắt đầu lấy tốc độ mắt thường có thể thấy dược héo rũ xuống, ngay sau đó hóa thành tro bụi hoà vào trong đất đỏ, vị trí ban đầu giống như căn bản chưa từng được trồng loại thảo dược gì.

Vương Tử vừa lòng thu tay về, nhìn về phía thảo dược bên cạnh, ngay tại thời điểm Tư Mã Thú nghĩ đến hần sẽ lại một lần nữa thấy dược tình cảnh mới xảy ra, đã thấy Vương Tử chống đầu gối đứng lên, đi đến hướng phải bên cạnh khu thảo dược.

Đến bên cạnh một chỗ đất trống thì ngừng lại, Vương Tử bước đi thong thả vài bước quanh khu đất khoảng một thước vuông, ánh mắt nhìn chăm chăm dưới chân, giống như bùn đất dưới có thứ gì khiến nàng cảm thấy hứng thú, sau Vương Tử ngẩng đầu nhìn chung quanh một vòng khu thảo dược, chỉ nói hai chữ:

“Đi thôi “

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 4.1

Editor:HamNguyet

”A?” đại nào Tử Mã Thú vẫn chưa khôi phục vận tác, lại nghe được hai từ Vương Tử đột nhiên nói, ngốc lên tiếng, thấy Vương Tử hướng phía dưới chân núi đi, vội vàng đuổi theo, được một đoạn liền vội vàng quay lại nhặt sách, cẩn thận lau lau một chút lại bay nhanh đuổi theo hướng đi Vương Tử. Hai ngày sau Vương Tử không rời khỏi được đường, Tử Mã Thú ở một bên giảng giải cho nàng ít chuyện tình ở Hoa Hạ, điều này làm cho nàng dù chưa từng đặt chân tới Hoa Hạ cũng hiểu biết đôi chút.

Chạng vạng hôm nay, Vương Tử đứng trong phòng bếp đun nghịch thảo dược, Tử Mã Thú bay bên cạnh, nhìn gốc thảo dược trong tay Vương Tử hoá thành tro bụi, hai ngày nay hắn đã xem qua rất nhiều lần, rốt cục cũng xác định không phải ảo giác của hắn, trong đầu hắn tràn ngập dấu chấm hỏi màu sắc rực rỡ, nhưng ở trước mặt Vương Tử cũng không dám hỏi ra.

”Người đối với phương trượng Vạn Thanh tự hiểu biết bao nhiêu?” Vương Tử đột nhiên hỏi.

”Nga, phương trượng Vạn Thanh tự pháp danh Tuệ Viễn, trăm năm trước lão phu đến phật đình sơn, phương trượng Vạn Thanh tự pháp danh cũng là Tuệ Viễn, lại không biết pháp danh hai người này có phải một người hay không..”

”Tuệ Viễn phương trượng chưa bao giờ bước ra quá sơn môn, mà nhóm quý hồn chúng ta cũng không thể tiếp cận cửa miếu, nên thời gian trăm năm lão phu chưa từng gặp qua vị phương trượng này, nhưng Thành Trang cùng Quý Tử Vũ lại thường xuyên đến Vạn Thanh tự, Thanh Thành được đường cứ qua một thời gian ngắn sẽ đưa tới đó chút thảo dược...”

”Nghe hoà thượng trong Vạn Thanh tự nói, Tuệ Viễn phương trượng đắc đạo cao tăng, toàn bộ các hạng vụ trong tự từ tứ đại ban thủ, bát đại nghi trượng toàn quyền phụ trách, Tuệ Viễn phương trượng rất ít ra khỏi thiền viện của hắn, ngay cả không ít hoà thượng trong tự cũng chưa từng gặp qua mặt vị này.”

(tự:chùa chiến)

”Buổi tối hôm nay người canh giữ bên ngoài cửa viện của ta, nếu có người đến, người ngay lập tức hoá ra một đám quỷ hoá dưới tán cây” Vương Tử nói.

”Vâng, tiểu thư.” Tử Mã Thú đáp.

Thảo dược trong tay Vương Tử không còn, đem nắm tro bụi ném vào đồng lửa Vương Tử đứng dậy rời khỏi phòng bếp. Từ lúc chiều tỉnh lại uống bát thuốc đầu tiên, Vương Tử liền phát hiện trong bát thuốc có một cỗ hơi thở độc đáo, loại hơi thở này nàng giống như đã từng quen biết, lại không nhớ nổi là cái gì, cái gọi là bệnh tim uống thuốc, đối với thân thể này sớm đã không có gì dùng, có lẽ là kháng thể, dù dùng thuốc hay châm cứu cũng vô phương.

Loại tình huống này tin tưởng Thành Trang hay ba người Hiểu Hoàn đều biết, có thể nói thân thể này đang đi từng bước đến cái chết, ngày đó khi tới khu thảo dược chứng thực ý tưởng của nàng, thảo dược nơi đó cùng thảo dược bên ngoài sinh trưởng đích xác không giống nhau, tất cả các loại thảo dược đều sở hữu một cỗ hơi thở làm cho người thực thoải mái.

Dựa theo trực giác nàng cảm thấy có thể đem cỗ hơi thở kia thu về cho mình sử dụng, nghĩ liền làm, nếu đúng như những gì nàng suy nghĩ, nàng muốn đích thân đem chuyện này cùng Hiểu Hoàn nói, nàng có thể trực tiếp hấp thu thảo dược mà không cần uống thuốc, biết đâu sẽ thu hoạch được hiệu quả tốt xuất ý hồ liêu, ngẫu nhiên hai ngày nay xuất hiện tình trạng tim đập nhanh với tần suất nhiều hơn.

(xuất ý hồ liêu: bắt ngờ ngoài dự tính)

Khu thảo dược phía sau núi cũng không đơn giản như bên ngoài, người gieo trồng phiên thảo dược này dụng tâm có thừa...

Ngon núi ban đêm phá lệ hắc nùng trù, gió đêm thổi hỗn loạn mang theo hàn khí đầu mùa xuân phát tán, hơn nửa đường núi gấp ghe, không có ai nhàn hạ đến nỗi lựa chọn thời điểm này đi ra hóng gió đêm, chỉ thấy một bóng đen thoăn thoắt như hoà trong đêm vụt qua.

Thân ảnh gầy gò rất nhanh đi dọc trên sơn đạo, ở trong bóng tối che dấu căn bản nhìn không ra tung tích nàng, một lát sau liền nhìn thấy nàng đi tới một tòa chùa miếu thiên môn, dựa vào tường nghỉ tạm một lát sau thân hình lưu loát bay qua tường viện, tránh thoát hoà thượng hoặc khách hành hương ngẫu

nhien đi qua,như đã quen thuộc tìm đến một tiểu viện...

Vương Tử ở bên ngoài tiểu viện nghỉ chân một lát, tuy rằng hai ngày nay dựa vào hấp thu thảo dược tích góp từng chút một năng lượng, thân thể nàng tạm thời có thể duy trì thể lực vận động lớn, nhưng chạy trốn thời gian dài như vậy, trái tim vẫn chịu không nổi, cái này giống cấp trái tim thuốc kích thích, thời gian dài được hiệu dần dần mất đi tác dụng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 4.1:Tuệ Viễn phương trượng

“A?” đại não Tư Mã Thú vẫn chưa khôi phục vận tác, lại nghe được hai từ Vương Tử đột nhiên nói, ngốc lên tiếng, thấy Vương Tử hướng phía dưới chân núi đi, vội vàng đuổi theo, được một đoạn liền vội vàng quay lại nhặt sách, cẩn thận lau lau một chút lại bay nhanh đuổi theo hướng đi Vương Tử. Hai ngày sau Vương Tử không rời khỏi được đường, Tư Mã Thú ở một bên giảng giải cho nàng ít chuyện tình ở Hoa Hạ, điều này làm cho nàng dù chưa từng đặt chân tới Hoa Hạ cũng hiểu biết đôi chút.

Chạng vạng hôm nay, Vương Tử đứng trong phòng bếp đun nghich thảo dược, Tư Mã Thú bay bên cạnh, nhìn gốc thảo dược trong tay Vương Tử hoá thành tro bụi, hai ngày nay hắn đã xem qua rất nhiều lần, rốt cục cũng xác định không phải ảo giác của hắn, trong đầu hắn tràn ngập dấu chấm hỏi màu sắc rực rỡ, nhưng ở trước mặt Vương Tử cũng không dám hỏi ra.

“Người đối với phương trượng Vạn Thanh tự hiểu biết bao nhiêu?” Vương Tử đột nhiên hỏi.

“Nga, phương trượng Vạn Thanh tự pháp danh Tuệ Viễn, trăm năm trước lão phu đến phật đình sơn, phương trượng Vạn Thanh tự pháp danh cũng là Tuệ Viễn, lại không biết pháp danh hai người này có phải một người hay không...”

“Tuệ Viễn phương trượng chưa bao giờ bước ra quá sơn môn, mà nhóm quý hòn chúng ta cũng không thể tiếp cận cửa miếu, nên thời gian trăm năm lão phu chưa từng gặp qua vị phương trượng này, nhưng Thành Trang cùng Quý Tử Vũ lại thường xuyên đến Vạn Thanh tự, Thành Thành được đường cứ qua một thời gian ngắn sẽ đưa tới đó chút thảo dược...”

“Nghe hoà thượng trong Vạn Thanh tự nói, Tuệ Viễn phương trượng đắc đạo cao tăng, toàn bộ các hạng vụ trong tự từ tứ đại ban thủ, bát đại nghi trượng toàn quyền phụ trách, Tuệ Viễn phương trượng rất ít ra khỏi thiền viện của hắn, ngay cả không ít hoà thượng trong tự cũng chưa từng gặp qua mặt vị này.”

(tự:chùa chiến)

“Buổi tối hôm nay người canh giữ bên ngoài cửa viện của ta, nếu có người đến, người ngay lập tức hoá ra một đám quỷ hoả dưới tán cây” Vương Tử nói.

“Vâng, tiểu thư.” Tư Mã Thú đáp.

Thảo dược trong tay Vương Tử không còn, đem nắm tro bụi ném vào đồng lửa Vương Tử đứng dậy rời khỏi phòng bếp. Từ lúc chiều tỉnh lại uống bát thuốc đầu tiên, Vương Tử liền phát hiện trong bát thuốc có một cỗ hơi thở độc đáo, loại hơi thở này nàng giống như đã từng quen biết, lại không nhớ nổi là cái gì, cái gọi là bệnh tim uống thuốc, đối với thân thể này sớm đã không có gì dùng, có lẽ là kháng thể, dù dùng thuốc hay châm cứu cũng vô phương.

Loại tình huống này tin tưởng Thành Trang hay ba người Hiểu Hoàn đều biết, có thể nói thân thể này đang đi từng bước đến cái chết, ngày đó khi tới khu thảo dược chứng thực ý tưởng của nàng, thảo dược nơi đó cùng thảo dược bên ngoài sinh trường đích xác không giống nhau, tất cả các loại thảo dược đều sở hữu một cỗ hơi thở làm cho người thực thoải mái.

Dựa theo trực giác nàng cảm thấy có thể đem cỗ hơi thở kia thu về cho mình sử dụng, nghĩ liền làm, nếu đúng như những gì nàng suy nghĩ, nàng muốn đích thân đem chuyện này cùng Hiểu Hoàn nói, nàng có thể trực tiếp hấp thu thảo dược mà không cần uống thuốc, biết đâu sẽ thu hoạch được hiệu quả tốt xuất ý hồ liêu, ngẫu nhiên hai ngày nay xuất hiện tình trạng tim đập nhanh với tần suất nhiều hơn.

(xuất ý hồ liêu: bắt ngờ ngoài dự tính)

Khu thảo dược phía sau núi cũng không đơn giản như bên ngoài, người gieo trồng phiên thảo dược này dụng tâm có thừa...

Ngọn núi ban đêm phá lệ hắc nùng trù, gió đêm thổi hỗn loạn mang theo hàn khí đầu mùa xuân phát tán, hơn nửa đường núi gấp ghe, không có ai nhàn hạ đến nỗi lựa chọn thời điểm này đi ra hóng gió đêm, chỉ thấy một bóng đen thoăn thoắt như hoà trong đêm vụt qua.

Thân ảnh gầy gò rất nhanh đi dọc trên sơn đạo, ở trong bóng tối che dấu căn bản nhìn không ra tung tích nàng, một lát sau liền nhìn thấy nàng đi tới một tòa chùa miếu thiên môn, dựa vào tường nghỉ tạm một lát sau thân hình lưu loát bay qua tường viện, tránh thoát hoà thượng hoặc khách hành hương ngẫu nhiên đi qua, như đã quen thuộc tìm đến một tiểu viện...

Vương Tử ở bên ngoài tiểu viện nghỉ chân một lát, tuy rằng hai ngày nay dựa vào hấp thu thảo dược tích góp từng chút một năng lượng, thân thể nàng

tạm thời có thể duy trì thể lực vận động lớn, nhưng chạy trốn thời gian dài như vậy, trái tim vẫn chịu không nổi, cái này giống cấp trái tim thuốc kích thích, thời gian dài được hiệu dần dần mất đi tác dụng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 4.2

Editor:HamNguyet

Vương Tử nhảy lên vài bước qua ải tường tiến vào trong tiểu viện, sương phòng trong tiểu viện chìm vào bóng đêm vô tận, Vương Tử đứng im tại chỗ, trong bóng đêm mờ hồ có thể thấy được đôi mắt Vương Tử bắt đầu khởi động hồng quang, nhìn chăm chăm tiền phương.

”Tách tách...” Đột nhiên trong bóng đêm vang lên vài tiếng vang nhỏ, ánh nến được thấp lên làm quanh cảnh tiểu viện hết thấy bại lộ, sáu cây nến phân bố đều trên hai mặt tường viện, Vương Tử thân áo bào tro của được đường, vạt áo vây quanh thắt lưng, ánh mắt nhìn chăm chăm lão giả râu bạc trắng mềm rũ xuống cách đó không xa ngồi cạnh bàn đá.

Tay phải lão giả khoát lên trên bàn đá, tay trái chuyển động một chuỗi phật châu, mắt nhắm lại giống như chưa từng nhận thấy được có người tiến đến.

Vương Tử dời ánh mắt nhìn bố cục tiểu viện, một trượng sân ngay ngắn, chỉ có lão giả ngồi cạnh bàn đá, cạnh bên là mấy tảng đá giống hình dạng ghế.

Vương Tử hít một hơi thật sâu, đi hướng lão giả, nga không, chuẩn xác là đi theo hướng mấy tảng đá vây quanh bàn đá được sắp xếp bất quy tắc, càng tiếp cận bàn đá, Vương Tử càng cảm giác thoải mái, loại hơi thở này cùng loại hơi thở trong thảo được giống nhau, chính là càng đậm, càng tinh khiết, Vương Tử đến ngồi, nhắm mắt lại chuyển tâm cảm thụ biến hoá thân thể.

Lão giả bên cạnh đột nhiên mở to mắt, chuỗi phật đang chuyển động trên tay cũng dừng lại, nhìn về phía Vương Tử, người thường có lẽ chỉ nhìn thấy một già một trẻ ngồi tĩnh tọa, mà trong tầm mắt lão giả cũng lấy Vương Tử làm trung tâm, không khí chung quanh năng hình thành một dòng khí xoáy tụ nhỏ bé mạnh mẽ hướng về phía Vương Tử, cảnh tượng như vậy làm lão giả nghi hoặc nhíu mày, ngay lập tức giãn mi tâm cười cười, trong tươi cười tràn ngập tán thưởng.

Tinh huống như vậy giằng co khoảng nửa khắc, chỉ nghe vài tiếng “Thỉnh thỉnh thỉnh...” Thanh âm bạo liệt, cùng lúc đó khí xoáy tụ kia cũng biến mất vô tung vô ảnh, chỉ thấy những tảng đá sắp xếp bất quy tắc xung quanh hai người đột nhiên vỡ vụn thành bột phấn, màu xám của đá trộn cùng màu mặt đất, dưới ánh đèn có thể thấy được phân xạ màu bạc.

Sau một lúc lâu Vương Tử mở to mắt, nhìn không còn tồn tại mấy tảng đá nữa, ánh mắt chuyển hướng lão giả nói:

”Ta đem vật của ngươi phá hư, ta có thể trả lại ngươi, nhưng không phải hiện tại “

”Ha ha, ngươi có thể thấy được mấy tảng đá kia?”

”Khu thảo được phía sau núi được đường có “

”Ha ha, ngươi nha đầu kia tính toán lấy cái gì của được đường cấp bản tăng?”

”Đây không phải là của được đường “

”Ngươi sao biết không phải của được đường ? Ngươi cũng nói là khu thảo được cũng có a, ha ha, Thành Trang tiểu tử liền như vậy dạy ngươi? Đem đồ nhà mình cho người khác?”

”Vậy ngươi cũng vờ tay trộm đồ từ tận nơi đó sao.”

”Ngươi sao biết không phải được đường đưa lão phu ?”

”Được đường chỉ đưa thuốc cho ngươi, hơn nữa, Thành Trang không biết một cao tăng đắc đạo sẽ trộm tảng đá đến dùng.”

“...Ngươi nha đầu kia, như thế nào đáng yêu như vậy” lão giả cười sò sò mũi, không có chút xấu hổ nào khi bị người vạch trần.

Vương Tử kỳ quái nhìn về phía lão giả, đây chính là Tuệ Viễn phương trượng trong truyền thuyết ? vì sao lại có bộ dáng này.

”Nha đầu nhìn cái gì đấy, không cần hoài nghi, ta chính là Tuệ Viễn phương trượng trong truyền thuyết pháp lực cao cường, sức quyến rũ khôn cùng a!... Ôi chào ôi chào, nha đầu ngươi quay đầu đi chỗ khác làm gì a, pháp lực bản phương trượng, tìm kiếm trăm dặm không ai bằng, sức quyến rũ này sao, bản tăng làm phương trượng đã hơn hai trăm năm, tất cả mọi người đều đề cử ta làm phương trượng được không?” Tuệ Viễn phương trượng vừa nói vừa cười, lời nói vui đùa, hình tượng tiên phong đạo cốt, lại mang theo chút vô lại cười, Vương Tử tỉnh tỉnh lạnh nhạt cũng không đủ kiên nhẫn nhìn đến tổ

hợp kì quái như vậy.

(kết thúc chap 4,phần này hơi ngắn chút,phần sau của chap 5 sẽ bù thêm)

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 4.2:Tuệ Viễn phương trượng

Vương Tử nhảy lên vài bước qua ải tường tiến vào trong tiểu viện,sương phòng trong tiểu viện chìm vào bóng đêm vô tận,Vương Tử đứng im tại chỗ, trong bóng đêm mờ hồ có thể thấy được đôi mắt Vương Tử bắt đầu khởi động hồng quang,nhìn chăm chăm tiền phương.

“Tách tách...” Đột nhiên trong bóng đêm vang lên vài tiếng vang nhỏ, ánh nến được thấp lên làm quanh cảnh tiểu viện hết thấy bại lộ, sáu cây nến phân bố đều trên hai mặt tường viện,Vương Tử thân áo bào tro của được đường, vạt áo vây quanh thắt lưng, ánh mắt nhìn chăm chăm lão giả râu bạc trắng mềm rũ xuống cách đó không xa ngồi cạnh bàn đá.

Tay phải lão giả khoát lên trên bàn đá, tay trái chuyển động một chuỗi Phật châu,nắt nhắm lại giống như chưa từng nhận thấy được có người tiến đến.

Vương Tử dời ánh mắt nhìn bố cục tiểu viện, một trượng sân ngay ngắn, chỉ có lão giả ngồi cạnh bàn đá,cạnh bên là mấy tảng đá giống hình dạng ghế.

Vương Tử hít một hơi thật sâu, đi hướng lão giả, nga không, chuẩn xác là đi theo hướng mấy tảng đá vây quanh bàn đá được sắp xếp bất quy tắc, càng tiếp cận bàn đá, Vương Tử càng cảm giác thoải mái,loại hơi thở này cùng loại hơi thở trong thảo được giống nhau, chính là càng đậm, càng tinh khiết, Vương Tử đến ngồi, nhắm mắt lại chuyên tâm cảm thụ biến hoá thân thể.

Lão giả bên cạnh đột nhiên mở to mắt,chuỗi Phật đang chuyển động trên tay cũng dừng lại,nhìn về phía Vương Tử, người thường có lẽ chỉ nhìn thấy một già một trẻ ngồi tĩnh tọa, mà trong tầm mắt lão giả cũng lấy Vương Tử làm trung tâm,không khí chung quanh nàng hình thành một dòng khí xoáy tụ nhỏ bé mạnh mẽ hướng về phía Vương Tử,cảnh tượng như vậy làm lão giả nghi hoặc nhíu mày,ngay lập tức giãn mi tâm cười cười,trong tươi cười tràn ngập tán thưởng.

Tình huống như vậy giằng co khoảng nửa khắc, chỉ nghe vài tiếng “Thỉnh thỉnh thỉnh...” Thanh âm bạo liệt, cùng lúc đó khí xoáy tụ kia cũng biến mất vô tung vô ảnh, chỉ thấy những tảng đá sắp xếp bất quy tắc xung quanh hai người đột nhiên vỡ vụn thành bột phấn, màu xám của đá trộn cùng màu mặt đất, dưới ánh đèn có thể thấy được phản xạ màu bạc.

Sau một lúc lâu Vương Tử mở to mắt, nhìn không còn tồn tại mấy tảng đá nữa, ánh mắt chuyển hướng lão giả nói:

“Ta đem vật của ngươi phá hư, ta có thể trả lại ngươi, nhưng không phải hiện tại “

“Ha ha, ngươi có thể thấy được mấy tảng đá kia?”

“Khu thảo được phía sau núi được đường có “

“Ha ha, ngươi nha đầu kia tính toán lấy cái gì của được đường cấp bản tăng?”

“Đây không phải là của được đường “

“Ngươi sao biết không phải của được đường ? Ngươi cũng nói là khu thảo được cũng có a, ha ha, Thành Trang tiểu tử liền như vậy dạy ngươi? Đem đồ nhà mình cho người khác?”

“Vậy ngươi cũng vươn tay trộm đồ từ tận nơi đó sao.”

“Ngươi sao biết không phải được đường đưa lão phu ?”

“Được đường chỉ đưa thuốc cho ngươi, hơn nữa, Thành Trang không biết một cao tăng đắc đạo sẽ trộm tảng đá đến dùng.”

“...Ngươi nha đầu kia, như thế nào đáng yêu như vậy” lão giả cười sờ sờ mũi,không có chút xấu hổ nào khi bị người vạch trần.

Vương Tử kỳ quái nhìn về phía lão giả,đây chính là Tuệ Viễn phương trượng trong truyền thuyết ?vì sao lại có bộ dáng này.

“Nha đầu nhìn cái gì đấy, không cần hoài nghi, ta chính là Tuệ Viễn phương trượng trong truyền thuyết pháp lực cao cường, sức quyến rũ khôn cùng a!... Ôi chao ôi chao, nha đầu ngươi quay đầu đi chỗ khác làm gì a,pháp lực bản phương trượng tìm kiếm trăm dặm không ai bằng, sức quyến rũ này sao, bản tăng làm phương trượng đã hơn hai trăm năm, tất cả mọi người đều đề cử ta làm phương trượng được không?” Tuệ Viễn phương trượng vừa nói vừa cười ,lời nói vui đùa,hình tượng tiên phong đạo cốt, lại mang theo chút vô lại cười,Vương Tử tỉnh tỉnh lạnh nhạt cũng không đủ kiên nhẫn nhìn đến tổ hợp kì quái như vậy.

(kết thúc chap 4,phần này hơi ngắn chút,phần sau của chap 5 sẽ bù thêm)

Bạn đang đọc truyện *Tử Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Ta Chỉ Là Ta,vương Tử

Editor:HamNguyet

”Pháp lực của ngươi cao cường như vậy, so với Thành Trang, Quý Tử Vũ như thế nào?”Vương Tử khẽ cúi đầu, rũ mi mắt xuống hỏi.

”Thành Trang tiểu tử làm sao có thể cùng bản tăng so sánh, ngay cả ngươi nha đầu kia ở dưới mí mắt hần chiếm cứ thân thể đồ đệ hần nuôi dưỡng 17 năm cũng không nhìn ra, Quý Tử Vũ kia còn không bằng Thành Trang tiểu tử đâu” Tuệ Viễn phương trượng vẫn đang mỉm cười.

”Ngươi, làm sao biết?”Đồng tử Vương Tử mãnh liệt co rút, toàn thân nhảy mất đề phòng, trên người không tự giác bộc phát ra sát khí sắc bén,nhưng rất nhanh thu liễm lại hơi thở, thả lỏng thân thể, ngẩng đầu nhìn hướng Tuệ Viễn phương trượng,nhìn vào hai tròng mắt đậm mạc kia.

”Ha ha, nha đầu, thật sự có tài a,có thể đối phó Thành Trang tiểu tử, ha ha...” Tuệ Viễn phương trượng sừng sốt một chút, lập tức cười nói.

Sát khí Vương Tử nếu đối lại đối với người bình thường, khẳng định không thờ nổi, chỉ dựa vào một thân công phu cứng rắn liền như vậy luyện ra một thân khí thế, thực làm người ta sợ hãi than,lời nói Tuệ Viễn phương trượng chạm trúng dây thần kinh mẫn cảm của Vương Tử,là một người từ bên ngoài đến,theo lý luận nàng hần nên bị đuổi đi,giống bản năng dã thú, đối với nguy hiểm đều phản xạ có điều kiện lộ ra nanh nhọn của bản thân.

”Người nhìn chăm chăm ta mấy ngày này, là ngươi đi.” Vương Tử hỏi, nhưng giọng điệu khẳng định,từ khi tỉnh lại nàng luôn có cảm giác thường xuyên có một đôi mắt chăm chú nhìn nhất cử nhất động của nàng.

Thành Trang, Quý Tử Vũ mấy ngày này không ở trong núi,ba người Hiểu Thanh không có năng lực kia,du khách ngoại lai lại càng không thể,từ nhỏ Hiểu Trúc không bước ra quá sơn môn, nàng Vương Tử lại chưa từng tới Hoa Hạ,khi nàng dùng dị năng quét về phía Vạn Thanh tự, chỉ duy nhất có tiểu viện này ngăn cách tinh thần lực nàng.

”Nga, đúng vậy, bản tăng cũng không được nhìn chăm chăm ngươi sao? Không nhìn chăm chăm ngươi làm sao ngươi có thể tìm đến đây? Đúng không?”

”Tìm ta?”

”Đúng vậy, tìm ngươi!” Tuệ Viễn phương trượng mở to hai mắt mỉm cười nhìn Vương Tử, trong ánh mắt rõ ràng viết:mau hỏi ta đi,mau hỏi ta đi.

“...” Vương Tử không nói gì, tựa hồ đối với này đề tài cũng không có hứng thú.

“...”

Không khí đột nhiên lạnh xuống, hai người đều không nói chuyện, Vương Tử cúi đầu tĩnh tọa, Tuệ Viễn phương trượng cũng không tự đòi mắt mặt, lại như trước cười, tay trái thông thả chuyển động Phật châu.

Gió đêm thổi qua,thân thể Vương Tử đơn bạc không tự chủ được đánh cái rùng mình, chỉ thấy Tuệ Viễn phương trượng tay phải nhẹ nhàng phất lên, một cái áo choàng màu đen đường viền đỏ sậm nhẹ nhàng dán tại trên người Vương Tử

”Cám ơn” Vương Tử kéo áo choàng che kín bả vai nhẹ giọng nói.

”Ha hã, nha đầu ngươi còn có thể nói cảm ơn a? Nhìn ngươi đối với lão quý kia đến kêu hét đi, bản tăng nghĩ đến ngươi là một nha đầu không lễ phép a?”

”Không lễ phép?”

”Đúng vậy, lão quý so với ngươi lớn hơn hai ngàn tuổi, ngươi hần nên đối với hần khách khí “

”Tư Mã Thú? Hần là quý, hần nguyện ý nghe lời của ta.” Vương Tử nói, thanh âm hỗn loạn thoáng hiện lên một tia nghi hoặc, tựa hồ đây vốn là chuyện hợp tình hợp lý.

”Nga?Lão quý mặc dù không phải người, cho dù phải nghe lời ngươi nói, ngự nhân thuật, trên còn có ngự tâm thuật, ngươi muốn nhìn lão quý cả ngày nom nóp lo sợ theo sát bên cạnh ngươi sao?”

”Ta không cần hần đi theo ta, hần là tự do “

”Ai nha, bản tạng nói chính là cái khác, trọng điểm không phải ngươi nói cái kia!” Tuệ Viễn phương trượng có chút bất đắc dĩ nói, miệng còn than thở câu.

”Ngươi nha đầu kia như thế nào đáng yêu như vậy ...”

“...”

“...”

Không khí lại một lần nữa vì câu Vương Tử “Đáng yêu” lạnh xuống dưới, Vương Tử vẫn cúi đầu tĩnh tọa, Tuệ Viễn phương trượng cũng không nở nụ cười, hăm hừ ngồi ở một bên, thường thường ném ánh mắt qua liếc Vương Tử một cái.

”Ngươi vì cái gì muốn tìm ta?”

”Hừ, ngươi nha đầu kia rốt cục muốn hỏi a “

“...”

”Aiz, trong núi không thú vị, ngày trôi qua như nước chảy, thảng trước sinh dị tượng, bản tạng ở tôn miếu nhỏ này cũng tránh không được náo nhiệt, chuyện là lúc nghe Thành Trang tiểu tử nói đệ tử nhà hần sống lại, bản tạng cũng chỉ tò mò thôi.” Tuệ Viễn phương trượng cười giải thích.

Trên thực tế thân thể Hiểu Trúc từng một lần có dấu hiệu mất đi sinh mệnh, sau lại sống lại, dù sao Thành Trang không phải phạm nhân, sẽ không gây ngạc nhiên đến đây là kỳ tích gì mà buông xuống, nhưng sau lại nhìn không ra nơi nào khác thường, nên cùng Tuệ Viễn phương trượng nói lên việc này.

”Không phải Thành Trang kính nhờ ngươi thử ta sao?”

”Ngạch...Không phải, Thành Trang tiểu tử còn nhìn không ra ngươi bề ngoài không thay đổi, nhưng linh hồn lại đổi chủ.” Tuệ Viễn phương trượng tươi cười dừng một chút, bị Vương Tử trực tiếp xác định chủ đề có chút ngượng ngùng, thầm than đứa nhỏ này quá thông minh.

Vương Tử cũng không truy vấn, nàng rất rõ ràng Thành Trang cũng chỉ hơi có chút nghi ngờ, sau khi nàng tiến vào thân thể Hiểu Trúc thời gian tĩnh lại ngắn ngủi gặp qua hần một lần, sau buổi sáng Thành Trang có việc xuống núi, trong vòng mười ngày cũng không trở lại, những người còn lại trong được đường cũng không để ý kỹ lưỡng, việc nàng hiện tại cần phải làm là nắm chặt thời gian rồi đi..

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 5: Ta chỉ là ta, Vương Tử

”Pháp lực của ngươi cao cường như vậy, so với Thành Trang, Quý Tử Vũ như thế nào?” Vương Tử khẽ cúi đầu, rừ mi mắt xuống hỏi.

”Thành Trang tiểu tử làm sao có thể cùng bản tạng so sánh, ngay cả ngươi nha đầu kia ở dưới mí mắt hần chiếm cứ thân thể đồ đệ hần nuôi dưỡng 17 năm cũng không nhìn ra, Quý Tử Vũ kia còn không bằng Thành Trang tiểu tử đâu” Tuệ Viễn phương trượng vẫn đang mỉm cười.

”Ngươi, làm sao biết?” Đồng tử Vương Tử mảnh liệt co rút, toàn thân nháy mắt đề phòng, trên người không tự giác bộc phát ra sát khí sắc bén, nhưng rất nhanh thu liễm lại hơi thở, thả lỏng thân thể, ngẩng đầu nhìn hướng Tuệ Viễn phương trượng, nhìn vào hai tròng mắt đậm mạc kia.

”Ha ha, nha đầu, thật sự có tài a, có thể đối phó Thành Trang tiểu tử, ha ha...” Tuệ Viễn phương trượng sừng sốt một chút, lập tức cười nói.

Sát khí Vương Tử nếu đối lại đối với người bình thường, khẳng định không thờ nổi, chỉ dựa vào một thân công phu cứng rắn liền như vậy luyện ra một thân khí thế, thực làm người ta sợ hãi than, lời nói Tuệ Viễn phương trượng chạm trúng dây thần kinh miễn cảm của Vương Tử, là một người từ bên ngoài đến, theo lý luận nàng hần nên bị đuổi đi, giống bản năng dã thú, đối với nguy hiểm đều phản xạ có điều kiện lộ ra nanh nhọn của bản thân.

”Người nhìn chăm chăm ta mấy ngày này, là ngươi đi.” Vương Tử hỏi, nhưng giọng điệu khẳng định, từ khi tĩnh lại nàng luôn có cảm giác thường xuyên có một đôi mắt chăm chú nhìn nhất cử nhất động của nàng.

Thành Trang, Quý Tử Vũ mấy ngày này không ở trong núi, ba người Hiểu Thanh không có năng lực kia, du khách ngoại lai lại càng không thể, từ nhỏ Hiểu Trúc không bước ra quá sơn môn, nàng Vương Tử lại chưa từng tới Hoa Hạ, khi nàng dùng dị năng quét về phía Vạn Thanh tự, chỉ duy nhất có tiểu viện này ngăn cách tinh thần lực nàng.

”Nga, đúng vậy, bản tạng cũng không được nhìn chăm chăm ngươi sao? Không nhìn chăm chăm ngươi làm sao ngươi có thể tìm đến đây? Đúng không?”

”Tìm ta?”

“Đúng vậy, tìm người!” Tuệ Viễn phương trượng mở to hai mắt mỉm cười nhìn Vương Tử, trong ánh mắt rõ ràng viết: mau hỏi ta đi, mau hỏi ta đi.

“...” Vương Tử không nói gì, tựa hồ đối với này đề tài cũng không có hứng thú.

“...”

Không khí đột nhiên lạnh xuống, hai người đều không nói chuyện, Vương Tử cúi đầu tĩnh tọa, Tuệ Viễn phương trượng cũng không tự đòi mắt mặt, lại như trước cười, tay trái thông thả chuyển động Phật châu.

Gió đêm thổi qua, thân thể Vương Tử đơn bạc không tự chủ được đánh cái rùng mình, chỉ thấy Tuệ Viễn phương trượng tay phải nhẹ nhàng phát lên, một cái áo choàng màu đen đường viền đỏ sậm nhẹ nhàng dán tại trên người Vương Tử.

“Cám ơn” Vương Tử kéo áo choàng che kín bả vai nhẹ giọng nói.

“Ha ha, nha đầu ngươi còn có thể nói cảm ơn à? Nhìn ngươi đối với lão quý kia đến kêu hét đi, bản tăng nghĩ đến ngươi là một nha đầu không lễ phép à?”

“Không lễ phép?”

“Đúng vậy, lão quý so với ngươi lớn hơn hai ngàn tuổi, ngươi hẳn nên đối với hẳn khách khí.”

“Từ Mã Thủ? Hẳn là quý, hẳn nguyện ý nghe lời của ta.” Vương Tử nói, thanh âm hỗn loạn thoáng hiện lên một tia nghi hoặc, tựa hồ đây vốn là chuyện hợp tình hợp lý.

“Ngà? Lão quý mặc dù không phải người, cho dù phải nghe lời ngươi nói, ngự nhân thuật, trên còn có ngự tâm thuật, ngươi muốn nhìn lão quý cả ngày nom nớp lo sợ theo sát bên cạnh ngươi sao?”

“Ta không cần hẳn đi theo ta, hẳn là tự do.”

“Ai nha, bản tăng nói chính là cái khác, trọng điểm không phải ngươi nói cái kia!” Tuệ Viễn phương trượng có chút bất đắc dĩ nói, miệng còn than thở câu.

“Ngươi nha đầu kia như thế nào đáng yêu như vậy...”

“...”

“...”

Không khí lại một lần nữa vì câu Vương Tử “Đáng yêu” lạnh xuống dưới, Vương Tử vẫn cúi đầu tĩnh tọa, Tuệ Viễn phương trượng cũng không nở nụ cười, hàm hồ ngồi ở một bên, thường thường ném ánh mắt qua liếc Vương Tử một cái.

“Ngươi vì cái gì muốn tìm ta?”

“Hừ, ngươi nha đầu kia rốt cục muốn hỏi à.”

“...”

“Aiz, trong núi không thú vị, ngày trôi qua như nước chảy, thảng trước sinh dị tượng, bản tăng ở tôn miếu nhỏ này cũng tránh không được náo nhiệt, chuyện là lúc nghe Thành Trang tiểu tử nói đệ tử nhà hắn sống lại, bản tăng cũng chỉ tò mò thôi.” Tuệ Viễn phương trượng cười giải thích.

Trên thực tế thân thể Hiếu Trúc từng một lần có dấu hiệu mất đi sinh mệnh, sau lại sống lại, dù sao Thành Trang không phải phạm nhân, sẽ không gây ngờ vực đến đây là kỳ tích gì mà buông xuống, nhưng sau lại nhìn không ra nơi nào khác thường, nên cùng Tuệ Viễn phương trượng nói lên việc này.

“Không phải Thành Trang kính nhờ ngươi thử ta sao?”

“Ngạch... Không phải, Thành Trang tiểu tử còn nhìn không ra ngươi bề ngoài không thay đổi, nhưng linh hồn lại đổi chủ.” Tuệ Viễn phương trượng tươi cười dừng một chút, bị Vương Tử trực tiếp xác định chủ đề có chút ngượng ngùng, thầm than đứa nhỏ này quá thông minh.

Wang Zi cũng không truy vấn, nàng rất rõ ràng Thành Trang cũng chỉ hơi có chút nghi ngờ, sau khi nàng tiến vào thân thể Hiếu Trúc thời gian tĩnh lại ngắn ngủi gặp qua hắn một lần, sau buổi sáng Thành Trang có việc xuống núi, trong vòng mười ngày cũng không trở lại, những người còn lại trong được đường cũng không để ý kỹ lưỡng, việc nàng hiện tại cần phải làm là nắm chặt thời gian rồi đi..

Chương 11: Chương 5.1

Editor:HamNguyet

”Nha đầu, nha đầu?”

”Ngô?” Vương Tử đáp, thực kỳ quái nàng cư nhiên có thời điểm ở trước mặt người xa lạ không hề cảnh giác xuất thần, Vương Tử ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tuệ Viễn phương trượng, cùng hắn ở chung một chỗ rất thư thái, nên nàng căn bản không nghĩ bày ra tư thái phòng ngự gì.

”Nha đầu a, ngươi tới nơi này chẳng lẽ là muốn đánh nhau với bản tăng để thành lập lòng tự tin sao? Vì cái gì ngươi lại thất thần a? Bản tăng liền không có sức quyến rũ như vậy sao, tốt xấu bản tăng cũng là đáng vẻ đường đường, phong thần tuấn lãng, thân như tiên nhân, nha đầu ngươi như thế nào không nhìn bản tăng, bản tăng thật sự rất khó chịu a!”

Vương Tử nhìn không được xoay đầu, đối diện với tăng nhân một tay cầm chuỗi phật châu, lạnh nhạt mỉm cười, miệng chậm rãi phun chữ, Cửu U cũng thường nói như vậy, thanh sắc cũng biểu diễn, Tuệ Viễn phương trượng như vậy thật là có điểm quý dị a.

”Được rồi được rồi, nha đầu ngươi không cần ngược ngược a, bản tăng hỏi ngươi, ngày đó ở phía sau khu thảo dược, ngươi như thế nào đem gốc cây thảo dược linh thực kia hấp thu?” giọng điệu Tuệ Viễn phương trượng ân ân ngưng trọng.

”Muốn hấp thu, cơ thể của ta cần nó” Vương Tử như thế nói.

”Nghĩ muốn, muốn hấp thu liền hấp thu ? ! Ngươi, ngươi có biết hay không ngươi đã làm gì a? A?” Tuệ Viễn phương trượng giống như bị cái gì kích thích, ánh mắt mở to trừng lớn, râu dài run lên.

”Không biết “

”Không biết! A! Nha đầu, bản tăng hỏi ngươi như vậy đi, ngươi cũng biết như thế nào là linh thực? Như thế nào là linh khí? Như thế nào là linh tinh?”

”Không biết” Vương Tử lắc đầu, tỏ vẻ nàng quả thật không biết.

“...” Tuệ Viễn phương trượng giống như bị người điểm huyết cứng người ngồi một bên, sau một lúc lâu, tựa hồ khóe miệng trều rút, râu dài bạc trắng cũng run rẩy, miễn cưỡng hỏi.

”Kia ngươi có biết như thế nào là thần thức sao?”

”Thần thức? Tinh thần lực sao?”

”Ta âm thầm quan sát ngươi chính là sử dụng thần thức a “

“...”

”Nha đầu, đưa tay lão phu nhìn xem mạch đập của ngươi “

Vương Tử vươn tay, theo thời gian trôi qua, Tuệ Viễn phương trượng thu tay lại, nhú mày lại, mặt càng ngày càng nhăn, sau một lúc lâu nghiêm nghị mở miệng nói:

”Nha đầu, ngươi chưa từng tu tập quá công pháp gì, cũng chưa từng được cao nhân chỉ điểm, càng không phải đến từ địa phương kia, nói cách khác, ngươi chỉ là một nhân loại bình thường, thậm chí hiện tại có bệnh tim, bệnh nguy kịch, ngươi chỉ cần trả lời bản tăng, có phải thế không?”

”Đúng vậy “

”Ngươi vâng theo bản năng ý nguyện hấp thu linh thực, mới vừa rồi tiến vào trong viện cũng là bản năng hấp thu linh khí tự linh trận, ngươi có thể thấy quý quái, có thể nhìn thấu hắc ám, thần thức của ngươi có thể kéo dài hơn mười trượng thậm chí xa hơn, phải không?”

”Phải” Vương Tử do dự một chút đáp.

Tuệ Viễn phương trượng đột nhiên đứng dậy, ở trong tiểu viện đi qua đi lại thông thả vài bước, chau mày, mới vừa rồi mỉm cười trên mặt hiện giờ một mảnh nghiêm túc, cuối cùng đứng ở trong viện ngửa đầu nhìn về phía bầu trời đêm tối như mực.

”Ai... Nha đầu, ngươi cũng biết vận mệnh ngươi có cái gì?” sau một lúc lâu, Tuệ Viễn phương trượng thờ dài nói, hỗn loạn không chút nào che dấu lo lắng, thanh âm nhẹ nhàng mới nói ra đã bị gió đêm thổi tan, giống như chưa từng nói qua cái gì.

“... Thì tính sao, ta còn không phải đã chết...” Vương Tử lại trả lời, nói là trả lời Tuệ Viễn phương trượng, lại càng giống làm bầm lâu bầm.

”Nếu theo như lời người, thân thể hiện tại của ta bị bệnh nguy kịch... Chính là, ta vẫn như cũ còn sống, hơn nữa mong muốn lớn nhất của ta là được sống, vận mệnh có thể đại biểu cái gì, vĩnh viễn không phải điều ta theo đuổi... Dù vậy, ta vẫn là ta, cho dù, phần kiên trì này phải trả giá bằng một đời ngắn ngủi...”

”Một đời ta theo đuổi, đi phủ định vận mệnh toàn bộ gông xiềng ở trên người ta, lại bởi cả mệnh mình vào...”

”Ta là người Hoa Hạ, người cũng biết ta chưa bao giờ đặt chân đến Hoa Hạ, mặc kệ ta giãy dụa như thế nào, chỉ có thể ở trong đầu ngấm lại, ta con dân là Hoa Hạ, vì sao nó lại đem ta ngăn cách ngoài cửa...”

”Có được nhiều hơn nữa, so với vật cản trước mặt ta, vẫn là quá ít...”

Kinh ngạc vì câu trả lời của Vương Tử, Tuệ Viễn phương trượng trở lại nhìn về phía Vương Tử, tuy rằng tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng hắn cũng không cho rằng Vương Tử là một người có thể tùy tiện hướng người ngoài mở rộng cửa lòng, người trước mặt giọng điệu bình thản chậm rãi kể ra, như tự thuật lại một sự kiện không liên quan đến mình, nhưng hắn rõ ràng cảm nhận được áp lực bị thương cùng bất đắc dĩ của người kể.

”Người cũng biết ta luôn phải nghĩ trước nghĩ sau, vì đơn giản những thứ người khác dễ dàng đạt được, nhưng đối với ta đó lại là cả một vấn đề lớn!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 5.1: Ta chỉ là ta, Vương Tử

“Nha đầu, nha đầu?”

“Ngô?” Vương Tử đáp, thực kỳ quái nàng cư nhiên có thời điểm ở trước mặt người xa lạ không hề cảnh giác xuất thần, Vương Tử ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tuệ Viễn phương trượng, cùng hắn ở chung một chỗ rất thư thái, nên nàng căn bản không nghĩ bày ra tư thái phòng ngự gì.

“Nha đầu a, người tới nơi này chẳng lẽ là muốn đánh nhau với bản tăng để thành lập lòng tự tin sao? Vì cái gì người lại thất thần a? Bản tăng liền không có sức quyền rũ như vậy sao, tốt xấu bản tăng cũng là đáng về đường đường, phong thần tuấn lãng, thân như tiên nhân, nha đầu người như thế nào không nhìn bản tăng, bản tăng thật sự rất khó chịu a!”

Vương Tử nhìn không được xoay đầu, đối diện với tăng nhân một tay cầm chuỗi phật châu, lạnh nhạt mỉm cười, miệng chậm rãi phun ngữ, Cửu U cũng thường nói như vậy, thanh sắc cũng biểu diễn, Tuệ Viễn phương trượng như vậy thật là có điểm quý dị a.

“Được rồi được rồi, nha đầu người không cần ngưng ngừng a, bản tăng hỏi người, ngày đó ở phía sau khu thảo dược, người như thế nào đem gốc cây thảo dược linh thực kia hấp thu?” giọng điệu Tuệ Viễn phương trượng ần ần ngưng trọng.

“Muốn hấp thu, cơ thể của ta cần nó” Vương Tử như thế nói.

“Nghĩ muốn, muốn hấp thu liền hấp thu ? ! Người, người có biết hay không người đã làm gì a? A?” Tuệ Viễn phương trượng giống như bị cái gì kích thích, ánh mắt mở to trừng lớn, râu dài run lên.

“Không biết “

“Không biết! A! Nha đầu, bản tăng hỏi người như vậy đi, người cũng biết như thế nào là linh thực? Như thế nào là linh khí? Như thế nào là linh tinh?”

“Không biết” Vương Tử lắc đầu, tỏ vẻ nàng quả thật không biết.

“...” Tuệ Viễn phương trượng giống như bị người điểm huyết cứa người ngồi một bên, sau một lúc lâu, tựa hồ khóe miệng trều rút, râu dài bạc trắng cũng run rẩy, miến cưỡng hỏi.

“Kia người có biết như thế nào là thần thức sao?”

“Thần thức? Tinh thần lực sao?”

“Ta âm thầm quan sát người chính là sử dụng thần thức a “

“...”

“Nha đầu, đưa tay lão phu nhìn xem mạch đập của người “

Vương Tử vươn tay, theo thời gian trôi qua, Tuệ Viễn phương trượng thu tay lại, nhú mày lại, mặt càng ngày càng nhăn, sau một lúc lâu nghiêm nghị mở

miệng nói:

“Nha đầu, ngươi chưa từng tu tập quá công pháp gì, cũng chưa từng được cao nhân chỉ điểm, càng không phải đến từ địa phương kia, nói cách khác, ngươi chỉ là một nhân loại bình thường, thậm chí hiện tại có bệnh tim, bệnh nguy kịch, ngươi chỉ cần trả lời bản tăng, có phải thế không?”

“Đúng vậy “

“Ngươi vâng theo bản năng ý nguyện hấp thu linh thực, mới vừa rồi tiến vào trong viện cũng là bản năng hấp thu linh khí tụ linh trận, ngươi có thể thấy quỷ quái, có thể nhìn thấu hắc ám, thần thức của ngươi có thể kéo dài hơn mười trượng thậm chí xa hơn, phải không?”

“Phải” Vương Tử do dự một chút đáp.

Tuệ Viễn phương trượng đột nhiên đứng dậy, ở trong tiểu viện đi qua đi lại thông thả vài bước, chau mày, mới vừa rồi mỉm cười trên mặt hiện giờ một mảnh nghiêm túc, cuối cùng đứng ở trong viện ngửa đầu nhìn về phía bầu trời đêm tối như mực.

“Ai... Nha đầu, ngươi cũng biết, vận mệnh ngươi có cái gì?” sau một lúc lâu, Tuệ Viễn phương trượng thờ dài nói, hỗn loạn không chút nào che dấu lo lắng, thanh âm nhẹ nhàng mới nói ra đã bị gió đêm thổi tan, giống như chưa từng nói qua cái gì.

“... Thì tính sao, ta còn không phải đã chết...” Vương Tử lại trả lời, nói là trả lời Tuệ Viễn phương trượng, lại càng giống làm bầm lâu bầu.

“Nếu theo như lời ngươi, thân thể hiện tại của ta bị bệnh nguy kịch... Chính là, ta vẫn như cũ còn sống, hơn nữa mong muốn lớn nhất của ta là được sống, vận mệnh có thể đại biểu cái gì, vĩnh viễn không phải điều ta theo đuổi... Dù vậy, ta vẫn là ta, cho dù, phần kiên trì này phải trả giá bằng một đời ngắn ngủi...”

“Một đời ta theo đuổi, đi phủ định vận mệnh toàn bộ gông xiềng ở trên người ta, lại bỏ cả mệnh mình vào...”

“Ta là người Hoa Hạ, ngươi cũng biết ta chưa bao giờ đặt chân đến Hoa Hạ, mặc kệ ta giãy dụa như thế nào, chỉ có thể ở trong đầu ngấm lại, ta con dân là Hoa Hạ, vì sao nó lại đem ta ngăn cách ngoài cửa...”

“Có được nhiều hơn nữa, so với vật cản trước mặt ta, vẫn là quá ít...”

Kinh ngạc vì câu trả lời của Vương Tử, Tuệ Viễn phương trượng trở lại nhìn về phía Vương Tử, tuy rằng tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng hắn cũng không cho rằng Vương Tử là một người có thể tùy tiện hướng người ngoài mở rộng cửa lòng, người trước mặt giọng điệu bình thản chậm rãi kể ra, như tự thuật lại một sự kiện không liên quan đến mình, nhưng hắn rõ ràng cảm nhận được áp lực bị thương cùng bất đắc dĩ của người kể.

“Ngươi cũng biết ta luôn phải nghĩ trước nghĩ sau, vì đơn giản những thứ người khác dễ dàng đạt được, nhưng đối với ta đó lại là cả một vấn đề lớn!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 5.2

Editor: HamNguyet

“Enmity nói ta rất nhân từ, người nhân từ không xứng làm một sát thủ, không thích hợp sinh tồn trong bóng tối, nếu không sớm hay muộn ở trong thế giới giết chóc, sẽ trở thành vong hồn gào thét dưới lưỡi đao...”

“...”

“Ngươi nói, nếu thiên can ta, ta liền nghịch thiên như thế nào?” Thanh âm Vương Tử đậm đặc trước sau như một, những lời này nói ra càng nhẹ nhàng, lại giống như một cái búa tạ đập vào ngực Tuệ Viễn phương trượng, hắn bị nhấn chìm không thở nổi, đại não một mảnh trắng bệch, đồng tử co rút rất nhanh bình tĩnh dừng trên người Vương Tử, vừa lúc gặp ánh sáng nền chiếu vào đôi mắt hắc bạch phân minh không thấy đáy của Vương Tử, ánh mắt vô ba vô lạn, tựa một mảnh hắc ám, nếu vô ý có thể dễ dàng bị hút vào lỗ xoáy chỗ sâu nhất trong con ngươi, chính nơi đó là vô tận thương khùng?

“Vương Tử, là tên của ta, mẫu thân của ta đặt tên cho ta...”

“Từ nay về sau, ta chỉ là ta, Vương Tử...”

Đội Tuệ Viễn phương trượng từ trong khiếp sợ vừa rồi phục hồi lại tinh thần, làm sao còn thấy bóng dáng Vương Tử, trong đầu không tự chủ được quanh quẩn buổi nói chuyện cùng Vương Tử.

“Ngươi nói, nếu thiên can ta, ta liền nghịch thiên như thế nào?”, Tuệ Viễn phương trượng xuất thần tiêu sái ngồi xuống cạnh bàn đá, hồi tưởng lại vẻ mặt Vương Tử khi nói chuyện, cũng là nói ra câu không biết tự lượng sức mình.

Hắn là người phương nào? Hắn sao có thể không biết lời nói Vương Tử đều không phải trò đùa, từ xưa đến nay những người nói ầu nói tả, muốn cùng thiên đẩu không ít? Nhưng đã có người nào có năng lực thực hiện được?

Chính là đối mặt với Vương Tử, hắn vô luận như thế nào cũng không nói lên lời kia khuyên giải.

”Thiên tương hàng đại nhân dữ tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm trí, lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ thể phu, khổng hạp kỳ thân, hành phạt loạn kỳ sở vi. Sở dĩ động tâm nhân táng táng ích kỳ sở bất năng...”

(Là câu của Mạnh Tử nghĩa là: Trời muốn giáng một trách nhiệm lớn lao cho người nào, trước khiến cho khổ tâm trí, mệt nhọc gân cốt, đói rét thể xác, cùng quần thân thể; hề muốn làm việc gì thì hoàn cảnh khiến gặp điều nghịch lý trở ngại. Trời làm như thế, để kích thích tâm tánh kiên nhẫn của người ấy, hầu có đủ nghị lực xúc hành những việc chưa làm được.)

”Ha ha... Ha ha, ha ha ha ha...”

Sau một lúc lâu, Tuệ Viễn phương trọng nhẹ giọng ni non nói, mi tâm nhú chặt bỗng nhiên giãn ra, tiếng cười nhỏ vụn tràn ra khoe miệng, ngược lại thoải mái cười to, thanh âm hùng hậu, quanh quẩn trong tiểu viện yên tĩnh, chỉ thấy Tuệ Viễn phương trọng bỗng nhiên đứng dậy, thân hình chợt lóe liền biến mất tại chỗ.

Bất quá không bao lâu, chợt thấy màu vàng phật quang từ bên trong tiểu viện lan tràn ra ngoài, kim quang dần dần tụ lại, tạo thành hình cánh hoa sen, mười một cánh hoa sen xếp thành đài sen vây kín Tuệ Viễn phương trọng trong đó.

Kim quang nhấp nháy, toàn bộ Vạn Thanh tự bao phủ một tầng kim quang, dẫn tới tầng nhân khách hành hương đều ra khỏi sương phòng tất cả tầng nhân đều quý xuống mặc niệm kinh văn, khách hành hương sợ hãi vui đầu, dò xét.

Chỉ thấy trong mười một cánh hoa sen nổi bật một chùm tia sáng, chùm tia sáng lóe lên sinh ra thêm một cánh, mười hai cánh hoa sen tụ lại, bỗng nhiên cực nhanh dời đi, kim quang chuyển động xung quanh dần dần mờ nhạt, cho đến khi biến mất hoàn toàn khỏi Vạn Thanh tự.

Trong bóng đêm lại là một mảnh tối đen như mực, khách hành hương thật lâu mới hồi thần, nếu không phải gặp một chúng tăng nhân vẫn đang ở tư thế quý lạy, sợ là sẽ hoài nghi những điều mới chứng kiến vừa rồi chỉ là ảo giác.

Thình thoảng, trong chùa một mảnh ồ lên, sinh hoạt tại thời đại khoa học kỹ thuật hoá, tin tức hóa, có ai đã gặp qua tình cảnh như thế, nghĩ muốn cũng không dám nghĩ, huống chi tận mắt nhìn thấy, chỉ có một câu vô cùng đơn giản có thể biểu đạt là rung động vô cùng, mọi người đều lấy điện thoại di động cùng người thân, bạn bè kể lại, nói năng lộn xộn, thậm chí kích động đến rơi lệ.

Sự kiện đột nhiên phát sinh, nhưng cũng chỉ trong giây lát, bóng đêm che dấu những nguyện vọng cầu phúc điều tốt đẹp nhất, cũng vĩnh viễn che đi nhận thức nhân loại, lại không biết còn vô tận sóng ngầm phủ lên màu sắc tuyệt hảo đang bắt đầu khởi động.

Việc tối nay, đem bóng đêm nhuộm đậm dần thối lui nhường cho bình minh ngày kế tiếp...

=> Vương Tử sắp đến Dự Giới rồi... các nàng đón đọc những chương kế tiếp nhé, ta cam đoan khi Vương Tử đến dự giới sẽ không để các nàng phải thất vọng !!!

Cầu Thank

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 5.2: Ta chỉ là ta, Vương Tử

“Enmity nói ta rất nhân từ, người nhân từ không xứng làm một sát thủ, không thích hợp sinh tồn trong bóng tối, nếu không sớm hay muộn ở trong thế giới giết chóc, sẽ trở thành vong hồn gào thét dưới lưỡi đao...”

“...”

“Người nói, nếu thiên can ta, ta liền nghịch thiên như thế nào?” Thanh âm Vương Tử đậm đặc trước sau như một, những lời này nói ra càng nhẹ nhàng, lại giống như một cái búa tạ đập vào ngực Tuệ Viễn phương trọng, hắn bị nhấn chìm không thở nổi, đại não một mảnh trắng bệch, đồng tử co rút rất nhanh bình tĩnh dừng trên người Vương Tử, vừa lúc gặp ánh sáng nền chiếu vào đôi mắt hắc bạch phân minh không thấy đáy của Vương Tử, ánh mắt vô ba vô lạn, tựa một mảnh hắc ám, nếu vô ý có thể dễ dàng bị hút vào lỗ xoáy chỗ sâu nhất trong con người, chính nơi đó là vô tận thương khung?

“Vương Tử, là tên của ta, mẫu thân của ta đặt tên cho ta...”

“Từ nay về sau, ta chỉ là ta, Vương Tử...”

Đội Tuệ Viễn phương trượng từ trong khiếp sợ vừa rồi phục hồi lại tinh thần, làm sao còn thấy bóng dáng Vương Tử, trong đầu không tự chủ được quanh quẩn buổi nói chuyện cùng Vương Tử.

“Người nói, nếu thiên can ta, ta liền nghịch thiên như thế nào?”, Tuệ Viễn phương trượng xuất thần tiêu sái ngồi xuống cạnh bàn đá, hồi tưởng lại về mặt Vương Tử khi nói chuyện, cũng là nói ra câu không biết tự lượng sức mình.

Hắn là người phương nào? Hắn sao có thể không biết lời nói Vương Tử đều không phải trò đùa, từ xưa đến nay những người nói ầu nói tả, muốn cùng thiên đấu không ít? Nhưng đã có người nào có năng lực thực hiện được?

Chính là đối mặt với Vương Tử, hắn vô luận như thế nào cũng không nói lên lời kia khuyên giải.

“Thiên tương hàng đại nhâm dữ tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm trí, lao kỳ cân cốt, nga kỳ thể phu, không hạp kỳ thân, hành phạt loạn kỳ sở vi. Sở dĩ động tâm nhân tánh tăng ích kỳ sở bất năng...”

(Là câu của Mạnh Tử nghĩa là: Trời muốn gánh một trách nhiệm lớn lao cho người nào, trước khiến cho khổ tâm trí, mệt nhọc gân cốt, đói rét thể xác, cùng quần thân thể; để muốn làm việc gì thì hoàn cảnh khiến gặp điều nghịch lý trở ngại. Trời làm như thế, để kích thích tâm tánh kiên nhẫn của người ấy, hầu có đủ nghị lực xúc hành những việc chưa làm được.)

“Ha ha... Ha ha, ha ha ha ha...”

Sau một lúc lâu, Tuệ Viễn phương trượng nhẹ giọng nỉ non nói, mi tâm nhũ chặt bỗng nhiên giãn ra, tiếng cười nhỏ vụn tràn ra khoe miệng, ngược lại thoải mái cười to, thanh âm hùng hậu, quanh quẩn trong tiểu viện yên tĩnh, chỉ thấy Tuệ Viễn phương trượng bỗng nhiên đứng dậy, thân hình chợt lóe liền biến mất tại chỗ.

Bất quá không bao lâu, chợt thấy màu vàng Phật quang từ bên trong tiểu viện lan tràn ra ngoài, kim quang dần dần tụ lại, tạo thành hình cánh hoa sen, mười một cánh hoa sen xếp thành đài sen vây kín Tuệ Viễn phương trượng trong đó.

Kim quang nhấp nháy, toàn bộ Vạn Thanh tự bao phủ một tầng kim quang, dẫn tới tầng nhân khách hành hương đều ra khỏi sương phòng, tất cả tăng nhân đều quỳ xuống mặc niệm kinh văn, khách hành hương sợ hãi cúi đầu, dò xét.

Chỉ thấy trong mười một cánh hoa sen nổi bật một chùm tia sáng, chùm tia sáng lóe lên sinh ra thêm một cánh, mười hai cánh hoa sen tụ lại, bỗng nhiên cực nhanh dời đi, kim quang chuyển động xung quanh dần dần mờ nhạt, cho đến khi biến mất hoàn toàn khỏi Vạn Thanh tự.

Trong bóng đêm lại là một mảnh tối đen như mực, khách hành hương thật lâu mới hồi thần, nếu không phải gặp một chứng tăng nhân vẫn đang ở tư thế quỳ lạy, sợ là sẽ hoài nghi những điều mới chứng kiến vừa rồi chỉ là ảo giác.

Thỉnh thoảng, trong chùa một mảnh ồ lên, sinh hoạt tại thời đại khoa học kỹ thuật hoá, tin tức hóa, có ai đã gặp qua tình cảnh như thế, nghĩ muốn cũng không dám nghĩ, huống chi tận mắt nhìn thấy, chỉ có một câu vô cùng đơn giản có thể biểu đạt là rung động vô cùng, mọi người đều lấy điện thoại di động cùng người thân, bạn bè kể lại, nói năng lộn xộn, thậm chí kích động đến rơi lệ.

Sự kiện đột nhiên phát sinh, nhưng cũng chỉ trong giây lát, bóng đêm che dấu những nguyện vọng cầu phúc điều tốt đẹp nhất, cũng vĩnh viễn che đi nhận thức nhân loại, lại không biết còn vô tận sóng ngầm phủ lên màu sắc tuyệt hảo đang bắt đầu khởi động.

Việc tối nay, đem bóng đêm nhuộm đậm dần thối lui nhường cho bình minh ngày kế tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ngọn Nguồn

Editor: HamNguyet

Giờ Mão rạng sáng, lúc này mới tờ mờ sáng, núi non trùng điệp bị tầng sương trắng mỏng manh vờn quanh, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng chim chóc sáng sớm kiếm ăn lù lù bay qua.

*(giờ Mão: Từ 5h sáng -> 7h sáng)

Bên ngoài tiểu viện phương trượng Vạn Thanh tự, một thân hình gầy yếu dựa vào trước cửa, trên cánh tay cầm một cái áo choàng hắc sắc, đôi giày màu xám dính sương sớm, mái tóc dài tới thắt lưng cột gọn thành một bó, ánh mắt ẩn dưới vì trường lưu hải, cúi đầu đứng yên.

(vì trường lưu hải: ta cũng không biết nghĩa là gì nên để nguyên...)

”Kèo kẹt...” Cửa gỗ nhỏ chậm rãi mở ra, Vương Tử lập tức hướng trong phòng đi đến.

Đẩy cửa ra, một cỗ đàn hương thân nhiên xông vào mũi, trong phòng thiết kế đơn giản, mộc mạc, đối diện cửa phòng đặt ngay ngắn một toà tượng phật khéo léo, thẳng xuống dưới là một đệm thiên, trong góc phòng kê một chiếc giường được làm từ gỗ hoa lê, cạnh bên đệm thiên bày một bàn gỗ vuông nhỏ.

Tuệ Viễn phương trượng khoanh chân ngồi trước bàn, tay trái niệm chuỗi phật châu, tay phải châm trà vào chén đối diện, cười nói: “Ha ha, nha đầu, bản tăng cất giữ lá trà ngon, thu thập sương sớm nấu, trà đều qua một tuần, người lại khoan thai đến trễ, làm cho bản tăng hảo chờ mong a!”

Vương Tử nhìn về phía Tuệ Viễn phương trượng, sáng sớm đầu mùa xuân sương ẩm ướt, Tuệ Viễn phương trượng đi ra ngoài, y bào, giày vải cũng không bị dính ít bùn đất nào, áp bách ần ần lộ ra tới qua đến hôm nay lại mất tích không còn một mảnh, ngồi ở kia cười nói, giống một lão nhân vô hại, nhưng Vương Tử biết, hần càng thêm nhìn không thấu.

Vương Tử không nói tiếp, đem áo choàng cầm trong tay đặt một bên, khoanh chân ngồi đối diện Tuệ Viễn phương trượng, cầm lấy chén trà ấm nóng uống ngay một hơi, hương vị tươi mát, theo yết hầu chậm rãi chảy vào thân thể, làm cho thân thể Vương Tử xưa nay cho dù mặc nhiều hay ít y phục cũng không ẩm được mà giờ như một kỳ tích ấm lên không ít, suy nghĩ cũng rõ ràng hơn.

Sau khi buông chén trà, Tuệ Viễn phương trượng hợp thời châm thêm một ly, cứ như vậy, hai người uống trà tĩnh tọa thật lâu.

”Chúc mừng người!” Sau một lúc lâu Vương Tử nói, đêm qua khi nhìn thấy kim quang hoa sen, nàng cũng có thể đoán được một hai.

”Ha ha, bản tăng đêm qua có thể tham thiền, cũng nhờ lời nói của nha đầu người, nói đến cũng nên cảm tạ, vẫn là bản tăng nói cảm tạ nha đầu người mới phải, bản tăng sớm ngâm trà đợi người đến, nha đầu người đừng ghét bỏ bản tăng keo kiệt a!”

(Tham thiền: Tham thiền là sự gắng sức làm cho một vài phút trí giác linh thiêng ở cõi cao thượng hòa nhập vào tâm mình trong khi vẫn tỉnh thức, đại loại như giác ngộ)

Quả thật, đêm qua chỉ một câu của Vương Tử “Ta chỉ là ta, Vương Tử!” Làm cho Tuệ Viễn phương trượng tựa hồ được khai sáng, thức tỉnh, có được thiên cơ, cảnh giới vài thập niên đến nay chưa từng buông lỏng đột nhiên bạo động, vốn hần đã không còn hy vọng, cứ như vậy kết thúc đi xuống, cũng không nghĩ gặp được vận hạnh bậc này, phật là do người giác ngộ, giác ngộ càng nhiều, cảnh giới càng cao, từ đây, hần có thể sống lâu thêm vài trăm năm.

”Người công đến sắp thành, cùng ta không quan hệ “

”Uy uy, nha đầu, bản tăng nói có quan hệ liền có quan hệ, người với ai học bộ dáng kia ?”

”Kia, người vì sao đi trộm lá trúc được đường đến cảm tạ ta?” Nhìn khuôn mặt tức giận của Tuệ Viễn phương trượng, Vương Tử đột nhiên sâu kín nói.

”! Uy uy, kia không gọi là trộm được không ? Bản tăng quang minh chính đại đi hái, là do người được đường không nhìn thấy a!”

Tuệ Viễn phương trượng một bộ dáng hợp tình hợp lý, một chút cũng không cảm thấy mình là một cao tăng đắc đạo muốn đi địa phương nào, ai có thể phát hiện.

Đặt chén trà xuống, ngăn lại hành vi Tuệ Viễn phương trượng ân cần châm trà, Vương Tử cảm giác thân thể thư thái hơn nhiều, bệnh tim làm cho thân thể nàng cơ hồ từ trước tới nay không độ ẩm, lúc này lại có cảm giác ấm áp, thoải mái, lá trúc lấy từ rừng trúc bên ngoài khu thảo được phía sau núi, Vương Tử chưa từng chú ý, không nghĩ tới cũng là thứ tốt.

Mất nhìn Tuệ Viễn phương trượng cười cười ngồi xếp bằng ở đối diện, đột nhiên chuyển đề tài nói: “Ta vẫn biết, thế giới bao la, nhân loại chỉ sợ là một bộ phận nhỏ bé, ta muốn biết, người là ai, ngày hôm qua người hỏi ta có phải đến từ địa phương kia là sao?”

”Ha ha, nha đầu, biết người sẽ không không công tìm bản tăng phẩm trà.” Nghe vậy, Tuệ Viễn phương trượng ha ha nở nụ cười hai tiếng, cũng không vội cho trả lời Vương Tử, chỉ thấy cổ tay hần vừa lật, lập tức xuất hiện một quả cầu thủy tinh trong suốt, ánh mắt Vương Tử hơi hơi co rụt lại.

”Nha đầu, nhận biết vật này?”

”Gặp qua, ở nơi Thành Trang “

”Ngà? Thành Trang tiểu tử? Thời điểm sau khi người hôn mê lâu ngày mới tỉnh lại?”

”Đúng vậy “

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 6:Ngon nguồn

Giờ Mão rạng sáng, lúc này mới tờ mờ sáng, núi non trùng điệp bị tầng sương trắng mỏng manh vờn quanh, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng chim chóc sáng sớm kiếm ăn lúi rúi bay qua.

*(giờ Mão:Từ 5h sáng->7h sáng)

Bên ngoài tiểu viện phương trượng Vạn Thanh tự, một thân hình gầy yếu dựa vào trước cửa, trên cánh tay cầm một cái áo choàng hắc sắc,đôi giày màu xám dính sương sớm,mái tóc dài tới thắt lưng cột gọn thành một bó, ánh mắt ẩn dưới vi trường lưu hải,cúi đầu đứng yên.

(vi trường lưu hải:ta cũng không biết nghĩa là gì nên để nguyên...)

“Kéo kẹt...” Cửa gỗ nhỏ chậm rãi mở ra, Vương Tử lập tức hướng trong phòng đi đến.

Đẩy cửa ra, một cỗ đàn hương thân nhiên xông vào mũi,trong phòng thiết kế đơn giản,mộc mạc, đối diện cửa phòng đặt ngay ngắn một toà tượng phật khéo léo,thẳng xuống dưới là một đệm thiên,trong góc phòng kê một chiếc giường được làm từ gỗ hoa lê,cạnh bên đệm thiên bày một bàn gỗ vuông nhỏ.

Tuệ Viễn phương trượng khoanh chân ngồi trước bàn, tay trái niệm chuỗi phật châu, tay phải châm trà vào chén đối diện, cười nói: “Ha ha, nha đầu, bản tăng cất giữ lá trà ngon, thu thập sương sớm nấu, trà đều qua một tuần,ngươi lại khoan thai đến trễ, làm cho bản tăng hảo chờ mong a!”

Vương Tử nhìn về phía Tuệ Viễn phương trượng,sáng sớm đầu mùa xuân sương ẩm ướt, Tuệ Viễn phương trượng đi ra ngoài,y bào,giày vải cũng không bị dính ít bùn đất nào,áp bách ẩn ẩn lộ ra tới qua đến hôm nay lại mất tích không còn một mảnh,ngồi ở kia cười nói, giống một lão nhân vô hại,nhưng Vương Tử biết, hần càng thêm nhìn không thấu.

Vương Tử không nói tiếp, đem áo choàng cầm trong tay đặt một bên, khoanh chân ngồi đối diện Tuệ Viễn phương trượng, cầm lấy chén trà ấm nóng uống ngay một hơi,hương vị tươi mát, theo yết hầu chậm rãi chảy vào thân thể, làm cho thân thể Vương Tử xưa nay cho dù mặc nhiều hay ít y phục cũng không ấm được mà giờ như một kỳ tích ấm lên không ít, suy nghĩ cũng rõ ràng hơn.

Sau khi buông chén trà, Tuệ Viễn phương trượng hợp thời châm thêm một ly, cứ như vậy, hai người uống trà tĩnh tọa thật lâu.

“Chúc mừng ngươi!” Sau một lúc lâu Vương Tử nói, đêm qua khi nhìn thấy kim quang hoa sen,nàng cũng có thể đoán được một hai.

“Ha ha, bản tăng đêm qua có thể tham thiền, cũng nhờ lời nói của nha đầu ngươi, nói đến cũng nên cảm tạ, vẫn là bản tăng nói cảm tạ nha đầu ngươi mới phải, bản tăng sớm ngâm trà đợi ngươi đến, nha đầu ngươi đừng ghét bỏ bản tăng keo kiệt a!”

(Tham thiền:Tham thiền là sự gắng sức làm cho một vài phút trí giác linh thiêng ở cõi cao thượng hòa nhập vào tâm mình trong khi vẫn tỉnh thức,đại loại như giác ngộ)

Quả thật, đêm qua chỉ một câu của Vương Tử “Ta chỉ là ta, Vương Tử!” Làm cho Tuệ Viễn phương trượng tựa hồ được khai sáng,thức tỉnh,có được thiên cơ,cảnh giới vài thập niên đến nay chưa từng buông lỏng đột nhiên bạo động,vốn hần đã không còn hy vọng, cứ như vậy kết thúc đi xuống, cũng không nghĩ gặp được vạn hạnh bậc này, phật là do người giác ngộ, giác ngộ càng nhiều, cảnh giới càng cao, từ đây, hần có thể sống lâu thêm vài trăm năm

“Ngươi công đến sắp thành,cùng ta không quan hệ “

“Uy uy, nha đầu, bản tăng nói có quan hệ liền có quan hệ, ngươi với ai học bộ dáng kia ?”

“Kia, ngươi vì sao đi trộm lá trúc được đường đến cảm tạ ta?” Nhìn khuôn mặt tức giận của Tuệ Viễn phương trượng, Vương Tử đột nhiên sâu kín nói.

“! Uy uy, kia không gọi là trộm được không ? Bản tăng quang minh chính đại đi hái,là do người được đường không nhìn thấy a!”

Tuệ Viễn phương trượng một bộ dáng hợp tình hợp lý, một chút cũng không cảm thấy mình là một cao tăng đắc đạo muốn đi địa phương nào,ai có thể phát hiện.

Đặt chén trà xuống, ngăn lại hành vi Tuệ Viễn phương trượng ân cần châm trà, Vương Tử cảm giác thân thể thư thái hơn nhiều, bệnh tim làm cho thân thể nàng cơ hồ từ trước tới nay không độ ẩm, lúc này lại có cảm giác ẩm áp,thoải mái,lá trúc lấy từ rừng trúc bên ngoài khu thảo được phía sau núi, Vương Tử chưa từng chú ý, không nghĩ tới cũng là thứ tốt.

Mất nhìn Tuệ Viễn phương trượng cười cười ngồi xếp bằng ở đối diện, đột nhiên chuyển đề tài nói: “Ta vẫn biết, thế giới bao la, nhân loại chỉ sợ là một bộ phận nhỏ bé, ta muốn biết, ngươi là ai, ngày hôm qua ngươi hỏi ta có phải đến từ địa phương kia là sao?”

“Ha ha, nha đầu, biết ngươi sẽ không không công tìm bản tăng phẩm trà.” Nghe vậy, Tuệ Viễn phương trượng ha ha nở nụ cười hai tiếng, cũng không vội cho trả lời Vương Tử, chỉ thấy cổ tay hần vừa lật, lập tức xuất hiện một quả cầu thủy tinh trong suốt,ánh mắt Vương Tử hơi hơi co rụt lại.

“Nha đầu, nhận biết vật này?”

“Gặp qua, ở nơi Thành Trang “

“Nga? Thành Trang tiểu tử? Thời điểm sau khi nguoi hôn mê lâu ngày mới tỉnh lại?”

“Đúng vậy “

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 6.1

Editor:HamNguyet

”Nha đầu, nguoi đem tay nguoi đặt lên thủy tinh cầu, tập trung tinh thần “

Vương Tử nghe theo, trên thực tế Thành Trang lúc trước cũng yêu cầu nàng như thế,khi thu hồi thủy tinh cầu về mặt hấn lại có chút thất vọng.

Một lát sau, thủy tinh cầu không có nửa điểm phản ứng, Tuệ Viễn phương trượng nghi hoặc nhíu mày, tuy rằng hấn sớm đã dự đoán, nhưng vẫn vì Vương Tử lo lắng, ý bảo Vương Tử thu hồi tay, cô tay lật lên thủy tinh cầu theo đó biến mất không bóng dáng.

”Nha đầu, Thành Trang có báo cho bốn người các nguoi thời gian xuống núi?”

”Có, 10 ngày tới, nhưng chỉ có ba người bọn họ, không có ta “

Nghe vậy Tuệ Viễn phương trượng nhíu mày suy tư, Vương Tử đoán rằng hấn nhất định biết được nguyên do trong đó, tùy ý để hấn tự hỏi, không mở miệng.

”Nha đầu,nếu theo như nguoi nói, thế giới bao la, nhân loại đích thực là một phần nhỏ bé, bản tăng được mọi người xưng là cao tăng đắc đạo, nha đầu nguoi cho rằng như thế nào?”

Vương Tử nghĩ nghĩ,những người nàng gặp qua, có thể làm cho nàng cảm giác được nguy hiểm, Tuệ Viễn phương trượng xem như là một trong số đó,đối với người khác có lẽ nàng có thể xuất hiện ý nghĩ giết địch một ngàn tự hao tổn tám trăm, lại trăm triệu không thể cùng hấn ra mặt đối kháng, châm chước một chút nói: “Nguoi không phải người bình thường giống ta,nhưng ở thế giới kia, nguoi không mạnh “

”Ha ha! Nha đầu a, nguoi như thế nào thông minh như vậy?” Tuệ Viễn phương trượng vốn có chút bộ dáng nghiêm túc sau nghe đến lời nói Vương Tử nhin không được cười ra tiếng.

”Kia, đêm qua bản tăng tham thiền,chúng tăng nhân trong tự đều quỳ xuống bái lạy, nguoi cho rằng suy nghĩ bọn họ ra sao?”

”Kinh vì thiên nhân “

(Kinh vì thiên nhân nghĩa là:kinh ngạc,chấn động vì tài hoa,hay nữ mạo của người khác)

”Ha hã, đúng vậy, kinh vì thiên nhân, thế nhân đều hướng tới tiên nhân, cho rằng như vậy liền không có cực khổ, có thể muốn làm gì thì làm không chịu câu thúc, chỉ sợ,gì phút này bọn họ sớm cho rằng phương trượng Vạn Thanh tự là thế ngoại cao nhân, cùng thần tiên đồng dạng !”

Lúc này trong chùa sớm đã ồn ào, Vương Tử ngưng thần lắng nghe liền biết khách hành hương bên ngoài đang tụ tập, không ngừng hướng các tăng nhân tìm hiểu, lại không dám vọng động tiến lên, lo lắng làm thần phật tức giận,chuốc lấy xui xẻo.

Chỉ thấy Tuệ Viễn phương trượng tay phải phát nhẹ, thanh âm bị ngăn cách bên ngoài, chắc là hạ kết giới,thấy Tuệ Viễn phương trượng không nhắc lại, Vương Tử ngẩng đầu nhìn Tuệ Viễn phương trượng, không hề chớp mắt.

”Khụ khụ” Tuệ Viễn phương trượng không được tự nhiên ho nhẹ hai tiếng, bị Vương Tử nhìn có chút chột dạ, hấn chính là nghĩ nha đầu này sao lại đáng yêu như vậy, muốn để nàng chủ động đặt câu hỏi cho hấn,nhưng bị ánh mắt Vương Tử nhìn, theo bản năng chiếu cố không ngừng mở miệng tiếp tục giảng đạo: “Trên thế giới này, chỉ có nguoi không thể tưởng được, không có gì không tồn tại,thế giới lớn, chia làm sáu chủng tộc: Nhân, Tiên, Phật, Ma, Thú, Thần “

Chỉ thấy ánh mắt Vương Tử đột nhiên trở nên sáng như sao,con nguoi đen như mực sâu không thấy đáy,bộ dáng cảm thấy hứng thú làm Tuệ Viễn phương trượng có chút dắc ý, kìm lòng không đậu cười cười,tiếp tục đề tài nói: “Bởi vậy phân chia thành thất giới, hiện tại ta và nguoi ở nơi gọi là Phàm giới còn có Tiên giới, Phật giới, Minh giới, Yêu giới, Ma giới,Tu Chân giới “

*(-Kì lạ,dở là có 6 chủng tộc mà tác giả lại phân ra 7 giới,nguyên văn là “lục giới” nhưng ta đếm có 7, nên đã sửa lại.

-”Thất giới”=>bảy thế giới)*

”Nói như thế, vạn vật đều có linh, bản năng hấp thu linh khí thiên địa, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, những vật hấp thu chậm hơn do điều kiện hoàn cảnh khác biệt, không đồng đều, mà phẩm nhân trên cơ bản thuộc loại tầng thấp nhất, hấp thu linh khí so sánh với các chủng tộc khác cơ hồ có thể gần như bằng không“

”Tu chân giới, hình thành từ một đám nhân loại đặc thù, bọn họ đột phá hạn chế tiên thiên, theo đuổi trường sinh, tìm kiếm con đường lớn, xưng người tu đạo, nói cũng có phần, tu tiên là chủ yếu, nhưng người tu phật, tu yêu, tu ma, tu minh cũng không ít“

”Người tu chân phải có linh căn, nói cách khác, linh căn là điều tiên quyết kiện đầu tiên để có thể tập đạo pháp, linh căn chia thành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, băng, âm, phong, lôi, quang. Mười loại thuộc tính, linh căn bất đồng có thể phân chia tư chất từng người.“

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 6.1

Editor: HamNguyet

”Nha đầu, người đem tay người đặt lên thủy tinh cầu, tập trung tinh thần“

Vương Tử nghe theo, trên thực tế Thành Trang lúc trước cũng yêu cầu nàng như thế, khi thu hồi thủy tinh cầu về mặt hấn lại có chút thất vọng.

Một lát sau, thủy tinh cầu không có nửa điểm phản ứng. Tuệ Viễn phương trọng nghi hoặc nhíu mày, tuy rằng hấn sớm đã dự đoán, nhưng vẫn vì Vương Tử lo lắng, ý bảo Vương Tử thu hồi tay, cổ tay lật lên thủy tinh cầu theo đó biến mất không bóng dáng.

”Nha đầu, Thành Trang có báo cho bốn người các người thời gian xuống núi?“

”Có, 10 ngày tới, nhưng chỉ có ba người bọn họ, không có ta“

Nghe vậy Tuệ Viễn phương trọng nhíu mày suy tư, Vương Tử đoán rằng hấn nhất định biết được nguyên do trong đó, tùy ý để hấn tự hỏi, không mở miệng.

”Nha đầu, nếu theo như người nói, thế giới bao la, nhân loại đích thực là một phần nhỏ bé, bản năng được mọi người xưng là cao tăng đắc đạo, nha đầu người cho rằng như thế nào?“

Vương Tử nghĩ nghĩ, những người nàng gặp qua, có thể làm cho nàng cảm giác được nguy hiểm, Tuệ Viễn phương trọng xem như là một trong số đó, đối với người khác có lẽ nàng có thể xuất hiện ý nghĩ giết địch một ngàn tự hao tổn tám trăm, lại trăm triệu không thể cùng hấn ra mặt đối kháng, châm chọc một chút nói: ”Người không phải người bình thường giống ta, nhưng ở thế giới kia, người không mạnh“

”Ha ha! Nha đầu a, người như thế nào thông minh như vậy?“ Tuệ Viễn phương trọng vốn có chút bộ dáng nghiêm túc sau nghe đến lời nói Vương Tử nhin không được cười ra tiếng.

”Kia, đêm qua bản tăng tham thiền, chúng tăng nhân trong tự đều quỳ xuống bái lạy, người cho rằng suy nghĩ bọn họ ra sao?“

”Kính vì thiên nhân“

(Kính vì thiên nhân nghĩa là kính ngạc, chấn động vì tài hoa, hay mỹ mạo của người khác)

”Ha ha, đúng vậy, kính vì thiên nhân, thế nhân đều hướng tới tiên nhân, cho rằng như vậy liền không có cực khổ, có thể muốn làm gì thì làm không chịu câu thúc, chỉ sợ, giờ phút này bọn họ sớm cho rằng phương trọng Vạn Thanh tự là thế ngoại cao nhân, cùng thần tiên đồng dạng!“

Lúc này trong chùa sớm đã ồn ào, Vương Tử ngưng thần lắng nghe liền biết khách hành hương bên ngoài đang tụ tập, không ngừng hướng các tăng nhân tìm hiểu, lại không dám vọng động tiến lên, lo lắng làm thần phật tức giận, chuốc lấy xui xẻo.

Chỉ thấy Tuệ Viễn phương trọng tay phải phát nhẹ, thanh âm bị ngăn cách bên ngoài, chắc là hạ kết giới, thấy Tuệ Viễn phương trọng không nhắc lại, Vương Tử ngẩng đầu nhìn Tuệ Viễn phương trọng, không hề chớp mắt.

”Khụ khụ“ Tuệ Viễn phương trọng không được tự nhiên ho nhẹ hai tiếng, bị Vương Tử nhìn có chút chột dạ, hấn chính là nghĩ nha đầu này sao lại đáng yêu như vậy, muốn để nàng chủ động đặt câu hỏi cho hấn, nhưng bị ánh mắt Vương Tử nhìn, theo bản năng chiếu cố không ngừng mở miệng tiếp tục giảng đạo: ”Trên thế giới này, chỉ có người không thể tưởng được, không có gì không tồn tại, thế giới lớn, chia làm sáu chủng tộc: Nhân, Tiên, Phật, Ma, Thú, Thần“

Chỉ thấy ánh mắt Vương Tử đột nhiên trở nên sáng như sao, con ngươi đen như mực sâu không thấy đáy, bộ dáng cảm thấy hứng thú làm Tuệ Viễn

phương trượng có chút đắc ý, kìm lòng không đậu cười cười, tiếp tục đề tài nói: “Bởi vậy phân chia thành thất giới, hiện tại ta và người ở nơi gọi là Phạm giới còn có Tiên giới, Phật giới, Minh giới, Yêu giới, Ma giới, Tu Chân giới “

*(-Kì lạ,dở là có 6 chủng tộc mà tác giả lại phân ra 7 giới,nguyên văn là “lục giới” nhưng ta đếm có 7, nên đã sửa lại.

-”Thất giới”=>bảy thế giới)*

”Nói như thế, vạn vật đều có linh, bản năng hấp thu linh khí thiên địa, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt,những vật hấp thu chậm hơn do điều kiện hoàn cảnh khác biệt,không đồng đều, mà phạm nhân trên cơ bản thuộc loại tầng thấp nhất, hấp thu linh khí so sánh với các chủng tộc khác cơ hồ có thể gần như bằng không “

”Tu chân giới,hình thành từ một đám nhân loại đặc thù, bọn họ đột phá hạn chế tiên thiên, theo đuổi trường sinh, tìm kiếm con đường lớn,xung người tu đạo, nói cũng có phần, tu tiên là chủ yếu,nhưng người tu phật, tu yêu, tu ma, tu minh cũng không ít “

”Người tu chân phải có linh căn, nói cách khác, linh căn là điều tiên quyết kiện đầu tiên để có thể tập đạo pháp, linh căn chia thành:kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, băng, âm, phong, lôi, quang.Mười loại thuộc tính,linh căn bất đồng có thể phân chia tư chất từng người.”

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 7.1

Editor:HamNguyet

Đã thấy Tuệ Viễn phương trượng nhìn chăm chăm vào những tảng đá xung quanh Vương Tử, tròng lớn ánh mắt rõ ràng viết kinh ngạc, sau một lúc lâu nói.

”Nha đầu, người nhận biết ngũ hành? trận pháp này ai chỉ người bỏ trí?”

”Ngày hôm qua trong viện người gặp qua”

”Cái gì? Ngày hôm qua xem vài lần người liền nhớ kĩ như vậy?”

”Phải”

Ánh mắt Tuệ Viễn phương trượng nhất thời tỏa ánh sáng nhìn Vương Tử, khó lường a! Tuy nói tụ linh trận này là trận pháp nhỏ đơn giản nhất, người tu chân không ai không biết bày trận,nhưng rất có chú ý a!

”Nha đầu a, trận pháp này tên gọi ngũ hành tụ linh trận, linh khí trong thế gian phân tán không đồng đều, phải bày trận pháp này mới có thể tụ tập linh khí, trận này theo ngũ hành mà thành, ngũ hành tức:kim, mộc, thủy, hỏa, thổ”

”Ngũ hành:mộc về hướng đông, hỏa về hướng nam, kim về hướng tây, thủy về hướng bắc, thổ về trung ương “

”Âm dương ngũ hành không ngừng biến hóa vận chuyển,người bày trận phải thông hiểu biến hoá ngũ hành, mới bày trận chuẩn xác.”

”Người tu chân có thể cảm giác ngũ hành, phạm nhân lại không thể, nha đầu người bày trận từ mấy tảng đá này có chút nhỏ,nhưng bố cục chuẩn xác, người như thế nào làm được ?”

”Có lẽ, ta có thể cảm giác được ngũ hành như lời người nói”

Vương Tử suy nghĩ một chút nói,nàng xác thực không rõ ràng lắm cái gì là ngũ hành, chính là y theo trận pháp đêm qua Tuệ Viễn phương trượng bày ra mà làm theo.

Đem một vài vị trí điều chỉnh, dựa theo lời nói Tuệ Viễn phương trượng, cứ như vậy đối chiếu nàng cảm giác chính là ngũ hành.

”Cái gì? Người cảm giác được ngũ hành?”

Tuệ Viễn phương trượng không khổng chế được kinh hô, một nhân sĩ tu chân cảm giác ngũ hành ít nhất cũng phải mất từ năm đến mười năm, hơn nữa cái gọi là cảm giác ngũ hành chính là cảm giác được một hoặc hai loại thuộc tính trong ngũ hành như: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.Người bình thường chỉ có thể cảm giác được linh căn chính mình, mà Vương Tử...

”Ta có thể nhìn thấy rất nhiều đồ vật này nọ, cũng có thể cảm giác được rất nhiều đồ vật này nọ “

”Kìa... Vậy ngươi có thể cảm giác được thuộc tính gì?”

”Mộc” Vương Tử nghiêng đầu nghĩ nghĩ đáp, sau lại tiếp tục nói: “Ta có thể hấp thu linh khí trong linh thực “

”Hết thảy những điều này không đại biểu ngươi có thể cảm giác được ngũ hành hay không, ở giới tu chân cảm giác ngũ hành đại biểu cho lực lượng nguyên ý vì ngươi sử dụng, nhưng trước tiên phải thức tỉnh linh căn, lấy công pháp tu hành, âm dương ngũ hành, sinh sôi nảy nở, đó cũng là nguồn sinh lực cơ bản của người tu chân!”

”Nguyên ý vì ta sử dụng?” Vương Tử lặp lại những lời này, không biết nghĩ tới điều gì, chậm rãi nhắm mắt lại, tay phải nâng lên.

Tuệ Viễn phương trượng không biết Vương Tử muốn làm gì, thấy vẻ mặt, cùng động tác đột nhiên của nàng mang phong phạm người tu chân ngộ đạo, dù cảm thấy nghi hoặc cũng không lên tiếng, yên tĩnh chờ, nhưng lập tức hấn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, miệng mở lớn, chòm râu bạch kim run lên, bàn tay chỉ vào Vương Tử nói không ra lời!

Đầu ngón tay trở Vương Tử dưới ánh sao vẫn tái nhợt như cũ bất chợt sinh ra một sợi dây nhỏ màu xanh biếc, lấy tốc độ thông thả dần tăng trưởng, thẳng khi dài khoảng một thước tạo hình chữ nhật mới dừng lại, sợi dây trên đầu ngón Vương Tử quay lên hai vòng, tựa hồ thật cao hứng.

Vương Tử mở to mắt, nhìn đến sợi dây trong tay cũng có chút bất khả tư nghị, lại gặp được bàn tay đang chỉ run rẩy của Tuệ Viễn phương trượng, trong ánh mắt đậm đặc nhanh chóng xẹt qua mỉm cười.

(bất khả tư nghị có chút không ngờ đến)

Tuệ Viễn phương trượng vẫn chưa từ trong kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, như thế nào cũng nghĩ không ra, tâm tâm niệm niệm suy nghĩ nên bỏ lỡ về mặt Vương Tử không đồng dạng.

”Nha, nha... Nha đầu! Ngươi đừng nói cho bàn tăng đây là ngươi làm bừa ra tới a?”

”Chính là ta làm bừa ra tới!”

”Cái gì? Ngươi, ngươi... Ngươi không có linh căn, chưa từng tu luyện công pháp mộc hệ, không ai dạy ngươi cảm giác ngũ hành, ngươi như thế nào không chế thuộc tính mộc?”

”Này, ta xác thực không biết, là thuộc tính mộc nguyên ý cho ta sử dụng “

”Ngươi thật sự cảm giác được thuộc tính mộc, thật sự! Lấy thể chất của một phạm nhân!” Tuệ Viễn phương trượng nhẹ giọng nói, đôi mắt thần sắc cuộn cuộn.

Vương Tử chuyên tâm nhìn sợi dây trong tay, nhìn nó theo cổ tay Vương Tử truyền đến cảm giác thực cao hứng, Vương Tử cảm thấy trong đầu bỗng nhiên có chút mê muội, nàng đơn thuần dựa vào tinh thần lực triệu hồi thuộc tính mộc, không ngừng sử dụng tinh thần lực làm cho nàng có chút không thích ứng.

Vương Tử tập trung tinh thần thu hồi dây, chỉ thấy sợi dây rời khỏi cổ tay nàng, tựa hồ lưu luyến đọng đưa hai cái, rất nhanh liền biến mất trên đầu ngón tay Vương Tử.

Vương Tử nhìn về phía Tuệ Viễn phương trượng, hấn đã không còn luống cuống giống như vừa rồi, khôi phục thần thái cười tủm tỉm, sâu kín chuyển động phật châu, nhìn Vương Tử không nói lời nào.

Tuệ Viễn phương trượng đích xác bị tình cảnh mới vừa rồi là cho ngây người sợ hãi, nếu đặt trong tay người tu chân, căn bản một chút da lông cũng không coi là gì, tiểu hài tử lăm tuổi cũng có thể lấy ra xem như mần xiếc nhỏ, nhưng đặt trên người Vương Tử, thật không khoa học a!

Hấn tận mắt nhìn thấy Vương Tử không có linh căn, mà giờ khắc này thuộc tính mộc mới biểu hiện

như thế nào giải thích!

Bất giác thức tỉnh linh căn, cho dù cảm giác được thuộc tính mộc cũng tốt, liếc mắt nhìn Vương Tử một cái, nàng đang ở kia đùa nghịch tụ linh trận, nàng tuyệt đối không lo lắng, hay nghĩ trước nghĩ sau, vẫn làm từng bước nên làm, tựa hồ cũng không vì chuyện tình tương lai mà phiền lòng, ha ha...

Lo lắng để làm gì, người tu chân tối kỵ nhất sợ đầu sợ đuôi, chiêm tiền cổ hậu, chỉ đồ thừa nha đầu này quá mức thâm trầm, rõ ràng là một hài tử, hại lão nhân gia ông không tự giác lo lắng thay...

(chiêm tiền cổ hậu, cẩn thận, lo lắng thái quá)

Nhìn Vương Tử sắp xếp thành hình tụ linh trận, Tuệ Viễn phương trượng âm thầm kinh ngạc, nha đầu kia không dựa vào công pháp xuất ra sợi dây, vậy cũng có thể là do thần thức, có thể đem thần thức vận dụng đến nước này, thật sự, chỉ có bốn chữ—không thể tưởng tượng!

Sau một lúc lâu, Tuệ Viễn phương trượng mở miệng hỏi, giọng điệu thực tại tràn ngập nghiêm túc:

”Nha đầu, ngươi rốt cuộc có phải người hay không a?”

Chương 15: Chương 6.2

Editor:HamNguyet

”Nguy linh căn, có bốn đến năm loại thuộc tính linh căn,nếu tư chất kém, tu luyện các thuộc tính không đồng đều hoàn toàn, tốc độ tu luyện rất chậm, loại người này trên cơ bản không thể tu chân, chung quy khó có thể đột phá “

”Chân linh căn, có hai đến ba loại thuộc tính linh căn, tốc độ tu luyện khá “

”Thiên linh căn, chỉ có duy nhất một loại thuộc tính linh căn,tu luyện phát triển đều, tốc độ tu luyện nhanh gấp mấy lần bình thường, quá trình đột phá không gặp bình cảnh”

”Biến dị linh căn,có hai hoặc ba loại thuộc tính trong ngũ hành hỗn hợp cùng một chỗ,hoặc biến dị các thuộc tính linh căn như:phong, lôi, băng, âm, quang. Tốc độ tu luyện không thua gì thiên linh căn, bởi vì thuộc tính đặc thù,nên ở trong đối chiến chiếm đủ ưu thế.”

”Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ là năm loại linh căn thông thường,năm loại linh căn còn lại đều là linh căn biến dị: phong, lôi, băng, âm, quang.Vì vậy thiên linh căn cùng biến dị linh căn ở trong một môn phái tu chân luôn được coi trọng,bị đa số các môn phái tranh đoạt “

Vương Tử tuy rằng có thể đoán được thế giới bao la vô kì bất hữu, trên thực tế lại không chú ý nhiều, cho dù tính tình nàng đậm mực, trong lòng vẫn là kinh ngạc quay cuồng không nhỏ, hiện giờ nghe được lời Tuệ Viễn phương tượng nói, lại có cảm giác kiếp trước sống hơn hai mươi năm như bồi hồi trong sương mù.

(vô kì bất hữu:không có gì không thể xảy ra)

Bất luận Vương Tử nghĩ cái gì, trên mặt vẫn như cũ một bộ dáng bất động thanh sắc, gặp biến không sợ hãi, nghe Tuệ Viễn phương tượng tiếp tục nói tới: “Bản tăng trước kia gia phùng biến cố, sau nhập phật môn...”

(Gia phùng biến cố:gia đình xảy ra biến cố)

”Ha ha, nha đầu, ngươi muốn biết thêm?” Tuệ Viễn phương tượng có chút đắc ý nhỏ nói, tay phải nâng chung trà lên, chậm rãi chuyển động, đột nhiên nước trà trong chén hóa thành một dòng nước thật nhỏ màu xanh biếc lao ra khỏi chén trà, trên không trung chuyển động hai vòng dần dần hình thành một bát quái đồ,sau khi phục lại tăn ra rơi vào chén trà, Tuệ Viễn phương tượng đem chén trà đặt trên bàn, nước trà mới vừa rồi còn lay động từ dưới lên trên tắc tắc kết băng.

Tuệ Viễn phương tượng quan sát biểu tình Vương Tử, nhưng thất vọng không nhìn thấy vẻ khiếp sợ cùng tò mò hẳn muốn nhìn đến, bĩu môi nói: “Nha đầu a,pháp thuật nhỏ này là thủy thuộc tính,tên gọi ngự thủy “

”Mới vừa rồi thủy tinh cầu chỉ dùng để thí nghiệm linh căn,đồng dạng,thuộc tính linh căn sẽ ở trên thủy tinh cầu hiện lên màu sắc tương ứng... Mà ngươi,thủy tinh cầu không sáng lên màu sắc gì chứng tỏ thân thể ngươi không có linh căn” Tuệ Viễn phương tượng châm chọc một chút tìm từ nói, nhưng vẫn nói thẳng, hẳn tin tưởng Vương Tử cũng càng hy vọng hẳn nói lời thẳng thắn.

“... Không có biểu hiện, liền đại biểu tuyệt đối không có khả năng ?” Vương Tử kỳ thật đoán được thân thể nàng không có cái gì gọi là linh căn,nói không thất vọng là không có khả năng, nếu như không có linh căn,nàng vẫn đang phí công cả đời...

”Không, đều không phải là tuyệt đối,trong tu chân giới hải tử trăm tuổi thức tỉnh linh căn, mà thân thể của ngươi là phạm nhân,linh căn phạm nhân không định tuổi, mười sáu tuổi cũng có thể nghiệm ra linh căn, kết quả thí nghiệm thủy tinh cầu biểu hiện ra có chín phần chính xác,phần còn lại cũng không hẳn hoàn toàn xác thực, mà là do thủy tinh cầu nghiệm không được...”

Tựa hồ nhận thấy Vương Tử khản trương, Tuệ Viễn phương tượng vội vã bổ sung: “Cái gọi là nghiệm không được,là do tổ hợp linh căn kỳ dị cực kỳ, phạm nhân nếu gặp kết quả như thế, tuyệt đối là đại vận khí, đại tạo hóa,trong ngàn năm xác suất xuất hiện chỉ có một người, mà người như vậy xuất hiện, tất nhiên vì thiên mệnh mà sinh,tạo hoá của thiên địa!”

Tuệ Viễn phương tượng càng nói càng nghiêm túc, người như vậy nếu đi theo con đường chính đạo,tắc lợi thiên hạ thương sinh linh,còn ngược lại thiên hạ đại loạn,chúng sinh lâm than,đó là chuyện bất kể người nào cũng không nguyện nhìn đến, thiên hạ rộng lớn, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, họa phúc do người, âm dương hổ tồn.

(hổ tồn:hỗ trợ+tồn tại)

Bỗng nhiên nghĩ đến dị tượng khiếp sợ hơn một tháng trước, nhin không được nhìn về phía Vương Tử, dị tượng như thế sợ là thiên mệnh giả cũng vô

pháp tính ra, mà thời điểm Vương Tử xuất hiện...

Lắc đầu, chính là trùng hợp đi, thân hình gầy yếu, linh hồn trẻ tuổi như vậy, kham sao nổi gánh nặng này? Lại đang nhìn đến đôi mắt như đêm đen trầm tĩnh của Vương Tử, suy nghĩ hỗn loạn như kì tích chìm xuống, mỉm cười, tay trái chậm rãi chuyển động phát châu.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 6.2

Editor: HamNguyet

"Nguy linh căn, có bốn đến năm loại thuộc tính linh căn, nếu tư chất kém, tu luyện các thuộc tính không đồng đều hoàn toàn, tốc độ tu luyện rất chậm, loại người này trên cơ bản không thể tu chân, chung quy khó có thể đột phá"

"Chân linh căn, có hai đến ba loại thuộc tính linh căn, tốc độ tu luyện khá"

"Thiên linh căn, chỉ có duy nhất một loại thuộc tính linh căn, tu luyện phát triển đều, tốc độ tu luyện nhanh gấp mấy lần bình thường, quá trình đột phá không gặp bình cảnh"

"Biến dị linh căn, có hai hoặc ba loại thuộc tính trong ngũ hành hỗn hợp cùng một chỗ, hoặc biến dị các thuộc tính linh căn như: phong, lôi, băng, âm, quang. Tốc độ tu luyện không thua gì thiên linh căn, bởi vì thuộc tính đặc thù, nên ở trong đối chiến chiếm đủ ưu thế."

"Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ là năm loại linh căn thông thường, năm loại linh căn còn lại đều là linh căn biến dị: phong, lôi, băng, âm, quang. Vì vậy thiên linh căn cùng biến dị linh căn ở trong một môn phái tu chân luôn được coi trọng, bị đa số các môn phái tranh đoạt"

Vương Tử tuy rằng có thể đoán được thế giới bao la vô kì bất hữu, trên thực tế lại không chú ý nhiều, cho dù tính tình năng đậm mực, trong lòng vẫn là kinh ngạc quay cuồng không nhỏ, hiện giờ nghe được lời Tuệ Viễn phương trưởng nói, lại có cảm giác kiếp trước sống hơn hai mươi năm như bồi hồi trong sương mù.

(vô kì bất hữu không có gì không thể xảy ra)

Bất luận Vương Tử nghĩ cái gì, trên mặt vẫn như cũ một bộ dáng bất động thanh sắc, gặp biến không sợ hãi, nghe Tuệ Viễn phương trưởng tiếp tục nói tới: "Bản tăng trước kia gia phùng biến cố, sau nhập phát môn..."

(Gia phùng biến cố: gia đình xảy ra biến cố)

"Ha ha, nha đầu, ngươi muốn biết thêm?" Tuệ Viễn phương trưởng có chút đắc ý nhỏ nói, tay phải nâng chung trà lên, chậm rãi chuyển động, đột nhiên nước trà trong chén hóa thành một dòng nước thật nhỏ màu xanh biếc lao ra khỏi chén trà, trên không trung chuyển động hai vòng dần dần hình thành một bát quái đồ, sau khi phục lại tán ra rơi vào chén trà, Tuệ Viễn phương trưởng đem chén trà đặt trên bàn, nước trà mới vừa rồi còn lay động từ dưới lên trên tắc tắc kết băng.

Tuệ Viễn phương trưởng quan sát biểu tình Vương Tử, nhưng thất vọng không nhìn thấy vẻ khiếp sợ cùng tò mò hẳn muốn nhìn đến, bĩu môi nói: "Nha đầu a, pháp thuật nhỏ này là thủy thuộc tính, tên gọi ngự thủy"

"Mới vừa rồi thủy tinh cầu chỉ dùng để thí nghiệm linh căn, đồng dạng, thuộc tính linh căn sẽ ở trên thủy tinh cầu hiện lên màu sắc tương ứng... Mà ngươi, thủy tinh cầu không sáng lên màu sắc gì chứng tỏ thân thể ngươi không có linh căn" Tuệ Viễn phương trưởng châm chọc một chút tìm từ nói, nhưng vẫn nói thẳng, hẳn tin tưởng Vương Tử cũng càng hy vọng hẳn nói lời thẳng thắn.

"... Không có biểu hiện, liền đại biểu tuyệt đối không có khả năng?" Vương Tử kỳ thật đoán được thân thể nàng không có cái gì gọi là linh căn, nói không thất vọng là không có khả năng, nếu như không có linh căn, nàng vẫn đang phí công cả đời...

"Không, đều không phải là tuyệt đối, trong tu chân giới hải tặc trăm tuổi thức tỉnh linh căn, mà thân thể của ngươi là phạm nhân, linh căn phạm nhân không định tuổi, mười sáu tuổi cũng có thể nghiệm ra linh căn, kết quả thí nghiệm thủy tinh cầu biểu hiện ra có chín phần chính xác, phần còn lại cũng không hẳn hoàn toàn xác thực, mà là do thủy tinh cầu nghiệm không được..."

Tựa hồ nhận thấy Vương Tử khản trương, Tuệ Viễn phương trưởng vội vã bổ sung: "Cái gọi là nghiệm không được, là do tổ hợp linh căn kỳ dị cực kỳ, phạm nhân nếu gặp kết quả như thế, tuyệt đối là đại vận khí, đại tạo hóa, trong ngàn năm xác suất xuất hiện chỉ có một người, mà người như vậy xuất hiện, tất nhiên vì thiên mệnh mà sinh, tạo hoá của thiên địa!"

Tuệ Viễn phương trưởng càng nói càng nghiêm túc, người như vậy nếu đi theo con đường chính đạo, tác lợi thiên hạ thương sinh linh, còn ngược lại thiên hạ đại loạn, chúng sinh lầm than, đó là chuyện bất kể người nào cũng không nguyện nhìn đến, thiên hạ rộng lớn, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, họa phúc do người, âm dương hỗn tồn.

(hỗ tồn:hỗ trợ+tồn tại)

Bỗng nhiên nghĩ đến dị tượng khiếp sợ hơn một tháng trước, nhìn không được nhìn về phía Vương Tử, dị tượng như thế sợ là thiên mệnh giả cũng vô pháp tính ra, mà thời điểm Vương Tử xuất hiện...

Lắc đầu, chính là trùng hợp đi, thân hình gầy yếu, linh hồn trẻ tuổi như vậy, kham sao nổi gánh nặng này? Lại đang nhìn đến đôi mắt như đêm đen trầm tĩnh của Vương Tử, suy nghĩ hỗn loạn như kì tích chìm xuống, mỉm cười, tay trái chậm rãi chuyển động phật châu.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ngũ Hành Chi mộ

Editor:HamNguyet

Ngày ấy Vương Tử rời khỏi tiểu viện Tuệ Viễn phương trượng liền trực tiếp trở lại phòng ở của nàng, chưa từng xuất môn, lúc này đã gần đến rạng sáng, Tử Mã Thủ trong tiểu viện Vương Tử bay tới bay lui, sáng nay khi trở về Vương Tử không hấp thu qua thảo dược, hẳn biết hẳn là không nên kêu Vương Tử đứng lên.

Tử Mã Thủ hai ngày này vẫn đi theo Vương Tử, nhìn nàng làm một kiện chuyện tình đảo điên nhận thức nghìn năm qua của hắn, đối với nàng không tự chủ sinh ra kính sợ cũng ngăn không được lòng hiếu kỳ, khiến hắn thời thời khắc khắc chờ Vương Tử triệu hồi, nàng tựa hồ đối với lịch sử Hoa Hạ hoàn toàn không biết gì cả.

Mà hắn làm sử quan thật cao hứng có thể vì nàng làm chút sự tình, mỗi ngày đều giảng giải chút chuyện Hoa Hạ, Vương Tử yên lặng lắng nghe, ngẫu nhiên đặt một vài câu hỏi lại để cho hắn một sử quan thông hiểu lịch sử châm chọc thật lâu sau mới dám cẩn thận trả lời.

Đêm đó Vương Tử phải hắn canh chừng, thấy nàng cấp tốc tiến vào bóng đêm hướng tới Vạn Thanh tự mà đi, lúc ấy hắn thực sự sợ hãi, nhưng hắn biết rõ Vương Tử không phải người dễ dàng để người khác quyết định việc của mình, liền trơ mắt nhìn bóng dáng của nàng biến mất trong bóng đêm.

(Tử Mã Thủ ngay từ đầu hiểu lầm Vương Tử là Tá thi hoàn hồn nên sợ phật quang đánh Vương Tử hồn phi phách tán)

Hắn là quỷ hồn, hắc ám đối với hắn mà nói mới chân chính là không khí, Vương Tử là một phạm nhân lại coi hắc ám như không có gì, khiến hắn đến giờ vẫn kinh ngạc không nhỏ.

Chờ hắn nhìn bóng dáng Vương Tử lần thứ hai từ trong màn đêm trở lại, tâm đặt lên cao rốt cục có thể thả lỏng, đợi nàng đến gần, hắn bay qua cung kính sau lưng nàng cáo từ, đã thấy nàng đột nhiên quay đầu, hắn không dám nhìn vào ánh mắt nàng, bởi vì lời nói kế tiếp của nàng làm cho thần kinh của hắn tạm thời đình chỉ, nhớ rõ nàng nói:

”Tử Mã tiên sinh, sáng sớm ngày mai ta sẽ đi Vạn Thanh tự, người giúp ta nhìn Hiểu Thanh, Hiểu Hoàn cùng Hiểu Yên, nếu có việc quan trọng, đến bên ngoài tiểu viện phương trượng, sẽ không có người ngăn đón người“

Trong đầu hắn vẫn quanh quẩn câu “Tử Mã tiên sinh, Tử Mã tiên sinh... Tiên sinh, tiên sinh...” Hắn thế nhưng lại cảm thấy thụ sủng nhược kinh, tựa hồ hắn nên trực tiếp nghe theo mệnh lệnh mới phải, cho tới khi lấy lại tinh thần suy nghĩ kỹ những lời này, ý tứ này, đại não lại một lần nữa tê liệt, đây chính là Vạn Thanh tự, Vạn Thanh tự! Thật sự không có việc gì sao? Là tiểu viện phương trượng trong truyền thuyết sao?, hắn sẽ không bị một đạo kim quang chiếu hồn phi phách tán?

(thụ sủng nhược kinh:Được sủng ái mà lo sợ)

Tử Mã Thủ vô thần hướng xa xa bay đi, được nửa đường đột nhiên nhìn thấy kim quang trong Vạn Thanh tự bắn ra, dần dần hình thành hình dạng hoa sen xoay quanh, phật quang là khắc tinh của quỷ hồn, hắn nhìn thoáng qua liền cả người run rẩy thân thể phủ phục roi trên mặt đất, hắn trước kia tích nhiều thiện nghiệp, sau khi chết cũng chưa từng làm chuyện ác hại người nào, mới có thể ở khoảng cách gần như vậy giữ được mạng nhỏ.

Cứ nghĩ đến, hắn lại cực độ sợ hãi, run rẩy, từ xa vẫn có thể nghe thấy vài tiếng kêu thảm thiết, thanh âm lộ ra sợ hãi cùng giãy dụa, nhất định là một tiểu quỷ nào đó bị đánh cho hồn phi phách tán.

”Đạo kim quang tán đi, khi hắc ám một lần nữa bao trùm, hắn mới run rẩy đứng dậy, lòng còn sợ hãi ở trên quyển sách thật dày lật vào tờ ghi lại sự việc ngày hôm nay.

Lại nói Vương Tử, từ buổi sáng trở lại trong phòng, trong đầu hỗn loạn, cuộn cuộn đều là lời Tuệ Viễn phương trượng, thế giới kỳ lạ nhưng không ngờ lại tới nông nổi như vậy.

Hơn nữa theo như lời Tuệ Viễn phương trượng, bốn người Hiểu Trúc là đệ tử được đường dốc lòng bồi dưỡng, Thành Trang đối với Hiểu Trúc lần này

tĩnh lại có chút hoài nghi, từ nhỏ nàng dùng thảo dược quý hiếm chồng chất, linh lực không cánh mà bay, thân thể nhìn như vô lực xoay chuyển thiên địa, lại lần nữa từ trong tay từ thần chạy ra, Thành Trang nghĩ không ra vì sao, nhưng cũng vui vẻ đem nàng khổng chế trong lòng bàn tay mình.

”Nha đầu, ngươi hiện giờ không thể tu tập pháp thuật, con đường phía trước hơn phân nửa nguy hiểm thật lớn, ngươi muốn tiếp tục đi xuống hay từ bỏ, không cần biết đến kết quả?”

”Phải, không đi sao biết con đường phía trước như thế nào?”

”Có lẽ con đường phía trước của ngươi quá dài, mười năm, hai mươi năm, ngươi vẫn là người tầm thường như cũ, hơn nữa còn phải kéo dài thân thể bệnh tật, ngươi vẫn muốn hay không muốn như thế?”

”Muốn “

”Kìa, cho dù thân thể ngươi sống không qua nổi mùa xuân này, linh hồn tiếp tục nhập luân hồi, ngươi có nguyện uống nước vong xuyên, làm người bình thường, lưng không phải đeo gánh nặng, cực khổ?”

”Không muốn, ta không muốn làm người hèn nhát “

”Ha ha, ha ha, hảo! Tốt! Nha đầu, nếu như thế, ngươi liền đi đi, phật đỉnh sơn không phải chỗ ngươi nên ở lâu, người tu chân coi trọng kỳ ngộ, phải đi ngược dòng nước, có dũng khí vượt qua sóng gió, quyết định liền đi làm đi!”

Tuệ Viễn phương trượng cũng nói giúp nàng rời đi phật đỉnh sơn, không khiến cho Thanh Thành được đường hoài nghi, vừa muốn giải quyết vấn đề linh thực vấn đề này...

”Hô...” Vương Tử xoay người ngồi dậy, hít một hơi thật sâu, đi ra cửa phòng.

”Tur Mã tiên sinh, ngươi không cần tại đây nhìn “ Vương Tử đối với Tur Mã Thú nói, nàng sớm biết Tur Mã Thú ở bên ngoài bồi hồi, nhưng nhất thời hồi lâu đề ý không rõ ràng, nàng tạm thời không cần linh thực này, vì đêm qua ở tiểu viện Tuệ Viễn phương trượng hấp thu linh khí hiệu quả tốt hơn rất nhiều, hơn nữa so với linh thực càng tiện lợi.

“... Vâng” Tur Mã Thú sùng sốt một chút vội vàng đáp, hẳn thật sự không dám nhận Vương Tử một tiếng tiên sinh này.

Nửa giờ sau, Vương Tử ra rừng trúc bên ngoài khu thảo dược phía sau núi, nương theo ánh trăng có thể nhìn đến bên chân Vương Tử đặt một ít hòn đá màu xám, đêm nay không đen kịt giống đêm qua, sao đầy trời dự báo ngày mai thời tiết đẹp, bầu trời đêm phật đỉnh sơn tựa hồ đặc biệt thấp, thấp đến mức làm người hoài nghi chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới những ánh sao sáng như ngọc kia.

Đột nhiên Vương Tử ngừng đầu, Tuệ Viễn phương trượng tay trái chuyển động chuỗi phật châu chậm rãi đi tới, trong chớp mắt liền đứng trước mặt Vương Tử.

”Ngươi đến muộn” Vương Tử nói.

”Ngạch, không phải chỉ một chén trà thôi sao, bản tăng là lão nhân gia, nên đi chậm” Tuệ Viễn phương trượng ha ha cười, nói dối không chớp mắt, lão nhân gia có thể súc địa thành thốn, một bước đi đến trăm dặm sao?

(súc địa thành thốn: thu đất lại, từ vài dặm thành một thốn)

”Tăng đá” Vương Tử nói, ánh mắt ý bảo hẳn nhìn tăng đá bên chân.

”Nga nga, nha đầu, bản tăng không tin ngươi còn tăng đá a?” Tuệ Viễn phương trượng cười nói.

Vương Tử cũng không trả lời, mà xoay người nhặt lên mấy tảng đá, lui ra phía sau vài bước đem từng tảng đá sắp xếp, đứng dậy nhìn về phía Tuệ Viễn phương trượng nói:

”Vì sao không sinh ra linh khí?”

P/s: Mọi lần tách mỗi chap ra thành 3 phần truyện có vẻ hơi ngắn thì phải. Nên bắt đầu từ giờ ta sẽ tách mỗi chap ra thành 2 phần nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *Từ Cục Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Ngũ Hành Chi mộ

Editor: HamNguyet

Ngày ấy Vương Tử rời khỏi tiểu viện Tuệ Viễn phương trượng liền trực tiếp trở lại phòng ở của nàng, chưa từng xuất môn, lúc này đã gần đến rạng sáng, Tử Mã Thú trong tiểu viện Vương Tử bay tới bay lui, sáng nay khi trở về Vương Tử không hấp thu qua thảo dược, hẳn biết hẳn là không nên kêu Vương Tử đứng lên.

Tử Mã Thú hai ngày này vẫn đi theo Vương Tử, nhìn nàng làm một kiện chuyện tình đảo điên nhận thức nghìn năm qua của hắn, đối với nàng không tự chủ sinh ra kính sợ cũng ngăn không được lòng hiếu kỳ, khiến hắn thời thời khắc khắc chờ Vương Tử triệu hồi, nàng tựa hồ đối với lịch sử Hoa Hạ hoàn toàn không biết gì cả.

Mà hắn làm sử quan thật cao hứng có thể vì nàng làm chút sự tình, mỗi ngày đều giảng giải chút chuyện Hoa Hạ, Vương Tử yên lặng lắng nghe, ngẫu nhiên đặt một vài câu hỏi lại để cho hắn một sử quan thông hiểu lịch sử châm chước thật lâu sau mới dám cẩn thận trả lời.

Đêm đó Vương Tử phải hắn canh chừng, thấy nàng cấp tốc tiến vào bóng đêm hướng tới Vạn Thanh tự mà đi, lúc ấy hắn thực sự sợ hãi, nhưng hắn biết rõ Vương Tử không phải người dễ dàng để người khác quyết định việc của mình, liền tro mắt nhìn bóng dáng của nàng biến mất trong bóng đêm.

(Tử Mã Thú ngay từ đầu hiểu lầm Vương Tử là Tá thi hoàn hồn nên sợ phạt quang đánh Vương Tử hồn phi phách tán)

Hắn là quỷ hồn, hắc ám đối với hắn mà nói mới chân chính là không khí, Vương Tử là một phạm nhân lại coi hắc ám như không có gì, khiến hắn đến giờ vẫn kinh ngạc không nhỏ.

Chờ hắn nhìn bóng dáng Vương Tử lần thứ hai từ trong màn đêm trở lại, tâm đặt lên cao rốt cục có thể thả lỏng, đợi nàng đến gần, hắn bay qua cung kính sau lưng nàng cáo từ, đã thấy nàng đột nhiên quay đầu, hắn không dám nhìn vào ánh mắt nàng, bởi vì lời nói kế tiếp của nàng làm cho thần kinh của hắn tạm thời đình chỉ, nhớ rõ nàng nói:

”Tử Mã tiên sinh, sáng sớm ngày mai ta sẽ đi Vạn Thanh tự, người giúp ta nhìn Hiểu Thanh, Hiểu Hoàn cùng Hiểu Yên, nếu có việc quan trọng, đến bên ngoài tiểu viện phương trượng, sẽ không có người ngăn đón người “

Trong đầu hắn vẫn quanh quẩn câu “Tử Mã tiên sinh, Tử Mã tiên sinh... Tiên sinh, tiên sinh...” Hắn thể nhưng lại cảm thấy thụ sủng nhược kinh, tựa hồ hắn nên trực tiếp nghe theo mệnh lệnh mới phải, cho tới khi lấy lại tinh thần suy nghĩ kỹ những lời này, ý tứ này, đại não lại một lần nữa tê liệt, đây chính là Vạn Thanh tự, Vạn Thanh tự! Thật sự không có việc gì sao? Là tiểu viện phương trượng trong truyền thuyết sao?, hắn sẽ không bị một đạo kim quang chiếu hồn phi phách tán?

(thụ sủng nhược kinh:Được sủng ái mà lo sợ)

Tử Mã Thú vô thần hướng xa xa bay đi, được nửa đường đột nhiên nhìn thấy kim quang trong Vạn Thanh tự bắn ra, dần dần hình thành hình dạng hoa sen xoay quanh, phật quang là khắc tinh của quỷ hồn, hắn nhìn thoáng qua liền cả người run rẩy thân thể phủ phục roi trên mặt đất, hắn trước kia tích nhiều thiện nghiệp, sau khi chết cũng chưa từng làm chuyện ác hại người nào, mới có thể ở khoảng cách gần như vậy giữ được mạng nhỏ.

Cứ nghĩ đến, hắn lại cực độ sợ hãi, run rẩy, từ xa vẫn có thể nghe thấy vài tiếng kêu thảm thiết, thanh âm lộ ra sợ hãi cùng giãy dụa, nhất định là một tiểu quỷ nào đó bị đánh cho hồn phi phách tán.

”Đạo kim quang tán đi, khi hắc ám một lần nữa bao trùm, hắn mới run rẩy đứng dậy, lòng còn sợ hãi ở trên quyển sách thật dày lật vào tờ ghi lại sự việc ngày hôm nay.

Lại nói Vương Tử, từ buổi sáng trở lại trong phòng, trong đầu hỗn loạn, cuộn cuộn đều là lời Tuệ Viễn phương trượng, thế giới kỳ kỳ nhưng không ngờ lại tới nông nổi như vậy.

Hơn nữa theo như lời Tuệ Viễn phương trượng, bốn người Hiểu Trúc là đệ tử được đường dốc lòng bồi dưỡng, Thành Trang đối với Hiểu Trúc lần này tình lại có chút hoài nghi, từ nhỏ nàng dùng thảo dược quý hiếm chồng chất, linh lực không cánh mà bay, thân thể nhìn như vô lực xoay chuyển thiên địa, lại lần nữa từ trong tay từ thần chạy ra, Thành Trang nghĩ không ra vì sao, nhưng cũng vui vẻ đem nàng khống chế trong lòng bàn tay mình.

”Nha đầu, người hiện giờ không thể tu tập pháp thuật, con đường phía trước hơn phân nửa nguy hiểm thật lớn, người muốn tiếp tục đi xuống hay từ bỏ, không cần biết đến kết quả?”

”Phải, không đi sao biết con đường phía trước như thế nào?”

”Có lẽ con đường phía trước của người quá dài, mười năm, hai mươi năm, người vẫn là người tầm thường như cũ, hơn nữa còn phải kéo dài thân thể bệnh tật, người vẫn muốn hay không muốn như thế?”

”Muốn “

”Kia, cho dù thân thể người sống không qua nổi mùa xuân này, linh hồn tiếp tục nhập luân hồi, người có nguyện uống nước vong xuyên, làm người bình thường, lưng không phải đeo gánh nặng, cực khổ?”

”Không muốn, ta không muốn làm người hèn nhát “

”Ha ha, ha ha, hảo! Tốt! Nha đầu, nếu như thế, người liền đi đi, phật đình sơn không phải chỗ người nên ở lâu, người tu chân coi trọng kỳ ngộ, phải đi ngược dòng nước, có dũng khí vượt qua sóng gió, quyết định liền đi làm đi!”

Tuệ Viễn phương trượng cũng nói giúp nàng rời đi phạt đỉnh son, không khiến cho Thanh Thành được đường hoài nghi, vừa muốn giải quyết vấn đề linh thực vấn đề này...

“Hò...” Vương Tử xoay người ngồi dậy, hít một hơi thật sâu, đi ra cửa phòng.

“Tur Mã tiên sinh, ngươi không cần tại đây nhìn “ Vương Tử đối với Tur Mã Thú nói, nàng sớm biết Tur Mã Thú ở bên ngoài bồi hồi, nhưng nhất thời hồi lâu đề ý không rõ ràng, nàng tạm thời không cần linh thực này, vì đêm qua ở tiểu viện Tuệ Viễn phương trượng hấp thu linh khí hiệu quả tốt hơn rất nhiều, hơn nữa so với linh thực càng tiện lợi.

“... Vâng” Tur Mã Thú sùng sốt một chút vội vàng đáp, hẳn thật sự không dám nhận Vương Tử một tiếng tiên sinh này.

Nửa giờ sau, Vương Tử ra rừng trúc bên ngoài khu thảo dược phía sau núi, nương theo ánh trăng có thể nhìn đến bên chân Vương Tử đặt một ít hòn đá màu xám, đêm nay không đen kịt giống đêm qua, sao đầy trời dự báo ngày mai thời tiết đẹp, bầu trời đêm phạt đỉnh son tựa hồ đặc biệt thấp, thấp đến mức làm người hoài nghi chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới những ánh sao sáng như ngọc kia.

Đột nhiên Vương Tử ngừng đầu, Tuệ Viễn phương trượng tay trái chuyển động chuỗi phạt châu chậm rãi đi tới, trong chớp mắt liền đứng trước mặt Vương Tử.

“Ngươi đến muộn” Vương Tử nói.

“Ngạch, không phải chỉ một chén trà thôi sao, bản tăng là lão nhân gia, nên đi chậm” Tuệ Viễn phương trượng ha ha cười, nói dối không chớp mắt, lão nhân gia có thể súc địa thành thốn, một bước đi đến trăm dặm sao?

(súc địa thành thốn: thu đất lại, từ vài dặm thành một thốn)

“Tăng đá” Vương Tử nói, ánh mắt ý bảo hẳn nhìn tăng đá bên chân.

“Nga nga, nha đầu, bản tăng không tin ngươi còn tăng đá a?” Tuệ Viễn phương trượng cười nói.

Vương Tử cũng không trả lời, mà xoay người nhặt lên mấy tảng đá, lui ra phía sau vài bước đem từng tảng đá sắp xếp, đứng dậy nhìn về phía Tuệ Viễn phương trượng nói:

“Vì sao không sinh ra linh khí?”

P/s: Mọi lần tách mỗi chap ra thành 3 phần truyện có vẻ hơi ngắn thì phải. Nên bắt đầu từ giờ ta sẽ tách mỗi chap ra thành 2 phần nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Trận Pháp Thiên Tài

Editor: HamNguyet

Thấy Vương Tử cũng không trả lời vấn đề nhàm chán này.

Tuệ Viễn phương trượng gặp Vương Tử không phản ứng chính mình, cũng không tự đòi mắt mặt, sờ sờ mũi tiến lên xem xét.

“Nha đầu, ngũ hành tụ linh trận là một loại linh trận nhỏ, cái gọi là linh trận, do người tu chân bố trí trận pháp, lấy linh khí dưỡng thành, tu vi càng cao trận pháp bày ra càng cường, uy lực càng lớn, bố trí linh trận cũng không thể thiếu linh thạch, linh thạch là loại tiên thông dụng nhất được lưu thông ở tu chân giới, cũng là vật không thể thiếu mà những luyện khí sư dùng khi luyện khí.”

“Tựa như tảng đá ở phạm giới, linh thạch trong tu chân giới tùy ý đều có thể thấy được, tựa như trai ngọc ngâm trên châu, linh thạch phải trải qua ngàn năm hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, linh khí thiên địa dụng dưỡng mà thành, linh thạch đối với người tu chân vô cùng quan trọng, chẳng hạn như muốn bày một tụ linh trận nhỏ, linh thạch phẩm chất càng cao, hiệu quả tụ linh trận càng tốt.”

“Phẩm chất linh thạch?” Vương Tử hỏi.

“Thời gian dụng dưỡng linh thạch càng dài, phẩm chất càng cao, linh thạch một ngàn năm là linh thạch trung phẩm, bình thường ở tu chân giới các tu sĩ hay dùng đến linh thạch trung phẩm”

Trong tay Tuệ Viễn phương trượng đột nhiên xuất hiện ba khối linh thạch nhỏ như nắm tay tiểu hài tử, loại linh thạch hạ phẩm có màu trắng gần giống trân châu, linh thạch trung phẩm màu trắng ngà, linh thạch thượng phẩm cũng màu trắng ngà, nhưng ánh sáng óng ánh nhuận, mặt ngoài ngẫu nhiên có hoa quang

hiện lên.

”Linh thạch hạ phẩm trăm năm,linh thạch trung phẩm một ngàn năm,linh thạch thượng phẩm ba ngàn năm, cũng có cực phẩm linh thạch, hơn mười vạn năm mới có thể hình thành, ở tu chân giới được coi là vật hi hữu, càng miễn bàn linh thạch thiên phẩm ngũ hành, phượng mao củ ấu a, bản tăng đều chưa thấy qua linh thạch thiên phẩm ngũ hành có bộ dáng gì nữa, aiz..., nha đầu, nếu một ngày ngươi nhìn thấy, cấp bản tăng đại khai nhãn giới a!”

*(+phượng mao củ ấu:lông phượng sừng lân,tức chỉ thứ hiếm thấy.

+đại khai nhãn giới: mở rộng tầm mắt.)*

Vương Tử tiện tay cầm lấy khối linh thạch hạ phẩm kia lật xem một chút, đột nhiên nhắm mắt lại, nắm chặt trong tay, Tuệ Viễn phương trượng còn chưa kịp cứu lấy khối linh thạch kia liền nhìn nó hóa thành một nắm bột phấn màu xám trắng theo bàn tay Vương Tử rơi xuống, nhất thời Tuệ Viễn phương trượng thịt đau như cắt nhìn khối linh thạch trong nháy mắt hóa thành tro bụi, thấy Vương Tử đang nhìn đến hai khối linh thạch còn lại trên tay hắn, vội vàng thu trở về, nói: “Ai nha, nha đầu, ngươi... Ngươi ngươi sao có thể lãng phí như thế a? Bản tăng có thể dạy ngươi dùng trận pháp a!”

”Biện pháp càng đơn giản,tốc độ tu luyện càng nhanh hơn” Vương Tử trả lời, không nhìn đến trên mặt Tuệ Viễn phương trượng viết một bộ dáng:phá gia chi nữ.

Linh thạch hình thành qua nhiều năm cứ như vậy tiêu hao, trực tiếp hấp thụ linh thạch là hành động đốt của a~,người bình thường có linh thạch đều để dành lại hướng quan khi dùng.

Kì thật Vương Tử cảm nhận được trong linh thạch kia có nguồn linh lực nồng đậm, nghĩ đến thử xem, chẳng qua năng cảm thấy được linh khí trong linh thạch trung phẩm cùng linh thạch thượng phẩm quá mức nồng đậm, năng hấp thu cũng là lãng phí, thân thể năng không thể chứa đựng nổi nhiều linh khí, cho nên lựa chọn loại linh thạch hạ phẩm.

”Ai, nha đầu, bản tăng nói cho ngươi biết a, vạn nhất ngày sau ngươi bước đi trên con đường tu đạo,vẫn giữ bộ dáng tiêu sài hoang phí như bây giờ, Bản tăng thực lo lắng cho ngươi, không có bối cảnh gia tộc, không có môn phái chống đỡ, ngươi...nha đầu ngươi đi đâu? Ai ai, bản tăng không nói nữa là được.”

Tuệ Viễn phương trượng tự cổ nhắc mục đích bản thân phải bình tĩnh, thấy Vương Tử đột nhiên xoay người rời đi, cũng không dám nói, miệng còn thì thảo câu hừ,bộ dáng một chút cũng không đáng yêu.

”Tốt lắm tốt lắm, bản tăng nói cho ngươi ngũ hành tụ linh trận này vì sao không khởi động” thấy Vương Tử quả nhiên đến cạnh tụ linh trận, Tuệ Viễn phương trượng vừa lòng đứng lên giải thích.

”Mỗi trận pháp đều có một mắt trận cố định, ngũ hành tụ linh trận đương nhiên cũng có mắt trận, mà mắt trận của nó dựa theo người bày trận, nói cách khác...”

”Dựa theo thuộc tính linh căn bất đồng của mỗi người,mà lựa chọn mắt trận tương ứng”Vương Tử lên tiếng đánh gãy lời Tuệ Viễn phương trượng nói.

”Ồi chào? Ồi chào? Nha đầu, đủ thông minh a! Vậy ngươi nói nên làm như thế nào để mở ra mắt trận khởi động trận pháp?”

Chỉ thấy Vương Tử đi vào trung ương trận pháp ngồi xuống xếp bằng, nhắm mắt lại,trong giây lát, bên ngoài một khối linh thạch nổi lên tầng thanh quang, thanh quang hướng bốn phía tản ra, nháy mắt lâm khối linh thạch còn lại cùng Vương Tử bị một đoàn ánh sáng ónh nhuận thật nhỏ bao quanh, bạch quang vừa thành hình lập tức biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Từ Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Trận Pháp Thiên Tài

Editor:HamNguyet

Thấy Vương Tử cũng không trả lời vấn đề nhàm chán này.

Tuệ Viễn phương trượng gặp Vương Tử không phản ứng chính mình,cũng không tự đòi mắt mặt, sờ sờ mũi tiến lên xem xét.

”Nha đầu, ngũ hành tụ linh trận là một loại linh trận nhỏ, cái gọi là linh trận,do người tu chân bố trí trận pháp, lấy linh khí dưỡng thành,tu vi càng cao trận pháp bày ra càng cường, uy lực càng lớn, bố trí linh trận cũng không thể thiếu linh thạch, linh thạch là loại tiên thông dụng nhất được lưu thông ở tu chân giới, cũng là vật không thể thiếu mà những luyện khí sư dùng khi luyện khí.”

”Tựa như tảng đá ở phạm giới, linh thạch trong tu chân giới tùy ý đều có thể thấy được, tựa như trai ngọc ngâm trên châu, linh thạch phải trải qua ngàn năm hấp thu tinh hoa nhật nguyệt,linh khí thiên địa dụng dưỡng mà thành, linh thạch đối với người tu chân vô cùng quan trọng,chẳng hạn như muốn bày

một tụ linh trận nhỏ,linh thạch phẩm chất càng cao,hiệu quả tụ linh trận càng tốt.”

”Phẩm chất linh thạch?” Vương Tử hỏi.

”Thời gian dựng đường linh thạch càng dài,phẩm chất càng cao,linh thạch một ngàn năm là linh thạch trung phẩm,bình thường ở tu chân giới các tu sĩ hay dùng đến linh thạch trung phẩm”

Trong tay Tuệ Viễn phương trượng đột nhiên xuất hiện ba khối linh thạch nhỏ như nắm tay tiểu hài tử,loại linh thạch hạ phẩm có màu trắng gần giống trân châu,linh thạch trung phẩm màu trắng ngà,linh thạch thượng phẩm cũng màu trắng ngà, nhưng ánh sáng ónh nhuận, mặt ngoài ngẫu nhiên có hoa quang hiện lên.

”Linh thạch hạ phẩm lăm trăm năm,linh thạch trung phẩm một ngàn năm,linh thạch thượng phẩm ba ngàn năm, cũng có cực phẩm linh thạch, hơn mười vạn năm mới có thể hình thành, ở tu chân giới được coi là vật hi hữu, càng miễn bàn linh thạch thiên phẩm ngũ hành, phượng mao củ ấu a, bản tăng đều chưa thấy qua linh thạch thiên phẩm ngũ hành có bộ dáng gì nữa, aiz..., nha đầu, nếu một ngày ngươi nhìn thấy, cấp bản tăng đại khai nhãn giới a!”

*(+phượng mao củ ấu:lông phượng sừng lân,tức chỉ thứ hiếm thấy.

+đại khai nhãn giới: mở rộng tầm mắt.)*

Vương Tử tiện tay cầm lấy khối linh thạch hạ phẩm kia lật xem một chút, đột nhiên nhắm mắt lại, nắm chặt trong tay, Tuệ Viễn phương trượng còn chưa kịp cứu lấy khối linh thạch kia liền nhìn nó hóa thành một nắm bột phấn màu xám trắng theo bàn tay Vương Tử rơi xuống, nhất thời Tuệ Viễn phương trượng thịt đau như cắt nhìn khối linh thạch trong nháy mắt hóa thành tro bụi, thấy Vương Tử đang nhìn đến hai khối linh thạch còn lại trên tay hắn,vội vàng thu trở về, nói: “Ai nha, nha đầu, ngươi... Ngươi ngươi sao có thể lãng phí như thế a? Bản tăng có thể dạy ngươi dùng trận pháp a!”

”Biện pháp càng đơn giản,tốc độ tu luyện càng nhanh hơn” Vương Tử trả lời, không nhìn đến trên mặt Tuệ Viễn phương trượng viết một bộ dángphá gia chi nữ.

Linh thạch hình thành qua nhiều năm cứ như vậy tiêu hao, trực tiếp hấp thụ linh thạch là hành động đốt của a~,người bình thường có linh thạch đều để dành lại hướng quan khi dùng.

Kì thật Vương Tử cảm nhận được trong linh thạch kia có nguồn linh lực nồng đậm, nghĩ đến thử xem, chẳng qua nàng cảm thấy được linh khí trong linh thạch trung phẩm cùng linh thạch thượng phẩm quá mức nồng đậm, nàng hấp thu cũng là lãng phí, thân thể nàng không thể chứa đựng nổi nhiều linh khí, cho nên lựa chọn loại linh thạch hạ phẩm.

”Ai, nha đầu, bản tăng nói cho ngươi biết a, vạn nhất ngày sau ngươi bước đi trên con đường tu đạo,vẫn giữ bộ dáng tiêu sái hoang phí như bây giờ, Bản tăng thực lo lắng cho ngươi, không có bối cảnh gia tộc, không có môn phái chống đỡ, ngươi...nha đầu ngươi đi đâu? Ai ai, bản tăng không nói nữa là được.”

Tuệ Viễn phương trượng tự cổ nhắc mục đích bản thân phải bình tĩnh, thấy Vương Tử đột nhiên xoay người rời đi, cũng không dám nói, miệng còn thì thảo câu hừ,bộ dáng một chút cũng không đáng yêu.

”Tốt lắm tốt lắm, bản tăng nói cho ngươi ngũ hành tụ linh trận này vì sao không khởi động” thấy Vương Tử quả nhiên đến cạnh tụ linh trận, Tuệ Viễn phương trượng vừa lòng đứng lên giải thích.

”Mỗi trận pháp đều có một mắt trận cố định, ngũ hành tụ linh trận đương nhiên cũng có mắt trận, mà mắt trận của nó dựa theo người bày trận, nói cách khác...”

”Dựa theo thuộc tính linh căn bất đồng của mỗi người,mà lựa chọn mắt trận tương ứng”Vương Tử lên tiếng đánh gãy lời Tuệ Viễn phương trượng nói.

”Ồi chào? Ồi chào? Nha đầu, đủ thông minh a! Vậy ngươi nói nên làm như thế nào để mở ra mắt trận khởi động trận pháp?”

Chỉ thấy Vương Tử đi vào trung ương trận pháp ngồi xuống xếp bằng, nhắm mắt lại,trong giây lát, bên ngoài một khối linh thạch nổi lên tầng thanh quang, thanh quang hướng bốn phía tản ra, nháy mắt lăm khối linh thạch còn lại cùng Vương Tử bị một đoàn ánh sáng ónh nhuận thật nhỏ bao quanh, bạch quang vừa thành hình lập tức biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Chương 8.1

Editor:HamNguyet

“... Ha hả, nha đầu a, bản tăng thật vất vả tu luyện một chút tâm tình phật gia,trong thời gian ngắn ngủi vài ngày đã bị ngươi đánh hồi nguyên hình a “

Nhìn Vương Tử nhắm mắt tĩnh tọa, Tuệ Viễn phương trọng cúi đầu nở nụ cười hai tiếng nói, lập tức tìm một địa phương khoanh chân ngồi xuống, nha đầu này thật ra vô cùng tự tại, chính mình tĩnh tọa hấp thu linh khí, lưu hấn tại đây hộ pháp a.....

Một tòa chùa chiền dù lớn hay nhỏ bên trong đều thiết kế tầng kinh các, tất cả các lịch đại cao tăng đều đem bản ghi chép bình sinh sở ngộ lưu giữ vào sách, truyền giáo hậu nhân, lấy phổ độ chúng sinh, tầng kinh các thường là nơi trọng yếu trong chùa, kiến tạo cẩn thận, phòng ốc khô ráo không thấm nước, theo mỗi định kỳ đều có các tăng nhân đem kinh thư ra phơi nắng.

*(-bình sinh sở ngộ: khi còn sống trải qua hay gặp được.

-phổ độ chúng sinh: làm việc thiện, cứu giúp người qua khỏi bể khổ.)*

Hôm nay, đầu mùa xuân khó có dịp thời tiết tốt, ánh nắng tươi sáng, đa số các tăng nhân trong Vạn Thanh tự đều đến nơi này đem kinh thư ra phơi nắng, khoảng sân lớn nhỏ xung quanh phủ kín các loại kinh thư, ngẫu nhiên những cơn gió nhẹ thổi qua tạo ra thanh âm sà sạt lật sách, khung cảnh thích ý sau giờ ngộ.

Nơi này chỉ còn lại hai tiểu sa di ở lại trông coi, ngẫu nhiên đi qua đi lại sửa sang từng bộ kinh thư.

Trên bậc thang tầng kinh các, một nữ tử thon gầy ngồi tựa nghiêng thân mình, che khuất ánh mặt trời chói mắt, áo choàng màu xám ôm lấy thân thể, tóc dài vờn gọn gàng sau lưng, lộ ra nửa khuôn mặt tái nhợt dưới hào quang không có nửa điểm huyết sắc, cho dù thời tiết có tốt đến mấy tựa hồ cũng không thể nhuộm lên người nàng chút ấm áp nào.

Chỉ thấy dưới chân nàng bày nhiều bộ sách có chút ố vàng, tay trái thỉnh thoảng lật sách, bên cạnh đặt bình bút lông, tay phải cầm một bút lông ghi chép, khắc họa hoa văn, vừa họa xong đã thấy nàng tiếp tục lặp lại hành động như vừa rồi.

Không biết qua bao nhiêu thời gian, nữ tử khép sách lại, đứng dậy hơi vươn thân mình sau thời gian ngồi lâu một chỗ, cầm bình bút lông cùng đồ đạc rời đi.

Chỉ chốc lát liền gặp một đám tăng nhân lục tục tiến đến thu sách, mặt trời bắt đầu dần dần lặn về phía tây.

Tại rừng trúc phía sau núi Thanh Thành được đường, Tư Mã Thú ôm sách chán nản bay tới bay lui, từ buổi chiều sau khi Vương Tử rời khỏi Vạn Thanh tự liền chui vào phiền rừng trúc đến giờ chưa trở ra, lúc đầu thấy nàng cầm xeng nghĩ đến nàng muốn đi lấy măng, sau lại thấy trong tay nàng xuất hiện một nắm lá cờ nhỏ chôn trong rừng trúc, hấn mới giật mình hiểu rõ, nguyên lai Vương Tử muốn bày trận a.

Lần đầu tiên gặp Vương Tử, nàng mang bộ dáng bệnh tật, tái nhợt, đi vài bước sẽ nghỉ ngơi một chút, nhưng hiện giờ, trừ bỏ làn da tái nhợt không bình thường thật đúng nhìn đoán không ra nàng bệnh tật quần thân, Vương Tử mỗi ngày đi tới đi lui trong Thanh Thành được đường, Vạn Thanh tự cùng phiền rừng trúc cạnh khu thảo được phía sau núi không biết mệt mỏi.

Vạn Thanh tự Tư Mã Thú không dám đi, nào có quý hồn nào dám vào chùa miếu, đương nhiên không biết Vương Tử ở Vạn Thanh tự làm cái gì, cư nhiên hiện giờ trong rừng trúc bày trận, về trận pháp, Tư Mã Thú hấn thật đúng là hoàn toàn không biết gì

cả, pháp thuật đều có chuyên môn riêng, hấn không hiểu đồ vật này nọ cũng là điều bình thường..

Gặp Vương Tử từ trong rừng trúc đi ra, Tư Mã Thú bay qua muốn nhìn một chút Vương Tử bày trận pháp gì, ngay tại thời điểm hấn chuẩn bị bay vào tìm đường chết, trong nháy mắt một cỗ lực lượng vô hình đẩy hấn ra xa, Tư Mã Thú trợn mắt há hốc mồm nhìn Vương Tử, kêu to:

”Tiểu thư!”

”Ha ha, lão quý a, ngươi vào không được, chỉ cần là quý hồn đều không thể vào được” giọng nói lão nhân già nua mang theo ý cười từ phía sau vang lên, Tư Mã Thú theo bản năng xoay người, gặp một tăng nhân mặc áo bào xám trắng, râu bạc kim mềm rủ xuống chậm rãi bước đi thong thả đến, trong chớp mắt đi đến đứng cạnh bên người Vương Tử.

”Ngạch...” Tư Mã Thú mở to hai mắt nhìn người này, thân thể không ức chế được run rẩy, trên người lão nhân áo bào xám trắng có luồng áp lực lớn khiến hấn không ổn phải lui ra phía sau vài bước.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 8.1

Editor: HamNguyet

“... Ha ha, nha đầu a, bản tăng thật vất vả tu luyện một chút tâm tính phật gia, trong thời gian ngắn ngủi vài ngày đã bị ngươi đánh hồi nguyên hình a “

Nhìn Vương Tử nhắm mắt tĩnh tọa, Tuệ Viễn phương trọng cúi đầu nở nụ cười hai tiếng nói, lập tức tìm một địa phương khoanh chân ngồi xuống, nha đầu này thật ra vô cùng tự tại, chính mình tĩnh tọa hấp thu linh khí, lưu hấn tại đây hộ pháp a.....

Một tòa chùa chiền dù lớn hay nhỏ bên trong đều thiết kế tầng kinh các, tất cả các lịch đại cao tăng đều đem bản ghi chép bình sinh sở ngộ lưu giữ vào sách, truyền giáo hậu nhân, lấy phổ độ chúng sinh, tầng kinh các thường là nơi trọng yếu trong chùa, kiến tạo cẩn thận, phòng ốc khô ráo không thấm nước, theo mỗi định kỳ đều có các tăng nhân đem kinh thư ra phơi nắng.

*(-bình sinh sở ngộ: khi còn sống trải qua hay gặp được.

-phổ độ chúng sinh: làm việc thiện, cứu giúp người qua khỏi bể khổ.)*

Hôm nay, đầu mùa xuân khó có dịp thời tiết tốt, ánh nắng tươi sáng, đa số các tăng nhân trong Vạn Thanh tự đều đến nơi này đem kinh thư ra phơi nắng, khoảng sân lớn nhỏ xung quanh phủ kín các loại kinh thư, ngẫu nhiên những cơn gió nhẹ thổi qua tạo ra thanh âm sà sạt lật sách, khung cảnh thích ý sau giờ ngộ.

Nơi này chỉ còn lại hai tiểu sa di ở lại trông coi, ngẫu nhiên đi qua đi lại sửa sang từng bộ kinh thư.

Trên bậc thang tầng kinh các, một nữ tử thon gầy ngồi tựa nghiêng thân mình, che khuất ánh mặt trời chói mắt, áo choàng màu xám ôm lấy thân thể, tóc dài vờn gọn gàng sau lưng, lộ ra nửa khuôn mặt tái nhợt dưới hào quang không có nửa điểm huyết sắc, cho dù thời tiết có tốt đến mấy tựa hồ cũng không thể nhuộm lên người nàng chút ấm áp nào.

Chỉ thấy dưới chân nàng bày nhiều bộ sách có chút ố vàng, tay trái thỉnh thoảng lật sách, bên cạnh đặt bình bút lông, tay phải cầm một bút lông ghi chép, khắc họa hoa văn, vừa họa xong đã thấy nàng tiếp tục lặp lại hành động như vừa rồi.

Không biết qua bao nhiêu thời gian, nữ tử khép sách lại, đứng dậy hơi vươn thân mình sau thời gian ngồi lâu một chỗ, cầm bình bút lông cùng đồ đạc rời đi.

Chỉ chốc lát liền gặp một đám tăng nhân lục tục tiến đến thu sách, mặt trời bắt đầu dần dần lặn về phía tây.

Tại rừng trúc phía sau núi Thanh Thành được đường, Tư Mã Thú ôm sách chán nản bay tới bay lui, từ buổi chiều sau khi Vương Tử rời khỏi Vạn Thanh tự liền chui vào phiến rừng trúc đến giờ chưa trở ra, lúc đầu thấy nàng cầm xeng nghĩ đến nàng muốn đi lấy măng, sau lại thấy trong tay nàng xuất hiện một nắm lá cờ nhỏ chôn trong rừng trúc, hấn mới giật mình hiểu rõ, nguyên lai Vương Tử muốn bày trận a.

Lần đầu tiên gặp Vương Tử, nàng mang bộ dáng bệnh tật, tái nhợt, đi vài bước sẽ nghỉ ngơi một chút, nhưng hiện giờ, trừ bỏ làn da tái nhợt không bình thường thật đúng nhìn đoán không ra nàng bệnh tật quần thân, Vương Tử mỗi ngày đi tới đi lui trong Thanh Thành được đường, Vạn Thanh tự cùng phiến rừng trúc cạnh khu thảo được phía sau núi không biết mệt mỏi.

Vạn Thanh tự Tư Mã Thú không dám đi, nào có quý hồn nào dám vào chùa miếu, đương nhiên không biết Vương Tử ở Vạn Thanh tự làm cái gì, cư nhiên hiện giờ trong rừng trúc bày trận, về trận pháp, Tư Mã Thú hấn thật đúng là hoàn toàn không biết gì

cả, pháp thuật đều có chuyên môn riêng, hấn không hiểu đồ vật này nọ cũng là điều bình thường..

Gặp Vương Tử từ trong rừng trúc đi ra, Tư Mã Thú bay qua muốn nhìn một chút Vương Tử bày trận pháp gì, ngay tại thời điểm hấn chuẩn bị bay vào tìm đường chết, trong nháy mắt một cỗ lực lượng vô hình đẩy hấn ra xa, Tư Mã Thú trợn mắt há hốc mồm nhìn Vương Tử, kêu to:

”Tiểu thư!”

”Ha ha, lão quý a, người vào không được, chỉ cần là quý hồn đều không thể vào được” giọng nói lão nhân già nua mang theo ý cười từ phía sau vang lên, Tư Mã Thú theo bản năng xoay người, gặp một tăng nhân mặc áo bào xám trắng, râu bạc kim mềm rủ xuống chậm rãi bước đi thong thả đến, trong chớp mắt đi đến đứng cạnh bên người Vương Tử.

”Ngạch...” Tư Mã Thú mở to hai mắt nhìn người này, thân thể không ức chế được run rẩy, trên người lão nhân áo bào xám trắng có luồng áp lực lớn khiến hấn không ổn phải lui ra phía sau vài bước.

Bạn đang đọc truyện *Tử Cực Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.